

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

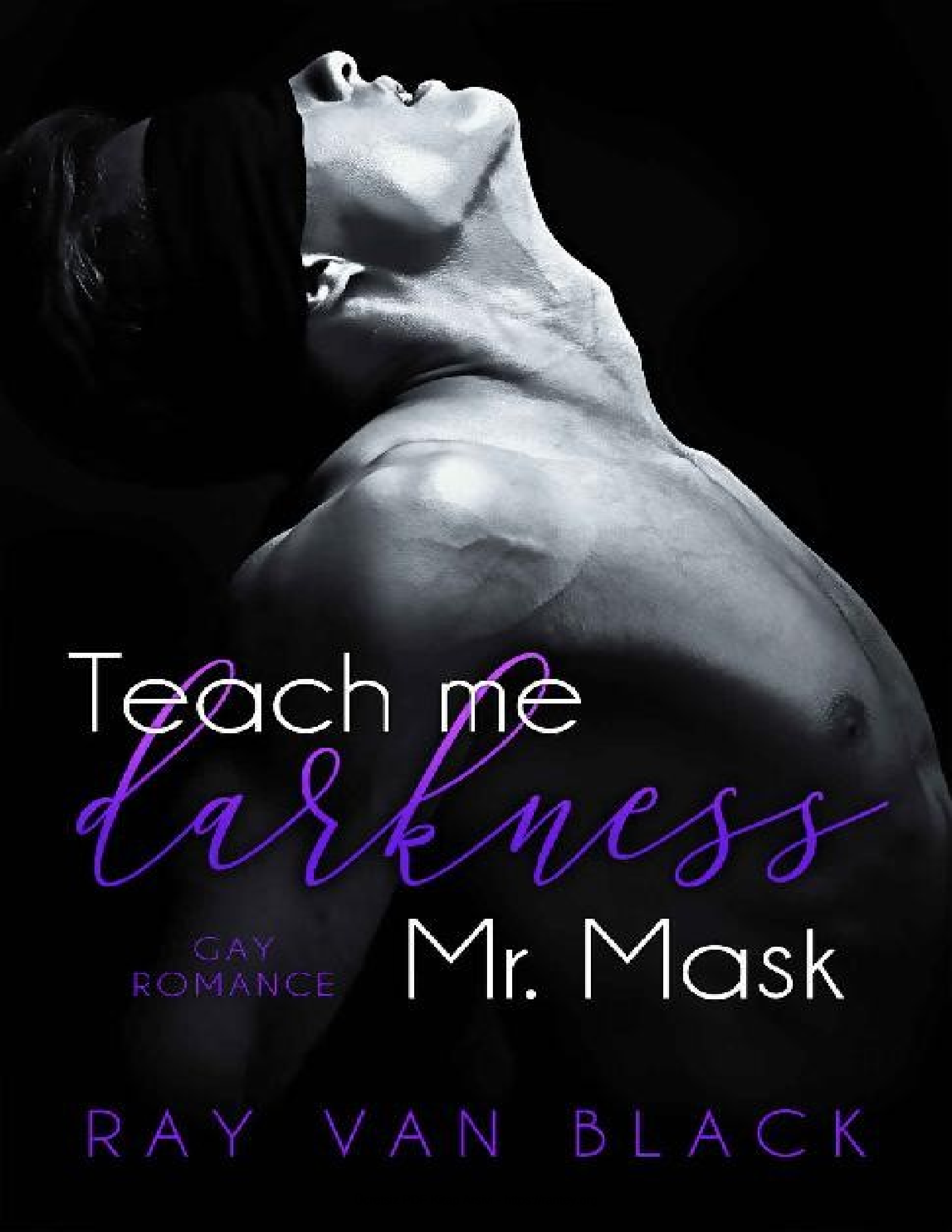
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Teach me
Darkness

GAY
ROMANCE

Mr. Mask

RAY VAN BLACK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BANA KARANLIĞI ÖĞRETİN, BAY. MASKE

GAY ROMANSI

RAY VAN BLACK

Metin © 2022 Ray van Black
(ray.van.black@gmx.de)

1. Baskı

Düzenleme: Steffi N. & Francie L. Kapak
tasarımı: Juliane Schneeweiss

Gövde görüntüsü© [shutterstock.com](https://www.shutterstock.com/@KiselevAndreyValerevich)@KiselevAndreyValerevich

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. [Sam](#)
2. [Sam](#)
3. [Sam](#)
4. [Sam](#)
5. [Sam](#)
6. [Sam](#)
7. [Sam](#)
8. [Sam](#)
9. [Sam](#)
10. [Sam](#)
11. [Sam](#)
12. [Sam](#)
13. [Kubbe](#)
14. [Sam](#)
15. [Sam](#)
16. [Kubbe](#)
17. [Sam](#)
18. [Kubbe](#)
19. [Sam](#)
20. [Kubbe](#)
21. [Sam](#)
22. [Kubbe](#)
23. [Sam](#)
24. [Sam](#)
25. [Kubbe](#)
26. [Sam](#)
27. [Kubbe](#)
28. [Sam](#)
29. [Kubbe](#)
30. [Sam](#)
31. [Sam](#)
32. [Dom](#)

Ray .

Hakkınd

[a](#)

ÖNSÖZ

Not: Bu kitaptaki karakterlerin cinsel eylemleri gerçeği temsil etmemektedir ve kayganlaştırıcı veya prezervatif kullanımını içermemektedir. Daha güvenli seks gerçek hayatta geçerlidir!

SAM

"Sammy, yardıma ihtiyacım olan küçük bir sorunum olabilir..." diye mırıldandı en iyi arkadaşım Billy suçlu bir ifadeyle. Miene.

Ortak mutfağımızda duruyorduk ve ben şimdiden oldukça rahat bir hafta sonu geçirmeyi dört gözle bekliyordum - çok yakında, öyle görünüyordu.

"Başka kime soracağımı bilmiyorum. Ben ... Gerçekten boka batmış durumdayım!" Billy pembe saçlarını yeni yaptırmıştı ve bir horoza benziyordu, tek eksik keçi sakalıydı, onu da uzatmak istemiyordu.

Tabii ki yine başı dertteydi. Benden yardım istemediği gün neredeyse yoktu. Ve hayır diyemeyecek kadar iyi biri da çok iyi biliyordu.

Belki iyi yetiştirilmemden kaynaklanıyordu, belki de sadece çatışmayı sevmeyen bir tiptim. Her halükarda, benim için önemli olan birine yardım etmemeye dayanamazdım.

Ama aynı zamanda başkaları için sınırlar koymam gereken noktaya da ulaşmıştım. Ve bu an benim için bir şanstı.

"Yapamam, üzgünüm."

"Lütfen, Sammy! Beni kurtarabilecek tek kişi sensin!"

"Hayır! Bir daha senin için kendimi tehlikeye atmayacağım." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturmuş kaya gibi duruyordum. Bu sefer pes etmeyecektim.

"Lütfen! Yemin ederim senin için buna değecek!"

Billy pisliğin tekiydi. Bu gerçeğe özellikle şaşırdığımdan değil. Aslında ilk tanıştığımızda bunu .

Kendimi suçlu hissetmemi sağlama ve aslında yapmak istemediğim şeyleri yaptırma konusunda çok yetenekliydi. Yine o zamandı, ama bu sefer kararlı olacaktım.

"Yapamayacağımı çok iyi biliyorsun. Jill iki hafta içinde evleniyor ve bu hafta sonu gelinlik provası var. Tavsiyelerime gerçekten ihtiyacı var ve yarın oldukça erken bir saatte buluşacağız."

Küçük kız kardeşim hemen alınmıştı. Zaten son birkaç randevuyu kaçırmıştım ve beni yine affetmeyecekti.

"Bir hafta erteleyemez misiniz?"

Billy önümde dizlerinin üzerine çöktü. Görmeyi beklemediğim tuhaf bir manzaraydı. İnce ellerini yüzünün önünde kavuşturdu ve yalvarırcasına bana baktı.

"Benim için önemli olan her şey için sana yalvarıyorum, bunu benim için yap!"

"Yapamam," dedim ve kollarımı göğsümden serbest bıraktım. Onu öyle görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

"Bu gerçekten çok önemli! *Gerçekten* çok önemli olmasaydı sana yalvarmazdım!"

İç çekerek onu omuzlarından tutup yukarı çektim. "Bu kadar önemli olan ne?"

Billy'nin iri dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Her zamanki gibi dar ve uzun yüzüne hiç yakışmıyordu. Ama bana böyle gülümsemesi hoşuma gidiyordu.

Garip bir çift olmuştuk, bunun farkındaydım. Billy renkli bir kuştu: pırasa gibi sıska, parlak pembe saçlı ve soluk tenliydi. Giyim tarzı ancak gürültülü ve tuhaf olarak tanımlanabilirdi. Burnunun ucuna gelen her şeyi giyerdi ve hatta bir çift bermuda şortla ışıltılı payetli bir üst giysiyi bile kombinlemişti.

Öte yandan ben ortalama bir adamdım. Normal boyda, oldukça yapılıydım ama özel bir şeyim yoktu. Kıyafetlerim dikkat çekici değildi: siyah, gri, mavi. Sadece normal.

Ben de kendimi pek çekici bulmuyordum. Ancak, bunu farklı gören insanlar var gibi görünüyordu.

Billy bana tepeden tırnağa baktı ve gri gözlerinde heyecanlı bir parıltı belirdi.

"İnan bana, sen bu iş için biçilmiş kaftansın Sammy. Senin gibi insanları arıyorlar. Sen mükemmel olursun!"

"Bu, zamanım gerçeğini değiştirmez. Gerçekten çok üzgünüm. Ama bu sefer işe yaramayacak."

Billy tekrar dizlerinin üzerine çöktü ama kurtardım ve kendime çektim.

"Şimdi çık ortaya, bu ne biçim iş?"

"Bu büyük bir fırsat, anlıyor musunuz?"

Başımı salladım. Billy'nin bu şehirdeki herkesle bağlantısı varmış gibi geliyordu, herkesi tanıyor ve herkesten hoşlanıyordu ve yaptığı işler de tırnaklarındaki renkler kadar çeşitliydi.

"Sen bir garsonsun ya da garson, ya da her ne deniyorsa. Ve hatırladığım kadarıyla bu işte çok iyisin?"

Omuzlarımı silktim. "Olabilir. Her halükarda, biraz ekstra para kazanmak için en kötü iş değil."

Dostane tavrım en azından birkaç müşteriyi bana fazladan bahşış vermeye ikna etmişti.

"Beni dinleyin! Bu işte hem garsonluk yapman hem de iyi görünmen gerekiyor. Ve etrafta zıplayan koca bir dev var!"

Kulaklarımı diktim. "Bin dolar mı?"

"Evet, hatta iyiysen daha da fazla. Bahşış sizde kalabilir. Biraz daha fazlasını vermekten hoşlanan insanlar var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Aslında hiçbir şey anlamıyorum."

"Her zamanki gibi çekici olun. Göze batmadan, gülümseyerek, sağduyulu. O zaman çok daha fazlasını elde edersin. Sana parayı ben veriyorum, senin bana bir şey vermene gerek yok. Hepsi senin için!"

"Ne kadar ," dedim gözlerimi devirerek.

Gerçekten zamanım olmamasına ve Billy'ye tekrar yardım etmek istemememe rağmen, bin dolar çok akıllıca bir argümandı.

"Bunun için sadece garsonluk mu yapmam gerekiyor?"

Billy başını salladı, bunu yaparken pembe alnı sallanıyordu.

"İçkileri bardan konuklara taşırsınız. Ve içilmiş olan bardakları temizliyorsunuz. Bu çok basit!"

Kaşlarımı çatmıştım. "Bin dolar için biraz düşük bir rakam. Bunda ne var?"

"Harika olan da bu, öyle bir şey yok!"

Söylediği tek kelimeye bile inanmadım.

"Gerçekten Sammy, bu hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsat!"

"Doğruyu söyle Billy," dedim ısrarla ve o da teatral bir şekilde içini çekti.

"Lütfen bana inanın! Sadece bu seferlik! Çok kolay bir iş ama çalışma saatleri zor olduğu için iyi para kazanıyorsunuz. Bir tür gece ikramiyesi de var."

"Gece ikramiyesi mi?"

"Evet, gemi akşam kalkıyor ve ertesi sabaha kadar geri gelmiyor. Yani işten sonra saatlerce gemide olacaksınız. Bu bütün bir günün boşa geçmesi demek, umarım gerçek anlamda değildir." Kişneyerek güldü, bu da beni tekrar gülümsetti. Billy'nin kahkahası gerçekten de gezegendeki en çılgın kahkahaydı. Ve bulaşıcıydı.

"Peki sen neden gitmiyorsun?"

"Çünkü ne yazık ki en az onun kadar önemli başka bir randevum var"

"Ve içinde daha fazla para var mı?"

"Uzun vadede, evet."

Gerçekten bilmek istemiyordum. Billy hava karardıktan sonra sokakta karşılaşmak istemediğim insanlarla sık sık garip anlaşmalar yapardı. Her zaman pencereden dışarı çok fazla eğildiği için hiç dayak yememiş olması benim için bir gizemdi. Muhtemelen bu onun eşsiz saf doğasından ve diş macunu gülümsemesinden kaynaklanıyordu.

"İnanın bana, elimde olsa giderdim. Ama geleceğime söz verdim. Ve eğer yerime geçmezsen, ben bu işin dışındayım. Sonsuza kadar - anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Bu her nasılsa kulağa çarpık bir hareket gibi geliyordu ve ben bunun için havamda değildim.

"Yasak bir şey değil, endişelenmeyin. Her şey bağlantılarla ilgili. B vitamini, dedikleri gibi. Gemideki konuklar oldukça zengin insanlar, onlarla sadece bir şansın var. Bu işi batırırsan bana bir daha iş vermezler. Ama hayatımı finanse edebilmek için buna ihtiyacım var. Bunu anlıyorsun!"

Bunu çok iyi anlıyordum, ben de farklı değildim. Bu Billy ve ben aynı gemideydik. Kalıcı evimiz olarak pahalı bir şehri seçmiştik. New York bir hayat kurmak için her türlü fırsatı sunuyordu. Ancak para biriktirmek için ortak bir dairede yaşamamıza rağmen, yarı zamanlı işlerimizden gelen para yeterli değildi.

Pantolonumun cebine uzandım ve son birkaç notu çıkardım. Otuz yedi dolar. Ay daha yeni başlamıştı.

"Lütfen, Sammy. Benim için oraya ! Sana söz veriyorum, üç ay boyunca mutfak işlerini ben yapacağım!"

"Altı ay," diye sertçe pazarlık ettim ve o da gülümsedi.

"Tüm yıl boyunca, gerçekten, sana söz veriyorum."

Yüksek sesle iç çektim. Billy, ben evet diyene kadar nefesini tutmuş gibi bana baktı.

"Tamam," ve pişman olmayacağımı umdum.

İlk defa kendime neden hala onunla yaşadığımı sordum. Çok pasaklıydı ve programını asla kontrol altında tutamıyordu. İşte bu yüzden planlarımı tekrar değiştirmek zorunda kaldım. Bu muhtemelen hiç değişmeyecekti.

"Unutma, bu sadece bir gece için. Yarın sabah gemi tekrar iskeleye yanaşacak ve sen dışarıda kalacaksın. Belki altı saatlik bir iş, en fazla sekiz. Bu kolay para."

Bin dolarla ne kadar dayanabileceğimizi düşünürken, "Maalesef, bununla idare edebiliriz," diye mırıldandım. Bu en azından bir aylık kira demekti.

İçinde bulunduğumuz durumda zamana ihtiyacımız vardı ve işte o zaman para işe yaradı. İçimde iyi bir his olmasa da reddedemezdim.

"Özel bir şey giymene gerek yok, hemen kıyafetlerini alacaksın. Sadece bir duş daha al, tıraş ol ve saçını yap."

"Senden başka stil önerisi yok mu?"

Billy kocaman dişlerini göstererek güldü. "Bugün olmaz. Zaten benden çok daha iyi uyum sağlıyorsun."

"Ne tür insanlar bunlar?"

"Sadece insanlar."

Gözlerimi devirdim. "Biraz daha açık konuşabilir misin?"

Billy sıska kolunu omuzlarıma doladı. "Normal hayatlarına ara vermek isteyen zengin adamlar, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Bu yasak bir şeyler olduğu anlamına mı ?"

Billy yüksek sesle güldü. "Bu kadar kibirli olma Sammy. İyi vakit geçirmek istemenin yanlış bir tarafı yok."

Muhtemelen haklıydı ama yine de leş gibi kokuyordu.

"Önemli olan orada bulunan herkesin bu konuda ketum davranmasıdır. Orada gördüğünüz ve duyduğunuz her şeyi kendinize saklayın ve daha sonra parayı cebinize atın. Bu çok basit."

Bu fırsatın elimizden kaçmasına izin biliyordum.

Kira borcumuz vardı ve tahliye edilmekle tehdit edildik.

"Ben hallederim. Jill'i birkaç saat sonraya erteleyeceğim."

"Sen en iyisisin!" Billy kendini boynuma attı ve bana sıkıca sarıldı.

Sırtını sıvazladım ve gülümsemeye çalıştım. Bazen önemli olan şeyleri yapmak zorundaydınız. Kiramızı ödemek şu anda en önemli önceliğimizdi. Ama yine de içimde bir bit yenîği olabileceğine dair huzursuz bir his vardı.

SAM

P Saat tam sekizde Aşağı Manhattan'daki *Hudson River Park*'ta 26 numaralı iskelede duruyordum. spor çantamda ihtiyacım olabilecek birkaç şey vardı: Saç jölesi, tarak, ikinci bir çift kontakt lens, tırnak törpüsü ve en iyi tıraş losyonum. Elbette hazırlanmıştım, ama ne kadar titiz olduklarını asla bilemezsiniz.

Müşteriler şunlardı.

Teker teker, hepsi de şaşırtıcı derecede iyi görünen diğer genç adamlar geldi. Benimle birlikte geniş iskelede beklediler ve güneşin yavaş yavaş batışını izlediler.

Tek garson olmadığımı sevinmişim. Pek çok erkeğin arasına kolayca karışabilirdim. Çünkü kesinlikle istemediğim bir şey vardı: dikkat çekmek. Bu işi sadece Billy ile beni evimizden atılmaktan kurtarmak için yapıyordum. Herhangi bir misafirle temas kurmak ya da bunun gibi başka işler almak gibi bir niyetim yoktu. Bu gerçekten de Billy için yaptığım son şeydi.

"Uzun zamandır mı bekliyordun?" diye sordu adamlardan biri bana dönerek. Eşsiz derecede yakışıklıydı, çok zayıftı ve yüzü buğday sarısı saçlarıyla bir meleğe benziyordu. Kadınsı bir havası vardı, nazik ve sevimli bir şeydi ve kendimi onun şehvetli dudaklarına bakarken buldum.

"Devam et. Saat sekizde yazıyordu," dedim ve sesimi duyunca gülümsedi.

"Sesin güzel geliyor."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Bunu her zaman duyuyorum. Ama teşekkür ederim."

"Ben Ariel."

Onun narin elini sıktım. "Sam."

"Tanıştığımıza memnun oldum Sam. Çok heyecanlıyım, ya sen?"

Omuzlarımı silktilim. Ne de olsa bir garsonun işi özel bir şey değildi. Ama Ariel heyecandan titriyor gibiydi. Onda kırılğan görünen bir şeyler vardı. Belki de ilk işiydi. Genç görünüyordu, henüz yirmi yaşında bile değildi. Ama bu aldatıcı olabilirdi. Her halükarda çok gergindi ve ben de onu rahatlatmak için yanında durdum.

"İyi olacaksın, endişelenme."

"Umarım her şey yolunda gider," dedi dişleri bembeyaz parlayarak. "Doğru yaparsan, daha sık rezervasyon alacağını söylüyorlar."

Midemden huzursuz bir his sızıyordu ama geri çekilecek zamanım yoktu. Çünkü o anda bir motorlu tekne yanaştı. Aslında sadece bir sandal olduğu düşünöldüğünde şaşırtıcı derecede büyüktü.

Direksiyondaki adam gaza bastığında güneş ufukta yeni yeni parlıyordu.

Ariel yanımda irkilerek kıkırdadı ve rüzgâr açık sarı saçlarını savururken koluma yapıştı.

Bir şeylere tutunmakta sorun yaşamıyordum. Boş zamanlarımda sporda oldukça aktiftim ve vücut gerginliğim iyiydi. Billy her zaman bir güreşçinin sırtına sahip olduğumu söylerdi ama bu tamamen saçmalıktı. Spor salonundaki diğer çocuklara kıyasla ben daha yeni başlıyordum.

Motorun güröltüsü suyu çalkaladı ve uzaktan suyun üzerinde simsiyah parlayan devasa yata doğru uçtuk. Uzaktan bile bu mavnanın büyüklüğü beni şaşkına çevirmişti.

Limana yanaşır yanaşmaz ve güverteye ayak basar basmaz burnuma lüks kokusu çarptı. Yat bir villa büyüklüğündeydi. Gökyüzüne doğru kat kat yükselen üç güvertesi vardı. Ahşap kalaslar dışında her şey mat siyah metalden yapılmıştı. Üstümüzdeki güvertede bir yüzme havuzu bile görebildiğimi sandım.

"Vay canına," diye dudaklarımdan kaçtı, bunun üzerine Ariel güldü.

"Evet, kesinlikle öyle. Kesinlikle harika!"

Normal bir şezlong bile böylesine lüks bir yatta harika görünüyordu. Alt güverteye indiğimizde ona bakmaya doyamadım. Burası belli ki servis personelinin kaldığı yerdı. Birkaç kişi zaten oradaydı ve tepsileri küçük aperiiflerle süslüyorlardı. Diğerleri ise pahalı görünümlü şampanyaları bardaklara dolduruyordu.

"Bu aslında bizim işimiz değil mi?" diye sordum Ariel'e.

Sadece sırttı ve omuzlarını silkti. "Her şeyi misafirlere getiriyoruz."

Güvertede bir tepsi içki taşımak ve bunun için bin dolar talep etmek bana biraz savurganlık gibi geldi.

"Her şey bu olamaz," dedim ama spekülasyon yapacak zaman kalmamıştı.

Şık takım elbiseli bir adam dikkat çekmek için el çırttı. Çocuklar mırıldanarak onun etrafında toplandılar.

"Sessiz olun, programımız sıkışık! Üzerinizi değiştirin, sonra tepsilerle birlikte yukarı çıkıp konukları karşılayın. Birbirinizle konuşmak yok, size yaklaşılan kadar misafirlerle göz teması kurmak yok."

Diğer çocuklarla bakiştık. Ama kimse bu çalışma talimatını garip bulmuyor gibiydi.

"Karışmayın, ihtiyatlı olun ve her şeyden önce kibar ve nazik olun. Hadi gidelim artık!"

"Çok heyecanlıyım," diye bağırdı Ariel, giysi bohçasını kaptı ve önümde soyunmaya başladı.

Ağzımı ancak açabildim ki, o çoktan pantolonunu çıkarmıştı. Gümüş bir tangadan başka bir şey giymeden önümde duruyordu. Bir ağ parçası, sikiinin oldukça net bir şekilde görünmesini sağlıyordu.

Bakışlarımı ondan çevirip diğerlerine baktım. Onlar da oldukça dar iç çamaşırları giyiyorlardı.

"Ne bekliyorsun sörfçü çocuk?" diye sordu bizi bilgilendiren Terry adındaki adam. "Hemen üstünüzü değiştirin. Yoksa maaşınızdan kesilecek."

Beyaz ve siyah kumaş demetini aldım ve bir köşedeki beyaz gömleğimi çıkardım.

Ariel şimdi servis kıyafetini giymişti ve ben vücudumun üst kısmını açarken dikkatle beni izliyordu.

"Ne göğüs ama!" diye coşkuyla bağırdı ve ben de hafifçe gülümsedim çünkü aslında biraz gurur duyuyordum.

"Ve hatta sekiz paket. Muhtemelen bunu asla başaramayacağım."

"Antrenman ve doğru beslenme ile bunu ."

"Ben bunun için fazla epikürcüyüm." Ariel alt dudağını dudak bükerek gibi öne doğru itti. Benden çok daha ince yapıydı ama yine de kendini erkeklerden zor kurtardığına emindim. Gerçekten çok güzel bir yüzü vardı.

Öte yandan ben biraz sinirliydim. Billy, "*Seksi bir hatuna benziyorsun*" derdi. Bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyordum ama sürekli kadınlar size asılırken erkeklerle tanışmak o kadar da kolay değildi.

"Seksi kıç," diye mırıldandı arkamdan biri.

Kaşlarımı kaldırarak arkamı döndüm. Adam bir modele benziyordu, inanılmaz derecede düzgün yüz hatları ve mükemmel elmacık kemikleri vardı. Ayrıca çelik mavisi gözleri ve karmakarışık saçları vardı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Diğer adamlar da gerçekten yakışıklıydı ve belli ki benimle aynı kıyıda balık tutuyorlardı. Billy genellikle eşcinsel çevrelerde çok dolaştığı için şaşırmadım. Hatta kelimenin tam anlamıyla! Ancak böyle lüks bir gemide farklı bir şeyler beklerdim.

Aslında orada tek bir kadın bile yoktu. Buna rağmen odanın içinde koşuşturan otuz kişi olmalıydı. Ve bu farkındalık, güvertenin basamaklarını daracık bir kıyafetle çıktığımda da devam etti. Gömlek o kadar dekolteydi ki neredeyse karın kaslarım görünüyordu. Pantolon benim zevkime göre biraz fazla dardı ama üç şampanya kadehinin bulunduğu gümüş tepsiyi taşımak kolaydı.

Terry bizi tek sıra halinde 2. güverteye götürdü. Gemi sallanıyordu ve arka arkaya bir salona girmemize izin verilene kadar adımlarıma dikkat etmem gerekiyordu. Pencerelerden, geminin yarısı boyunca uzanan parlak ışıklı iç mekânı çoktan görmüştüm. Sanki bir önceki yüzyıla açılan görünmez bir kapıdan geçiyormuşum gibi hissettim. Yan kapı, Titanik'te de rahatlıkla var olabilecek tür balo salonunu ortaya çıkardı.

Mobilyalar sanki Rönesans döneminden çalınmış gibi görünüyordu. Ağır kanepeler yanlarda duruyordu ve

koltuklar ve masalar küçük salon köşelerine yerleştirilmişti. İlk bakışta sayamayacağım kadar çok avize vardı. Duvarlar koyu renkli ahşapla kaplanmıştı ve aralarında siyah perdeler asılıydı. Tarzların karışımı olağanüstüydü ve bakışlarım kel bir adamın içtiği ışıltılı bir kadehe takıldı. Spor ayakkabılarım yeni cilalanmış parke zeminde kaydı ve yüz üstü düşmemek için kendimi zor tuttum.

Kadın eksikliği konuklarla da devam etti. İstisnasız, odaya mükemmel uyum sağlayacak kadar şık ve pahalı giyinmiş erkekler vardı.

Sondan bir önceki ben ayrıldım ve ilk çocuklar ayrılırken güvenli bir mesafeden onları izleyebildim. Burada bir kadeh şampanya, orada bir tepsiden bir hamur işi servis edildi.

Ariel kendini doğrudan, onu geniş bir gülümsemeyle karşılayan yağlı görünümlü yaşlı bir adamın yanına attı.

Bir adamın tek başına oturduğu ve yüzünde asık bir ifadenin olduğu bir masayla baş başa kaldım. Bir gazeteye küçümseyerek bakıyordu.

"Bir kadeh şampanya ister misiniz?" Ona kibarca yaklaştım.

Gözlerini kaldırmadan önündeki küçük sehpayı işaret etti. Beyaz eldivenli parmaklarımla sadece kadehe dokunarak bardağı yere bıraktım.

adam fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü gözlerini kaldırdı.

"İlginç."

"Affedersiniz?"

Gazeteyi katladı, böylece kasvetli yüzünü görebildim. Yaşı ilerlemişti, sakalları ağarmıştı, şakakları ve alnındaki saç çizgisi de öyle. Ama bu onun çekiciliğini azaltmıyordu.

"Profesyonel birine benziyorsun," dedi ciddi bir şekilde ve neyi ima ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Elbette," diye cevap verdim ve ince dudaklarının kalktığını fark ettim.

"Adın ne senin?"

"Sam," diye cevap verdim, gerçeğin o kadar da iyi bir fikir emin değildim. Ama artık çok geçti.

Bakışları omuzlarımdan kalçalarıma doğru kaydı ve tekrar yukarı çıktı. Sonra gözlerini tekrar gazeteye çevirdi.

İki saat boyunca şampanya, karides kokteylleri, viski ve şarap servis ettim. Erkekler sürekli susuyorlardı ya da içkilerini gizlice çiçeklere döküyorlardı ki yakışıklı bir genç tarafından hızlıca tekrar servis edilsinler.

Oldukça sıkıcıydı ve birkaç kez saatime baktım çünkü bir şekilde zaman yeterince hızlı geçmiyordu.

Terry beni bunu yaparken tekrar yakaladığında, "Sana ayakta dikilmen için para ödemiyoruz," diye beni uyardı.

"Düzgün bir akşam yemeği yok mu?"

"Neredeyse on bire geldik. O zaman gecenin ikinci bölümü başlıyor. Hazırlanın." Güvertenin altındaki hizmet odalarından birinde kaybolmadan önce bana tuhaf bir bakış attı.

Gecenin ikinci kısmı mı?

Bir kez daha, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama belki de her şeye rağmen düzgün bir akşam yemeği olacaktı. Oda öyle görünmüyordu ama gemi tüm partinin başka bir yerde ağırlanmasına yetecek kadar büyüktü.

Hâlâ bir bit yeniği olduğu hissinden kurtulamıyordum. Bu kuşku diğer çocuklar tarafından da doğrulandı. Çoğu daha önce ellerine hiç tepsi almamış gibi görünüyordu. Bırakın hizmetten anlamalarını, ellerine tepsi bile almamış gibiydiler. Onları sık sık müşterilerle otururken ve hatta flört ederken görüyordum ve bu durum beni rahatsız ediyordu.

"İşte başlıyoruz," dedi Ariel göz kapakları titreyerek ve aceleyle dudaklarını büzdü.

"Şimdi oluyor?" diye sordum ve cevaben sadece heyecanlı bir gülümseme aldım.

Bodrumda bizimle birlikte olan diğer adamlar da meşgul görünüyordu. Sanki hayatları önümüzdeki birkaç dakikaya bağlıymış gibi.

Ne haltlar burada?

"Hadi gelin! Beyler sonsuza kadar bekleyemez!" Terry bizi merdivenlerden yukarı kışkırttı.

Ancak bu kez, çok sayıda avizesi ve kaygan parke zemini olan balo salonunda değil. Pruvaya doğru ilerlemeye devam ettik. Orada bizi karanlık bir odaya götürdüler. Ağır perdeler

pencerelerin dışında asılı duruyordu. Sadece birkaç parıldayan lamba ışık sağlıyordu.

Gözlerim sadece gölgeleri tanıyabiliyordu. Tanıdığım şey ise seslerdi: şapırtılar, boğuk inlemeler ve tenin tene çarpması gibi sesler.

Şehvet kokusu burnuma dolduğunda boğazıma kalın bir yumru yerleşti.

"İyi şanslar," diye fısıldadı Ariel ve sağa doğru gitti.

Arkasından baktım. Karanlık yavaşça dağıldı. İnce yapılı Ariel iri yarı bir adama yaklaştı ve onu kucağına aldı. Daha fazla uzatmadan onu göğsüne çekti ve gevşek dilinin ağzına girmesine izin verdi.

Bu da ne... Şeytan!

Ariel . Adamın tombul elleri çoktan poposunun üzerindeydi.

Şaşkın ve bir şekilde sersemlemiş bir halde Ariel'in adamın pantolonunu tutuşunu izledim. Daha fazla uzatmadan sikini çıkardı ve onunla oynamaya başladı.

"Orada öylece durma," diye tısladı Terry, beni ileri doğru iterek.

Neredeyse düşüyordum ama ayakta kalmayı başardım. Elimde bir tepsi olsaydı, şampanya şimdi aşağı inmiş olurdu.

Boğazımı temizleyerek tekrar doğruldum. Kimse bunu görmemiş gibiydi, çünkü etrafımdaki sesler gittikçe yükseliyordu. Nereye bakarsam bakayım herkes çıplaktı.

"Hâlâ boş musun?" diye sordu aniden önümde dikilen bir adam: bira göbekli, bir kafa kısa ve aynı zamanda çıplak. Göz ucuyla ereksiyon halini görebiliyordum.

Hiçbir şey söylemeden geriye doğru yürüdüm. Ben çılgınca etrafa bakarken adam da beni takip etti. Tüm bedenler birbirine sıkıca sarılmıştı. Güzel Ariel bile *Jabba the Hutt*'ın kucağında zıplamaya başlamıştı.

Bir el üzerine yerleşti. ", tatlım.
Bizim için bir süit ayırttım."

Ağzım açık bir şekilde, birçok çıplak vücudu gördüm, inlemeleri duydum, tenlerin birbirine vuruşunu ve burada neler olduğunu anladım. Bu lanet bir seks partisiydi!

SAM

I Terry'nin *burada kal* diye bağırmasından daha hızlı dışarı çıkmıştım. Suyun şırıltısını ciğerlerim . Yat sallanıyordu ya da o kadar başım dönüyordu ki karaya çıkmak üzereydim.

Bu garsonlukla ilgili değil, seksle ilgili!

Düşüncelerimden acı bir gerçek sızdı. Bedenimi iğrenç bir ihtiyara vermem bekleniyordu. Burada olmamın tek nedeni buydu ve bin doları da bu yüzden almıştım.

Billy, o lanet olası göt, bunu biliyordu. Bu yüzden böyle itip kakıyordu. Beni doğrudan tuzağa düşürdü.

Onu öldüreceğim!

Önce tekneden inmem gerekiyordu. Geceye bir bakış attım ve gerçekten başımın döndüğünü hissettim. Okyanusta bir yerdeydim. Son üç saat içinde nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama hiçbir kara parçası göremiyordum. Ufukta ışık yoktu, bir deniz feneri bile. Her şey bir gorilin kış deliği kadar siyahtı ve bir an için göğsüm o kadar daraldı ki nefesimin kesileceğini sandım.

Nefes al, nefes almalısın!

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kapı arkamdan açılana kadar işe yaradı.

"Nereye gidiyorsun, tatlım?" Kuyruğu sallanan adam doğruca bana doğru geldi.

Havalandım ve parmaklıklar boyunca arkaya doğru koştum.

"Bekle bir dakika! Benim odam diğer tarafta!"

Üzerinde hiçbir şey olmayan ve oldukça sallanan bir çocuğa rastladım. Tuvalete doğru sendeledi.

Bahane olarak saçını tutmak için onu takip ettim. O mürettebat kamarasına döndüğünde, ben de arkasındaki kapıdan içeri girdim. Makine dairesine aitti ve dik bir merdiveni takip ederek aşağı indim. Motorların sesi çok yüksekti ve her şeyi bastırıyordu. Hızlı kalp atışlarımın kulaklarımda yarattığı gümbürtüyü bile duyamıyordum.

Çantayı çıkardım mı?

Körlemesine bir koridoru takip ederek birkaç kapıdan geçtim ve daha fazla ilerleyemedim. Yönümü kaybetmişim ama arka kabinlere çıktığımı sanıyordum. Kasvetli koridorda sadece loş bir ışık vardı.

Makinelerin boğuk vuruşları artık duyulmuyordu, her şey sessizdi.

Her tarafta birkaç kapı açıldı ve ben en sonuncusunu seçtim. Geminin ön tarafındaki seks partisinden olabildiğince uzakta olmak istiyordum. Gizlenerek gecenin geçmesini bekleyecek ve sonra gizlice gemiden inecektim. Ve eğer biri beni yakalarsa, bütün gece makine dairesinde steampunk fetişi olan yaşlı bir adamla ısırıldığımı söyleyecektim.

Büyük planlarımın verdiği rahatlıkla son kapıya yaklaştım. Dikkatlice içeri girdim. Oda karanlıktı.

Kimse beni burada aramayacak.

Kapıyı arkamdan sessizce . Kapının üzerindeki koyu kırmızı bir tür acil durum aydınlatması dışında her yer karanlıktı. Ses yok, hareket yok.

"Orada kimse var mı?" diye sordum karanlığa. Cevap gelmedi.

Yalnızım, Tanrı'ya şükür, dedim kendi kendime, kalbimin vahşi atışını parmak uçlarıma kadar hissederek. Karanlığı bir kez daha dinledim ama hiçbir şey yoktu.

Seni aptal, tabii ki orada kimse yok! Başımı salladım ve sakinleştirmek için elimi kalbimin üzerine koydum. Ama hızlı atmayı bırakmadı. İçeriden kaburgalarıma doğru acımasızca çarpıyordu.

Sam, bu kadar korkak olma!

Normalde hiç korkmazdım. Ama yukarıdaki o adamlar, çıplak penisleriyle kafamı tamamen karıştırmışlardı.

"Sakin ol, seni burada kimse bulamaz," diye mırıldandım, yavaşça aşağı indiğimi hissederek.

Gözlerim karanlık odanın etrafında daireler çizdi ve yavaşça dış hatları tanıdım. Burası kesinlikle bir depo odası değildi. Duvarlardaki dolapları hayal meyal tanıyordum ve daha arkadaki kütle bir yatağa benziyordu. Yanında oldukça büyük bir heykel vardı.

Sam, sen delisin! Burası kesinlikle yatak odası değil.

Bırakın bir yatı, gemiler hakkında bile hiçbir şey bilmiyordum. Ancak bildiğim bir şey varsa, o da uyku kamaralarının asla geminin karnında bulunmadığıydı. Makine daireleri, depo odaları vardı ve belki de mürettebat küçük kamp yataklarında ya da hamaklarda uyuyordu. Belli ki gözlerim bana oyun oynuyordu.

Göz kapaklarım kapalıyken göğsümü okşadım. Kalbim bir türlü sakinleşmiyordu. Sanki beni bir şey hakkında uyarmaya çalışıyordu...

Aniden bir ses duydum. Gözlerimi açtım ve karanlığa baktım. Heykel daha da büyümüştü.

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve daha iyi görmeye çalıştım. Ne yazık ki bu mümkün değildi çünkü hava çok karanlıktı.

"Alo?" diye sordum güçlü bir sesle, neredeyse pantolonumu ıslatacaktım.

Odanın etrafına bakındım. Ama görülecek, duyulacak hiçbir hareket yoktu.

Ve yatağın yanındaki heykel... gitmişti.

Bir nefes hissettiğimde boğazım düğümlendi. Boynumu, kulağımı okşadı, sanki biri nefes alıyormuş gibi... nefes alıyormuş gibi.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi başımı yana çevirdim. Karanlıktan bile daha karanlık olan figürün yüzünün bir kısmından fazlasını göremiyordum. Parlak kırmızı ışık bir adamın çenesini aydınlatıyor, koyu gölgeler sakalını ortaya çıkarıyordu. Geri kalanı bir maskeyle örtülmüştü.

"Özür dilerim," diye dudaklarımdan kaçtı ve içgüdüsel olarak arkamdaki tutamağa uzandım. "Sizi rahatsız etmek istememiştim, yanlış yerdeyim",

Aceleyle ekledim ve kapıyı açmaya çalıştım.

Benim tepki vermemden daha hızlı kilitlemişti.

"Burada birinin olduğunu bilmiyordum."

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Adam bir devdi! Benden neredeyse bir baş daha uzun, geniş ve öyle uğursuz bir aura yayıyordu ki dehşete düştüm. Sadece küçük bir kısmını görebiliyor olsam da, kızgın olduğu çok açıktı.

"Ben... Gitsem iyi olacak," dedim tüm cesaretle. Elim tekrar kapı kolunu aradı ama adam gerçekten de kapıyı kilitlemişti.

"Lütfen çıkmama izin verir misiniz?"

Karanlıktan gelen tek ses "Hayır," oldu.

Kapıya doğru savruldu. Ağır ve sert bir vücut beni sırtımdaki çeliğe doğru bastırdı. Boynumu kavrarken boğazından bir hırıltı çıktı.

Bırakın bir şey söylemeyi, nefes bile alamıyordum. Tüm gücümle onu üzerimden itmeye çalıştım. Ama bu adam gerçekten güçlüydü. Boğazımı tutuşu, burada kararları onun verdiğini açıkça gösteriyordu.

Kaybol Sam, taşaklarını tekmele ve sonra koşabildiğin kadar hızlı koş!" diye bağırdı beyinciğimin derinliklerinde bir yerlerden bir ses. Ama burnumu gıcıklayan bir sisle örtülmüştü. Adam inanılmaz derecede güzel kokuyordu; odun, deri ve tütün gibi. Ve öyle bir baskınlık ki başımın döndüğünü hissettim.

"Ne... ne istiyorsun?" diye kısık sesle sordum. Başım şimdiden kızarmaya başlamıştı. Hâlâ ona direniyordum.

Boynumdaki tutuşu sıkılaştı.

"Parasını şey."

Dilini hissettiğimde kalbim durdu. Daha fazla uzatmadan dudaklarımın arasına girdi ve nefesimi kesti. Tüm vücudunu bana doğru bastırırken her sesi bastırdı. Zaman bir an durdu, sonra uzun zamandır aradığım bir parçamı uyandırdı. Midemde bir fırtına koptu, sanki uzun zamandır kullanılmayan bir elektrik santrali nihayet yeniden çalışmaya başlamıştı. Vücudumu yakıcı sıcak hisler sardı. Sanki şampanyayla yıkanyormuşum gibi tüm tenim karıncalandı. Hâlâ nefes almaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu.

Sert ve açgözlü dudakları beni yuttu ve dilinin ritmine ayak uydurmaktan kendimi alamadım. Her ne oluyorsa, kendimi bir kâbusun içinde kapana kısılmış gibi hissediyordum. Beni kapıya doğru bastırdıkça, öptükçe ve rahatsız ettikçe daha az direniyordum.

Hatta kendimi kollarımı onun boynuna dolamak için kaldırıırken buldum. Ama o kollarımı indirip arkamda birleştirdi ve beni hareket edemeyeceğim şekilde tuttu.

Onu ısırmanın, tekmelemem ve dövmem gerekiyordu. Ama beni o kadar çaresizce öptü ki bunu yapamadım. Asırlık bir açlığa benzeyen bir tutku beni tamamen ele geçirmişti. Dudakları titriyor, beni daha sıkı ve daha sıkı kavrarırken derin derin nefes alıyordu.

Ağzımı açtım ve dilimi daha da vahşi bir dansa sokmasına izin verdim. Ne yaptığının farkına varmadan ben de ona katıldım. Sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi, dillerimiz iyi prova yapmış vahşi savaşçılar takımı gibi birbirinin etrafında dönüyordu.

Bir hırıltıyla alt dudağımı ısırıldı. Elleriyle başımı tuttu. Ne istediğini çok iyi biliyordu ve ne söylersem söyleyeyim bunu elde edecekti. Kuralları tek başına koyuyordu ve arkadan konuşmaya tahammülü yoktu.

Vücudum ona beklediğimden çok daha farklı tepki verdi. Artık fazla bir direnç belirtisi yoktu. Bacaklarımın arasında bir zonklama hissettiğime inanamıyordum. Sanki bana yaptığı şey hoşuma gidiyormuş gibi kan orada birikiyordu. Bu sert tarz pek bana göre değildi ama kalbim kontrolden çıkmıştı ve sikim dar pantolonumun içinde acı çekmeye başlamıştı bile.

Kaç, dedi beynimin içindeki sessiz bir ses. Ama bedenimin başka planları vardı.

İçimde bir sıcak bir soğuk kopan bu fırtınaya kendimi fazlasıyla kaptırmıştım. Bu adam her kimse, öpücükleri sinir uçlarımı patlatıyordu. Dili ağzımın derinliklerine girdikçe, sikim daha da kalkıyordu.

Tamamen çılgıncaydı ama kafamda şüpheye yer yoktu. Beni hayatta tutmak ve nefes almaya zorlamakla meşguldü. Çünkü bu devin aurası o kadar güçlüydü ki, her türlü direniş ölümüm anlamına gelirdi. Ve yine de

Öpücüklerinde beni neredeyse çıldırtacak bir güvensizlik vardı.

Kollarım serbestti ama onu üzerimden itmek ya da boğmak için hiçbir şey yapmadılar. Midemdeki vahşi karıncalanma çok güçlüydü. Düşüncelerim çoktan gitmişti ama bedenim aşırı ısınmanın eşiğindeydi. Kaya gibi sertleşmişim ve daha fazlasını istiyordum.

İçinden bir gümbürtü geldi ve beni aniden sarsarak kendi bacaklarımın üzerinde tökezlememe neden oldu. Sonra sanki tüyden başka bir ağırlığım yokmuş gibi beni yatağa fırlattı. Yoğun bir koku yayan pamuk gibi yumuşak bir yüzeye düştüm. Kendini üzerime attı ve ben de sarhoş olmuş gibi onu arzuladım.

Dudaklarımız birbirini buldu, dillerimiz sanki yıllardır birbirimizi görmemişiz gibi açlıkla birbirinin etrafında dönüyordu. Pelvisim kalkarak onunkine çarptı. Pantolon giymişti ama bacaklarının arasındaki sertliği hissedebiliyordum. Umutsuzca benimkine sürtünüyordu.

Sanki her an güçten düşecekmiş gibi ağzımın içinde inledi. Kollarımı sırtına doladım, ama dokunduğumda tehditkâr bir şekilde hırladı, bileklerimi aşağı çekti ve sıkıca tuttu. Sadece sikimin onunkine sürtünmesine izin verdi.

Artık gözlerim karanlığa biraz alışmıştı ve biraz daha iyi görebiliyordum. Adam gerçekten de görülmeye değerdi: geniş omuzlar, ince bel, kaslı kollar ve vücudumdaki her şeyi harekete geçiren yumuşak dudaklar.

Bir eliyle beni sabitlerken aşağıya baktı ve belirgin bir alt çeneye ait kalın, koyu renkli kirli sakalın çerçevelediği güzel bir ağız fark ettim. Siyah bir maske başının üst kısmına sarılmış ve gözlerini örtüyordu.

Başını eğdi ve boynumu ısırarak benden boğuk bir inilti çıkardı. Sakalları tenimi gıdıkladı ve içimdeki ateş ona saldırdı. Kendimi ona doğru bastırdım, onu her yerimde hissetmek istiyordum. Boynumu o kadar sert emdi ki canım acıdı. Ama bu beni rahatsız etmedi, tam tersine. Onun çiğ tutkusu bana her şeyi unutturdu. Deli gibi kendimi onun sikine sürtüyordum. Zevk taşı ve boşalırken boğuk bir şekilde inledim.

Birden durdu. Nefes nefese, geri çekilirken ona baktım. Bana bakıyor gibiydi ve yarı kapalı gözlerle hemen üzerime atlamasını bekliyordum. Ama tek kelime etmeden ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Nefes nefese orada yatmaya devam ettim ve ona baktım.

Nereye gidiyor?

Düşüncelerimdeki sis yavaşça dağıldı ve kalbim biraz sakinleşti.

Karanlıkta dakikalarca hareketsiz kaldım. Ama adam geri gelmedi. Onun yerine inanılmaz bir yorgunluk kapladı içimi. Altımdaki yumuşak yatak, dalgaların hafifçe sallanması. Her şeyi ondan aldığım bir dünyaya kaydım.

SAM

("Kalk! Sen de evde uyuyabilirsin prenses!"
Bedenim hareket ederken gözlerimi . Bir şeyle
Bir gümbürtüyle yere . Başımı kaldırdım, tamamen sersemlemiştim.
Terry, o iğrenç bok çuvalı, beni gerçekten yataktan atmıştı.

Yatak mı? Bir dakika bekler misin?

Bana küçümseyerek baktı. Dudaklarında görmek istemediğim bir sırıtma vardı.

"En azından . Ben öyle düşünmüyordum." Yavaşça
doğrulduğumda başımı tuttum.

Terry bana sırt çantamı ve gemiye bindiğim kıyafetleri fırlattı. "Hadi, üstünü değiştir, on dakika içinde limana yanaşacağız."

Yaratmak mı? Oh, bu doğru.

Bir gemide olduğumu yine unutmuştum.

Başım zonklayarak doğruldum ve aceleyle kıyafetlerimi değiştirdim.
En azından yapabildiğim kadar çabuk. Kasıklarımındaki loru mendil ve biraz suyla temizlemeye çalıştım. Eve gittiğimde acilen duş almam gerekiyordu.

Geldim mi?

Bir önceki gecenin anısı tamamen silikleşmişti.

"Bu senin bahşişin. Diğerleri görmeden kaldır" dedi Terry ve elime bir deste dolar sıkıştırdı.

"Bu... bin dolar," diye mırıldandım ve o da başını salladı.

"İşini iyi . Kimin aklına gelirdi ki?" Terry sanki bunu başardığıma inanamıyormuş gibi bana baktı.

Onu suçlayamazdım çünkü bana ne olduğunu bilmiyordum. Bir şekilde bütün ışıklar sönmüştü.

"Geri kalanını yukarıda alacaksın. Ve şimdi acele et!"

Ben eşyalarımı alıp odadan Terry yatağı topladı. Dışarıda, koridorda etrafıma bakındım. Umutsuzluğa kapıldığımda burası kasvetli bir depo gibi görünmüştü. Ama durum tam tersiydi. Duvarlardaki ahşap kaplamalardan altın süslemelere, avizelere, kristal vazolara ve diğer tüm ıvır zıvırlara kadar her şey lükstü.

Arkamdaki kapı da hatırladığım kasvetli sığınak kapısına benzemiyordu. Zarif bir ahşap görünümü vardı ve kolu altından yapılmıştı.

Yürümeye devam ettim ve diğer odalara bir göz attım. Hepsi de eşsiz deniz manzarasına sahip son derece lüks yatak odalarıydı. Bir önceki gece buraya kadar yürümüş olmalıyım.

Suyuma bir şey mi ?

Geldiğimde bir içki içmiştim ama tadı normaldi. Geminin güvertesine çıktım ve tenimde taze bir esinti hissettiğim için mutluydum. Güneş parlıyordu ve bana hayatımda hâlâ bir aydınlık olduğunu hatırlatıyordu. Sapık yaşlı piçlerden hiçbir iz yoktu. Sadece servis personelinin yanına dönerken personelle karşılaştım. Her şey toparlanıyor ve taşınmaya hazır hale getiriliyordu. İnsanlar özenle çalışıyordu ve kimse yüzüme bakmıyordu.

Ariel beni gülümseyerek karşıladı ve her iki yanağıma da iki öpücük kondurdu.

"Senin de popon böyle acıyor mu?" diye sordu sesinde inanılmaz bir saflıkla.

"Erm... Hayır." Boynumu ovuşturdum ve Ariel yabancınn bana verdiği morluklara bir göz attı. Kaşlarını bilerek kaldırdı ve bana göz kırptı.

"İşte ödülünüz. Gemide hiçbir şeyi unutmayın ve unutmayın, kimseye tek kelime etmeyin!" diye bağırarak Terry, herkese söz verdiği bin doları içeren bir zarf uzattı.

Terry'nin az önce bana uzattığı bin dolara parayı eklerken kendimi oldukça tuhaf hissettim. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir bahşış beklememiştim. Ve ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne de olsa pek bir şey yapmamıştım. Yanlışlıkla bir yatak odasına girmiş ve gafil avlanmama izin vermiştim. Birkaç öpücük için bin dolar bahşış almadın, değil mi?

Yoksa film arası verdim ve gerçekten sevişiyor muyduk?

Hayatım boyunca hatırlayamadım. Kızım bakire gibiydi, tabii buna öyle denebilirse. Hayır, eğer bu kocaman adamı sikmiş olsaydım, hatırlardım.

Yat yavaşlarken Terry bizi dışarı çıkardı.

Güverteye çıktık ve çoktan demirlemiş olduğumuzu fark ettim. Bu sefer tam iskelede durduk. Tanrıya şükür bizi Kanada'ya bir yerlere göndermemişlerdi.

Önümdeki kaygan yaya köprüsünde neredeyse kayacak olan Ariel, "Bu çok heyecan vericiydi," diye heyecanlandı.

Onu tuttum ve güvenli bir şekilde karaya çıkarmak için kolumun altına sıkıştırdım.

"Çok güçlüsün, delilik."

Normalde fiziksel olarak çok şey kaldırabilen bir adamdım. Ama maskeli yabancıyla kıyaslandığımda, zayıf olan bendim. Onun bu kadar güçlü olması inanılmazdı.

Ariel gülümseyerek gökyüzüne baktı ve güneşin yakışıklı yüzünde parlamasına izin verdi. "Nasıl görünüyor, bir şeyler içmeye gidelim mi?"

"Üzgünüm, eve gitmem gerek. Belki başka zaman." Her şeyden önce kasıklarındaki loru düşündüm. Yıkanmak için su şu anda her şeyden daha önemliydi.

"Yazık, bunu telafi etmek için numaralarımızı değiştirelim mi?"

Omuzlarımı silktim ve ona iyilik yaptım. Ariel iyiydi, sınırsız saflığı dışında ondan hoşlanmış sayılırdım. Belki de her şeyi anlamak için onunla bu konuyu tekrar konuşmak o kadar da kötü değildi.

"Gerçekten minnettar olurum, Sam." Bana elini uzattı ve ben de veda etmek için elini sıktım. "Ah, buraya gel!" Ariel kendini boynuma attı ve bana sıkıca sarıldı.

Bu yakınlık jesti beni şaşırttı ama onu kendimden uzaklaştırmadım, çünkü bu çok kaba olurdu.

"Görüşürüz," diyerek vedalaştım ve limana park ettiğim arabamı bulmaya gittim.

Billy çok gecikmişti. Bugün yumruğumla tanışacağı gündü. Şimdiden ellerimin seğirdiğini hissedebiliyordum.

Bundan kurtulamazdı.

Ne kadar yüklü olursam olayım, hiçbir şeyi garanti edemezdim.

Yolun yarısında geri döndüm ve eve değil *Morris Park Boks Kulübü*'ne gittim. Billy ile karşılaşmadan önce acilen saldırganlığımı boşaltmam gerekiyordu ve ikinci evim tam da aradığım yerdı.

Sıcak suyu vücudumda hissetmek hoştu ve zevkle başımı arkaya yasladım.

"Zor bir gece mi geçirdin?" diye sordu temizlik yapan Valentin.

"Öyle de denebilir," diye cevap verdim, kışına bakmaktan kaçınarak.

Kulüpteki tüm erkekler arasında en ateşlisi oydu. İki yıl önce ilk tanıştığımızda ona aşık olmuştum ve bir şey olacağımızı umuyordum. Ta ki ateşli kız arkadaşını da yanında getirene kadar.

Billy - o hain göt - bana her heteroseksüel erkeği dönüştürebileceğini söylemişti; sadece nasıl yapacağını bilmen gerekiyordu. Ama ona bu tür şeylerle ilgilenmediğimi söylemiştim. Eğer bir herifle yatacaksam, o da benim kadar istemeliydi.

Maskeli yabancının görüntüleri zihnimde belirdi. Onlardan kurtulmak için başımı salladım.

"Seni yakında ringde göreceğ miyim?" diye sordu Valentin ve ben de başımı salladım. Tam bir baş belasıydı ve yılların boks deneyimine sahipti. İşte tam da bu yüzden benim için en iyi antrenördü. Onun etrafında olmaktan hoşlanmam dışında.

Bir süre sıcak suyun vücudumda akmasına izin verdim, sonra kıyafetlerimi değiştirdim.

Salona adımımı atıp kauçuk ve erkek teri aldığımda . Burada olmayı seviyordum. Genç bir çocukken bile her boş dakikamı ringde geçirmiştım çünkü boks benim tutkumdu. Bu işte kariyer yapmak uzun süre söz konusu olmadı. Bu işin gayri resmi doğasını çok sevdim ve buraya olabildiğince sık geldim. Ve tüm saldırganlığınızdan kurtulmak için harika bir yoldu.

Valentin sırtarak, "Şaplağa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Çok heyecanlanmayın, epey bir trafik sıkışıklığı var!" Kulağa ne kadar muğlak geldiğimi ancak dışarı çıktıktan sonra fark ettim. Aslında demek istediğim, ev arkadaşımı öldürmemek için birine vurmak zorunda kaldığımdı - ne yazık ki, aynı zamanda meni retansiyonum da vardı. Ancak Valentin cinsel yönelimim hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Önceki gece neler yaşadığımı bilseydi...

Paff, yumruk bana o kadar ani çarptı ki ellerimi savunmak için ancak son saniyede kaldırabildim.

Valentin bir ayağından diğerine zıplayarak, "Hâlâ uyuyor musun?" diye bağırdı. Her zaman inanılmaz derecede havalı görünürdü. Simsiyah saçları ve keçi sakalıyla tam bir Kazanova görünümündeydi.

Normalde her antrenman seansının başında onun yüzünden biraz dikkatim dağılırdı. Ancak bugün bol miktarda enerjim vardı ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Bu nedenle bir sonraki saldırısına karşı koymak benim için kolay oldu. Üç güçlü yumrukla, iyi dinlenmiş olduğumu anlamasını sağladım.

"Şimdi bana neye sahip olduğunu göster!" Hızını artırdı.

Birbirimize içki vermedik ve ben bir duş daha almak zorunda kalacak kadar terleyene kadar ikimiz de düzgün bir şekilde paylaştık.

Valentin kazanmıştı elbette, başka nasıl kazanabilirdi ki? Ne de olsa o benim antrenörümdü ve gerçek ringlerde biraz tecrübesi vardı. Bunu tam zamanlı olarak yapıyordu, neyse ki bu yakışıklı yüzünden belli olmuyordu.

"İyi iş çıkardın Sam," diye övdü beni, boks eldivenini saçlarımın arasında sallayarak.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. Benimle bu şekilde alay etmesi içten içe hoşuma gidiyordu. Aramızdaki gerilimin cinselliğe dönüşmesini dilediğim günler olmuştu. Ama kız arkadaşı ve çocukla ilgili olay bana kesinlikle yanıldığımı göstermişti. Valentin eşcinsel değildi ve bu tamamen normaldi. Bana ihtiyacım olanı verebilecek başka birini bulacaktım.

Tam o anda, beni dünyanın sonuymuş gibi öpen maskeli yabancı zihnimde belirdi. İçinde öyle bir açlık, öyle bir çaresizlik ve açgözlülük vardı ki. Hatırladıkça hâlâ sıcak ve soğuk hissediyordum.

"Neler oluyor? Başın belada falan mı?" diye sordu Valentin barda bir içki molası verirken.

"Ev arkadaşım tam bir göt," dedim kuru bir sesle ve her seferinde yarım litre yuttum. "Ama bu yeni bir şey değil. Unut gitsin."

Valentin rahatça tezgâha yaslandı ve bana göz kırptı. "Kadınlar, ha?"

Homurdandım çünkü bir şekilde haklıydı. Billy pek çok anda erkekten çok kadın gibiydi. Onun çift cinsiyetli doğasını seviyordum. Küçük oyunları beni çıldırtıyordu ama o olduğu gibiydi. Başkalarının ne düşündüğüne aldırmadan istediği gibi giyinir, çılgınca konuşur ve başımı sürekli belaya sokardı. Ama bu sefer açıkça çok ileri gitmişti.

"Hiçbir fikrin yok," diye cevap verdim ve Valentin'kaldırdım. Neyse ki eğitim işe yaramıştı. Sadece Billy'ye kızgındım ve artık canı değildim.

"Uyuyacak bir yere ihtiyacın olursa, haberim olsun."

Yudum neredeyse boğazıma takılıyordu. Eğer daha iyisini bilmiyor olsaydım, bu Valentin'in geceyi onun evinde geçirme teklifiydi. Ve onunla.

"Bir karın ve çocuğun var, ne diyorlar?"

"Kızım bir yaşına yeni girdi, henüz hiçbir şey söylemiyor. Eşim de küçük prensesimizi bir sonraki yıla yetiştirmekle meşgul. Seni kesinlikle oraya koymazdım. Ama kulübün küçük bir dairesi de var. İşler sarpa sararsa orada kalabilirsin."

"Gerçekten çok , teşekkür ederim," dedim ve aklımda nazik olmaktan daha fazlası olduğu hissinden kurtulamadım. Muhtemelen önceki gece hakkında çok fazla düşünüyordum. Her şey hakkında ve karşılaşma ile ve MASKELİ yabancı vardı garipti. Farklı, alışılmadık ve o kadar sıcaktı ki başım şişti. Ringdeki ikinci raunttan sonra artık canıma tak . Bu sefer soğuk bir duş aldım ve böylesi daha iyiydi çünkü çocuklardan birinin ereksiyonumu görmesi riskini almak istemiyordum. Bununla daha sonra . Şimdi en iyi arkadaşımınla açıklayıcı bir konuşma yapmam gerekiyordu.

SAM

AEve dönerken her şeyi düşünmek için zaman ayırdım. Ama gerçekleri kaç kez gözden geçirirsem geçireyim, hep aynı oluyordu. Billy beni tuzağa düşürmüştü ve ben sevimsiz bir fare gibi düşmüştü.

Uygun bir şekilde sinirlenerek anahtarı ön kapıda çevirdim. Billy ve benim fazla paramız yoktu, bu yüzden Bronx'ta sadece küçük bir mutfak olan iki yatak odalı bir daire bulabilmiştik. Yonkers en kötü mahalle değildi ama Manhattan'dan çok uzaktaydık.

Köhne merdiven boşluğu normal bir manzaraydı. Kiracılardan birinin sürekli koridora işemesi ve duvarların boyasının dökülmesi umurumda değildi. Bu mahallede daha fazla yaşamak zorunda kalmamak için gelecekle ilgili planlarımı yeterince yüksek tutmuştum. Ancak bunu dürüst bir iş ya da diploma ile yapmak istiyordum. Billy'nin aklında ne varsa onunla değil.

Saat onu biraz geçiyordu ve daireye sessizce girmek için hiç çaba sarf etmedim. Bilerek kapının gürültüyle kilide düşmesine izin verdim.

Billy geç kalkan biriydi ve parti eğlenceleri sırasında öğleden sonraya kadar uyuması alışılmadık bir durum değildi. Ancak bu Cumartesi günü, alacalı bulacalı, pembe kafası muzipçe odasından dışarı bakarken tamamen uyanık görünüyordu.

"Zaten buradasın!"

Ona uyarıcı bir bakış attım ve ayakkabılarımı tekmeleyerek ayağımdan çıkardım. Öfke damarlarımda dolaşıyordu ama yine de

Sözlerimi geri alıyorum.

Billy geniş bir sırıtışla bana yaklaştı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, Sammy. Alınma ama bu numarayı yapacağını düşünmemiştim."

Onu yakasından tuttum ve kafasının arkasına bir tokat attım, bu da şok içinde soluk soluğa kalmasına neden oldu.

"Hey, bu ne ? Ben temelde şiddete karşıyım!"

"Başka türlüünü hak etmiyorsun!"

"Vay canına, birinin morali bozuk."

"Bu gemide neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. "Neler olduğunu tam olarak bildiğin halde tuzağa düşmeme izin verdin!"

Billy alaycı bir şekilde , bu muhtemelen özür dilemek içindi. Ama bu sefer paçayı kurtaramadı.

"O iğrenç piçler gözümün önünde çocuklara tecavüz etti!"

"Hiç de öyle değildi. Tamamen gönüllü bir anlaşma: biraz eğlence için para. Öyle bir şey yok."

Billy' omuz silkişini izlerken afallamıştım.

"Ne zaman fahişe oldun?" diye sordum başımı sallayarak.

"Herhangi biri için bacaklarımı açmayacağım. Benim için güzel bir hayatı finanse edecek zengin, terbiyeli, yaşlı bir adam seçeceğim. Para için gençlik. Para için eğlence. Pek çok insan bunu yapar. Bu gerçekten alışılmadık bir şey değil."

Anlamaya başladığımda kaşlarımı çatmıştım. "Sen ... şeker baba mı istiyorsun?"

"Neden olmasın? Birçok insan eğitimini bu şekilde finanse ediyor. Başka bir yol varken neden parmaklarımı kirleteyim? Bunu bu kadar ayıp bulduğunuzu söylemeyin bana?"

Artık ne bilemiyordum.

Billy onun yerine "Nasıl biriydi?" diye sordu ve sikim - o hain - seğirmeye başladı. Neyse ki bunu görmedi. Ama yanaklarımdaki ateşi gördü ve ben de kendimi tutamadım. "Çok iyiydi o zaman."

"Kapa çeneni!" diye homurdandım yumruklarımı sıkarak. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Seni şu anda öldürmek istiyorum."

"İstemiyorsun. Bakışların seni ele veriyor, Sammy. Hoşuna gitti." Billy alınganlıkla kaşlarını salladı.

Karşılığında ben de göğsüne bir yumruk attım. Sendeleyerek geri çekildi çünkü gücüne karşı koyacak hiçbir şey yapamıyordu.

"Bu hiç adil değil! Senin kasların var ama benim yok."

"Senin de kasların var, yoksa çürük iskeletin gevşek bir kemik yığınınına dönüşürdü."

"Ama ben senin kadar güçlü değilim. Vücudun gerçekten iyi gelişmiş. Erkeklerin ayaklarına kapanmasına şaşmamalı."

Gözlerimi devirdim çünkü bu hiç de doğru değildi. Billy bunu sadece dikkatimi dağıtmak için söylüyordu.

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Ben özel bir şey değilim ve bu gayet normal. Ama bu yüzden itilip kakılmayacağım. Ve sana bir daha asla iyilik yapmayacağım, bu konuda açık olalım."

"Henüz kabul etmek istemesen *de sana* bir iyilik yaptım. Bunun için bana teşekkür edeceğin gün gelecek."

Bu pislikle neden arkadaş olduğumu cidden merak ediyordum. Böyle arkadaşları olan birinin gerçekten düşmana ihtiyacı yoktu.

Maskeli yabancıyla yaşadığım her şey benim için tam bir muammaydı. Sanki bekâretimi almış gibi heyecan hâlâ devam ediyordu. Durum kesinlikle böyle değildi. Neyin içinde olduğumu bilecek kadar deneyimim vardı. Bu işe bulaşmış olmam hiç mantıklı gelmiyordu. Bu iş için uygun bir tip değildim, özellikle de esaret oyunlarından hoşlanmıyordum. Aslında her zaman üstteydim ve kararları ben verirdim. Ama onunla... her şey farklıydı.

Ellerini hatırlayınca kalbim daha hızlı atmaya başladı. Onu gözlerim hariç tüm duyularımla algılamıştım. Belki de bu cinsel deneyimi bu kadar yoğun nedeni buydu. Yoğun, evet, tam olarak doğru kelime buydu. Yine de geminin karnında olanları anlatmaya başlamıyordu bile.

"Burnundan her şeyi çekmeme izin verme. Bana tam olarak nasıl bir şey olduğunu anlat!" diye yalvardı Billy ve küçük bir parçam hikayeyi biriyle paylaşabildiği için mutlu oldu.

Ona hızlıca gelişimi, diğer yakışıklı çocukları, garson olarak işimizi ve iki saat süren sıkıcı içki servisinin ardından havanın aniden değiştiğini anlattım. Tam seks partisinin başlangıcına gelmiştim ki Billy yüksek sesle güldü.

"Demek Elijah abartmıyormuş! Bunu inanamıyorum."

"Kaçırarak bir şey yoktu, gerçekten iğrençti" diye hatırladım, tüylerim diken diken oldu.

Yaşlı piçler genç adamlara istediklerini yapmışlardı. Ama maskeli adamdan farklıydılar. O onlardan biri değildi, bunu hissetmiştim. Ve onunla ilişkiye girmemin tek nedeni de buydu. Bu ve aylar süren kuraklık dönemim.

"Sende de bir tane var mı?" diye sordu Billy yüzünde o güne kadar gördüğüm en çirkin sırıtışla.

"Kaçtım," diye açıkladım.

"Kaçtım da ne demek?"

"Saklanmak istedim ama yanlışlıkla bir yatak odasına girdim, orada bir adam vardı ve sonra ..."

Bunun için hiçbir kelimem yoktu. Tarif edemediğiniz bir şeyi nasıl tarif edebilirdiniz ki? Geminin karnında hayatımda hiç beklemediğim bir şey olmuştu.

"Seni bir aygır gibi becerdi mi?"

"Biz yapmadık..."

"Öyle değil mi?"

Başımı salladım, söylediklerim karşısında şaşırılmışım. Ama gerçek buydu. Seks yapmamıştık, sadece öpüşmüş ve birbirimize sürtünmüştük. Ama hayatımın en ateşli seksi gibi hissetmişim.

Bu adamın bende uyandırdığı yoğun duyguları hatırlayınca yutkundum. Bunu Billy'ye anlatmak şöyle dursun, kendime bile açıklayamıyordum. Çok yoğundu.

"Yakında tekrar görüşeceksiniz, değil mi?"

"Neden tekrar buluşalım ki?" Bu o kadar aptalca bir soruydu ki, sadece küçümseyerek gülebildim.

"Toplantının amacı da buydu zaten. Erkekler erkekleri dener, ya da tam tersi. Ve sonra bir şeyler yapabilirsiniz. Ben de öyle demedim mi?"

"Hatırlayamıyorum," diye homurdandım ve sitemle ona baktım. "En iyi arkadaşım bilmeden bıçağın üzerine yürümeme izin vermeyi tercih ederdi."

"Suçluyum," dedi Billy geniş bir sırıtışla. "Şimdi kızma, senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Sana gerçeği söyleseydim asla gitmezdin."

"Kesinlikle olmaz!" Yumruğumu tekrar kaldırdım ama Billy daha hızlıydı.

"Ve uzun zamandır seks biliyorum. Dahası, para konusunda endişelerimiz var, her şey oldukça iyi gitti."

Pantolon cebimdeki banknotları hissettim. Para kirli geliyordu ama yine de onu hak etmiştim. Billy'nin beni böyle tuzağa düşürmesi ve benim neredeyse kendimi tamamen yabancı birine teslim etmem... Gerçi bu muhtemelen o kadar da kötü olmazdı.

Kes şunu Sam, bu senin için değil!" diye kendimi uyardım ve parayı çıkardım.

"İşte, kirli kömürler. Onları istemiyorum." Onları Billy'nin göğsüne ittim ve yere düşmeden yakaladı. Sonra buzdolabına gidip kendime bir bira aldım. Antrenman başarılarımı tehlikeye atmamak için nadiren alkol alırdım ama bugün umurumda değildi.

Taç mantarının patlaması iyi hissettirdi. Tıpkı ilk yudum gibi.

"Boynundaki ne?" diye sordu bizimle birlikte mutfağa gelen Billy.

"Sivilce mi? ."

"Morluk görünüyor. Ama bir şekilde gerçekten iğrenç."

Beni o noktadan ısırmişti. Okşadığımda derim karıncalanıyor ve biraz acıyordu.

"Bana o kadar kötü olduğunu söyleyemezsin" dedi Billy, parayı mutfak masasının üzerine koyarak. "Ve paranın sende kalmasını istiyorum. Bunun için kendine güzel bir şey al. Yeni bir boks eldiveni falan. Kirayı , umurumda değil. Roy bugün yine dışarı çıkmış olmalı.

Kapıya, ödeme yapmazsak üç gün içinde bizi dışarı atacağını söyleyen bir not asmış."

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Parayı aldım ve hışımla dışarı çıktım.

Neyse ki iki bin dolar borçlarımızı ödemek ve biraz daha dayanmak için yeterliydi. Billy parayı yeni kıyafetler almak ya da uyuşturucuya harcamak için kullanma fikrine kapılmadan önce işleri çabucak halletmem .

Ev sahibimiz Roy alt katta oturuyordu. Koridorun tamamen pis olmasını ve kiracıların uyuşturucu partileri vermesini hiç umursamazdı. Ancak herkesin uyması gereken bir kural vardı. Kiralarını ödemek zorundaydılar yoksa evden atılırlardı.

Mümkün olduğunca çabuk aşağıya inmek için iki kat merdiveni birden çıktım. Billy ve ben sekizinci katta, yani en üstte oturuyorduk. Eğer yaşlı Roy merdivenleri en tepeye kadar çıkmışsa, o zaman tam zamanıydı.

Kapının aralığında puro kokusu yayılıyordu. Kapıyı sertçe çaldım ve içeri girdim.

"Roy? Orada mısın?" diye sordum ve yan odadan bir cevap aldım. Bir inilti gibiydi.

Lütfen yapma, dedim içimden ve temkinli bir şekilde yürümeye devam ettim. Gözlerimi kısarak odaya baktım ve onu çıplak görünce irkildim.

Bugün gerçekten benim günüm değil!

"Üzgünüm, sonra gelirim."

"Ne istiyorsun?" diye sordu ve kulaklarım bana gey pornosu izlediğini söyledi.

Roy pis kanepesinde çırılçıplak oturuyordu ve ben ona bakmaktan kaçınıyordum. Oldukça pasaklı bir adamdı ve pek de iyi kokmuyordu. Onu çıplak görmeyi hiç istemezdim. Ne yazık ki artık bunun için çok geçti.

"Kira için param var," dedim elimdeki banknotları sallayarak.

Ayağa kalktı ve eski kanepenin gıcırdamasına ve osurmasına neden oldu.

"Nihayet. Sizi kovmaları için kardeşlerimi aramak üzereydim."

"Gerek yok, bir süre daha burada kalacağız. Bu sefer bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Parayı buraya koyacağım, tamam mı?"

Roy homurdandı, ne olduğunu anlayamadım. Ama onunla aynı odada gereğinden fazla zaman geçirmek istemediğim için her Geyi çekmecenin üzerine koyup çıktım.

Koridorun kapısını kapatırken "İnanılmaz," dediğini duydum. İğrenme duygusu enseme diken diken etti ve çünkü buna inanamıyordum.

Çıplak Roy'un görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Güzel bir şey düşün, sıcak bir şey düşün!

Sanki kafamın içinde bir düğmeye basmışım gibi Bay Maske belirdi. Onu pek tanıyamamıştım ama yüzünün alt yarısı oldukça iyi görünüyordu. Ve aman Tanrım, bu adam öpüşebilir miydi!

Sadece onun anısının bile vücuduma bir şeyler yaptığını fark ettiğimde nefesimi verdim.

Gerçekten az sikilmişsin, Sam!

Daireye geri döndüm.

"Peki, ödedin mi?" diye sordu Billy, bu durumdan pek hoşlanmamış gibiydi.

"Evet, bizi dışarı atmıyor. Ama bir dahaki sefere aşağı iniyorsun. O tam senin tipin." Tekrar sarsıldım.

Billy bunun tamamen komik olduğunu düşünüyor gibiydi. "Yine mastürbasyon mu yapıyor?"

"Yine ne demek istiyorsun?"

"Geçen gün onu yakaladım, kendine gey pornosu bulmuş. Yumruk gibi kalın, sana söylüyorum. Keşke biraz daha zengin olsaydı ..."

Boğulur gibi bir ses çıkardım, bu da Billy'nin yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Sadece şaka yapıyorum! O benim tipim değil. Bildiğin gibi takım elbise tercih ederim. Gerçekten şık, ve sonra otel odasında işler gerçekten ilerliyor. Paranın geri kalanı nerede?"

"Roy'a her şeyimi verdim," diye açıkladım biramı yudumlarken.

"Neden hepsi? Yarısı yeterli olurdu. Şimdi seni bir sonrakine devretmek zorundayım," diye şaka yaptı Billy ama ben bunu hiç komik bulmadım.

Bugün bütün bir kasayı tek başıma içebileceğim günlerden biriydi. Sadece kendimle ne yapacağımı bilemedim.

"O kadar çok içme, bugün araba kullanacaksın. Kız kardeşinle randevun yok mu?"

Çenem düştü. Çok haklıydı! Bugün öğle yemeği için Jill ile randevum vardı.

Panik içinde saatime baktım, saat on bire on vardı. Saat on ikiye yetişmek istiyorsam hemen gitmeliydim.

"Polislerin seni yakalamasına izin verme!" Kapıyı arkamdan çarparken Billy arkamdan seslendi.

SAM

JManhassat Hills'teki bir gelinlik mağazasında benimle bir randevusu vardı. Hâlâ Manhattan'da yaşıyordu ama düğünü için törenin yapılacağı Long Island'a gitmek istiyordu. gerekir.

Cumartesi günü öğle saatlerinde yollar doluydu ve beklendiği gibi trafik sıkışıklığına takıldım, neredeyse direksiyonu ısıırıyordum çünkü hiçbir yere gidemiyordum ve zaten on dakika geç kalmıştım.

Cep telefonum durmadan titriyordu. Ama şimdi cevap veremezdim. Eğer bir polis beni telefonda yakalayıp alkol testi yaparsa, Billy'nin *parti* diye bağırmasından daha hızlı bir şekilde ehliyetimi kaybederdim.

"Hadi ama," diye iç geçirdim ve önümdeki taksiye fazladan yaklaştım. Ama trafiğin bu kadar boktan olması kimsenin suçu değildi. Yolculuk sarsıntılı, kornalı ve çok yavaştı.

Neyse ki park yeri bulmak o kadar da zor değildi. *Manhasset Düğün Salonu* doğrudan ana cadde üzerinde yer alıyordu ve çok pahalı görünüyordu. Tıpkı içeri girip çıkan insanlar gibi.

Öte yandan ben bir serseri gibi görünüyordum. Ama bunun bir faydası olmadı, bir saniye bile geç kalsam Jill kafamı uçuracaktı.

Dükkâna ana girişten girdim. Hafif bir zil sesi geldiğimi duyurdu ve beyaz ipek ve tüllerin ihtişamı karşısında şaşkına döndüm. Dükkânda birkaç renkli elbise vardı ama çoğunluğu beyaz, krem, yumurta kabuğu ya da her ne deniyorsa oydu. Orada bulunan tek erkek bendim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu burnunun üstünden beni süzen dar gözlüklü bir kadın.

"Pek sayılmaz, bir randevum var," diye açıkladım ve pantolonumu sıvazladım. Kadın bundan pek hoşlanmamış gibiydi.

Kıyafetlerden çok sporla ilgilenmem benim suçum değildi. Bu açıdan bir şekilde çok heteroydum. Billy sık sık, sözde heteroseksüel biri olarak boks kulübündeki yakışıklı erkeklerle kolay vakit geçirmem gerektiği konusunda benimle dalga geçirdi. Benim bir oyuncu olmadığım gerçeğini tamamen göz ardı etmişti. Bu bana göre değildi, hiçbir zaman da olmadı.

"Samuel Christopher Stone!"

Ah canım, tam adım ...

Jill beni gördüğünde omuzlarımı kamburlaştırdım ve ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırdım.

"Hemen buraya gel de sana sarılayım!" Kulaklarına kadar sıırttı ve ben de rahatlayarak nefes verdim.

Küçük kız kardeşim, üç kadının aynı anda üzerinde çalıştığı gerçekten büyüleyici beyaz bir gelinlik içinde bir kaidenin üzerinde duruyordu. Aynayı görmesini engelledim ve ona

Tepeden tırnağa.

"Dürüst ol," diye beni uyardı ve ben de ona sadece gülümseyebildim.

"Sorun değil," dedim göz kırparak ve ellerini tiksintiyle kalçalarına koydu.

"Çirkin olduğunu düşünüyorsun, itiraf et!"

"Hayır! Bu mükemmel. Nefes kesici derecede güzel görünüyorsun."

"Gerçekten mi?"

Aynadaki görüntümü serbest bıraktım ve küçük kız kardeşim eteğini kadınların yüzüne fırlatarak dönmeye çalıştı.

"İlk başta tamamen emindim, sonra yine emin değildim ve şimdi hiçbir şey bilmiyorum," dedi Jill. "Ama mükemmel olduğunu söylediğinde sana inanıyorum. Kendine verdiğin değerden çok daha fazla lezzete sahipsin."

"Sen öyle diyorsan." Döşemeli koltuğa oturdum ve tüm gösteriyi huzur içinde .

Şu anda onunla yer değiştirmek istemiyordum, elbise güzel görünüyordu ama muhtemelen bir süre daha o kaidenin üzerinde kalacaktı.

Böylece terziler son değişiklikleri yapabilecekti.

"Çok mu tatlı yedin?" diye sordum sırtarak, çünkü konumumdan oldukça hoşnuttum.

Jill çocukken yaptığı gibi yanıma gelip bana vuramıyordu. Tamamen sıkışmıştı.

"Deli misin sen? Bu elbisenin içinde güzel görünebilmek için bir aydır kendimi aç bırakıyorum." Sarı buklelerini geriye savurdu.

"Ne büyük kayıp. Daha fazla spor yapın ve istediğinizi yiğın."

"Haftada üç kez saatlerce antrenman yapan ve bir sporcunun yağ metabolizmasına sahip olan boksör söylüyor. Neden profesyonel bir sporcu olmadın?"

Omuzlarımı silktim. Spor benim için sadece bir hobiydi, bundan bir kariyer yapmak istemiyordum. İşle ilgili olan her şey eninde sonunda berbattı.

"Peki ya diplomanız? Neydi o, ekonomi ile ilgili bir şey mi?"

"Durun," dedim parmaklarıma bakarak.

"Bunu mısın?"

"Aslında, evet. Ama şu anda benim için bir öncelik değil." Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. Bu konuyla savaş halindeydim ve şu anda aklımda başka şeyler vardı. Hepsinden önemlisi, Billy'nin beni içine soktuğu şeyi unutmak istiyordum. Yattaki seks partisini hatırlamak hâlâ iğrenç geliyordu.

"Neredeyse kocan nasıldı, adı , Arian?"

"Adriano. Ailesinin düğünden önce aynı yatakta yatmamızı istemediğini düşünsene. Bu onlar için bir gelenek. Düğün gecesi falan. Onlara Adriano'nun aylardır her gece geldiğini söylemesem daha iyi olmaz mı?"

"Yapmasan iyi olur, sonunda onunla evlenmeni yasaklarlar." Bir bacağıma diğerrinin üzerine geçirdim ve sandalyenin arkasını seğırmeye başladım çünkü sıkılmaya başlamıştım.

Jill'in elbisesini zaten görmüştüm ama beni sadece bunun için çağırmıştı. Önemli olduğunda onun endişe kutusuydum ve tüm endişelerini ve düşüncelerini bana yağdırırdı. Onun gibi güzel bir kadının neden bu kadar

güvensiz olabilirdi. Bir ray kadar inceydi ve her zaman çok şişman olduğunu düşünürdü. Göbeği, çok küçük göğüsleri ve çok kalın kalçaları hakkında dırdır ederdi, ama onun tam bir bomba olduğunu düşünen tek kişi ben değildim. Liseden beri erkekler onun peşinden koşuyordu.

Şimdi, yirmi iki yaşında, gerçekten kendini adamak istiyordu. Hem de o kadar uzun zamandır tanımadığı bir adama.

"Tam olarak ne yapıyor?"

"O bir emlakçı. Bunu sana üç kez . Demek beni böyle dinliyorsun."

Sırttım çünkü beni yakalamıştı. Bazen gerçekten dinlemiyordum.

"Elindeki mücevherle iyi para kazanıyor gibi görünüyor."

Nişan yüzüğünü bana gururla takdim etti. Pırlanta onun narin eli için çok büyüktü, ama onu asaletle taktı.

"Cerrah falan olmadığına emin misin?"

"Tek kelimeyle iyi."

"Hangi şirket?"

"Bu hiçbir şey bilmiyorum Sammy, sen de bilmiyorsun.

Ne zamandan beri adamlarımın ne yaptığıyla ilgileniyorsun?"

"Güveniniz için de teşekkür ederim."

Jill kıkırdadı. "Biliyorum, o kadar da kare değilsin. Sen sadece sensin ve bu iyi bir şey."

"Yarın babamı gördüğünde bunu ona söyle. Onunla üç yılı aşkın süredir konuşmadığımı sanıyorum."

"Onu bilirsiniz, değişimle ilgili sorunları vardır."

"En sevdiği kızının neredeyse bir yabancıyla evlenmesi onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor ama oğlunun eşcinsel olduğunu sekiz yıldır biliyor. Bunu kabullenmesi daha kaç yılını alacak?"

Bu konu hakkında gerçekten konuşmak istemiyordum ama şimdi kederimi taşıma sırası Jill'deydi. Üç terzi sessizce vedalaşmıştı.

"Bunu kabullenecektir. Belki iyi bir arkadaş getirirsen, sonunda garip fikirlerini bir kenara bırakabilir." Jill altın sarısı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve aynada kendini inceledi.

"Ne tür fikirler? Bütün gün ne yaptığımı sanıyor?"

"Bence bu daha çok karanlık köşelerde takıldığınız ve erkeklerin ... Bilirsin işte."

"Tahmin edebiliyorum."

Öz babamın artık bana güvenmemesine şaşırmıştım. Benim sadece başkalarıyla eğlenen bir adam olmadığımı bilmesi gerekirdi. Yattaki olaydan önce, bir yıldan fazla bir süre seks bile yapmamıştım. Bu benim için kolay olmamıştı, ama seks yapmayı hayal edebileceğim biriyle tanışmazsam, o zaman yapmazdım. Neden kendi elim vardı?

"Artık bir erkek arkadaşın var mı?" Jill beni gelinlik dükkanına geri götürdü.

"Hayır, sana bunu düşündüren ne?"

Boynumu işaret etti. "Görünüşe göre biri seni yemeyi seviyor."

"Oh, o, o bir şey değil." O noktayı ovaladım. Hâlâ biraz acıyordu ama çok daha vahşi görüldüğünü düşündüm. "Çok seçici olduğumu biliyorsun."

"Ve hayalindeki erkeği kaçırabilirsin. Neden en azından arada sırada biraz eğlenmek için kendine izin vermiyorsun, ha?"

"İçecek bir şey alır mısınız efendim?" diye sordu garip gözlüklü kadın ve bana kahve getirdi.

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız." Fincanı aldım ve Jill'in az önce bana söylediklerine değil, üflemeyle konsantre oldum.

Her taraftan aynı şeyleri duymaktan bıkmıştım. Gerçi Billy daha da kötüydü. Artık onun aslında randevusu olmadığına ama yattaki şeyi benim için organize ettiğine bile inanıyordum. Bu onun bana bir iyilik yapma şekliydi. Tamamen kötü niyetli bir şekilde davrandığının farkında değildi.

"Peki, bu kimden? Düğünde sana eşlik edebilecek birinden mi?" Jill araştırmaya devam etti ve ben gözlerimi devirdim.

"Yalnız geleceğim."

"Fark etmez, erkek arkadaşın olmasa da seni alırım."

"Ne kadar nazıksınız," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve etrafta kimsenin sevindim. Jill kaidenin üzerinden indi ve

Her taraftan ayna cephaneliği.

"Bir şey itiraf etmemi ister misin? Biraz korkuyorum," dedi, beklediğinden çok daha sessiz bir şekilde.

"Neyden? Düğün gecenizden mi?" Biraz baskı olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Ailesinin önünde," diye itiraf etti Jill ve ben de dinledim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, onu henüz tanımıyorum bile. Adriano beni annesiyle bile tanıştırmadı. Ve hepsi düğüne geliyor. Bütün geniş aile. Bu garip olmayacak mı?"

"Mutlu ol, en azından mekan dolu olacak ve kayınvalidenle geçinemediğin fark edilmeyecek. Konuşacak birini bulacaksın. Şüpheye düşersen, ben hala yanıdayım."

Jill yanağıma bir öpücük kondurdu. "Haklısın kardeşim, ben sensiz ne yaparım?"

"Korkudan her şeyi iptal edip sonra da buna kızmak mı?"

"Muhtemelen haklısın."

Güldük ama çok temkinli bir şekilde - ne de olsa bu klas bir işti.

"Her şey yoluna girecek, endişelenme. Seni sevecekler, başka yolu yok" diye onu cesaretlendirdim ve yanıma sokuldu.

"Her seferinde daha da güçleniyorsun, bunu nasıl ?"

"Çok çalışın," dedim aynadaki manzaraya bakarak. Topuklu ayakkabılarla bile Jill'den yarım baş daha uzundum. Boyum sırık gibi görünmeyecek kadar genişti ama hantal da değildi. Göğsüm gibi kollarımın da daha belirgin hale gelmesi hoşuma gidiyordu. Oldukça iyi görüldüğünü düşünüyordum ve bu diğer erkeklerde tercih ettiğim bir şeydi. Elimde değildi ama çelik gibi sert bir vücuda yaslanmanın seksi olduğunu düşünüyordum. Yumuşak bira göbekleri bana göre değildi.

Jill beni görünce iç geçirerek, "Neden hâlâ bir tane olmadığını gerçekten anlamıyorum," dedi.

"Ve bunu neden kimsenin anlamadığını anlamıyorum. Ben kimseyi kabul etmem. O bana uymalı, ben de ona uymalıyım. Her köşe başında böyle birini bulamazsınız."

Bunu kulağa geldiğinden daha az romantik bir şekilde söyledim. Aşk hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kız kardeşim, annem ve garip bir şekilde en iyi arkadaşım Billy dışında hiç kimseye karşı sevgi hissetmemiştim.

Benim için seksin arzuyla bir ilgisi vardı ve başka duygulara yer yoktu.

Jill kararlı bir şekilde, "Yani anlaştık, işler ters gider ve ailesi benden nefret ederse, sana geleceğim ve kaçacağız," dedi.

"Anlaştık." Tıpkı çocukların bir şeye yemin etmek için yaptıkları gibi küçük parmaklarımızı birbirine bağladık.

Tamamen aptalcaydı ama ikimiz de büyümüş olmamıza rağmen hâlâ birlikte çocukça saçmalıklar yapıyor olmamız gidiyordu. Yirmi dört yaşındaydım ve bu nedenle Jill' sadece iki yaş büyüktüm. Bu aslında işe yarıyordu, çünkü yaş farkı ve dolayısıyla hayatın farklı aşamaları birbirinden çok uzak değildi. Yine de, küçük kız kardeşimin çoktan evlenmiş olması ve benim henüz ulaşabileceğim birinin bile olmaması beni biraz düşündürüyordu.

"Sonunda bana bu güzel hatırayı sana kimin verdiğini söyleyecek misin?" Jill morluğu deldi.

"Sana söyledim, özel biri değil. Zaten onu bir daha asla göremeyeceğim."

Buna çok sevinmişim. Yattaki olay zaten fazlasıyla tuhaftı. Bay Maske'yi düşünmeyi bırakır bırakmaz, seks partisinin tuhaf görüntülerinin kaybolacağı kesindi.

"Yine de onu düğüne getirebilirsin. Eğer babamdan korkuyorsan, onu senin önündeki sıraya koyarım ve birbirinizi tanımıyormuş gibi davranırsınız. Şans eseri birbirinize rastlarsınız ve onun önünde birbirinizi tanımaya başlarsınız."

"Eminim bunu görmeyecektir," diye homurdandım ve Jill güldü. Elbisesinin uzun kuyruğunu hareket ettirdi.

"Babamı unut, bu benim düğünüm ve senin mutlu olmanı istiyorum Sammy. Kiminle olduğun önemli değil. Sadece onu da yanında getir."

Onu kollarıma aldım ve trenine basmamaya çalıştım. "Teşekkür ederim, bugün buna ihtiyacım vardı. Ve endişelenme,

Düğününüze zamanında yetişeceğim."

"Ben de sana böyle yapmanı tavsiye etmiştim. Adriano yaramazlık yaparsan kuzenlerini çağırmakla tehdit etti bile."

"Kuzenleri mi? Onlar böyle haydutlar mı?"

"Daha da kötüsü, onlar profesyonel boksörler."

"O zaman belki bana başka bir şey öğretebilirsin." Bu komik bir tesadüftü. En azından şimdi onlarla potansiyel sohbet konusu bulmuştum.

"Gel, sana ayakkabıları ve duvağı göstereyim. Daha işimiz bitmedi!" diye sevinçle şarkı söyledi Jill, elimden tutup beni de yanında sürükleyerek.

SAM

Ionraki birkaç gün, yattaki üzücü gecenin anısını unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Jill her gün beni arıyor ve düğünden önce yapılması gereken işler ve bilgilerle beni boğuyordu. Böyle devam ederse, her şeyi halletmek için bir gece onun evinde kalmam gerekecekti. Ama buna değecekti. Ne de olsa bu onun hayalindeki düğündü ve o benim için dünyadaki en önemli kişiydi, onu gerçekten mutlu görmek istiyordum.

Cuma öğleden sonramı antrenman yaparak geçirdim. Valentin beni gerçekten çok zorladı. Birkaç hafta sonra katılacağım bir müsabaka vardı. Aslında profesyonel olarak boks yapmak istemiyordum. Ama herkesten yetenekli olduğumu duyuyordum ve bunu denemek istiyordum. Bunu yapmak için eskisinden daha sıkı ve daha sık antrenman yapmam gerekiyordu.

Eve yorgun ama tatmin olmuş bir şekilde geldim. Doğruca buzdolabına gittim ve kendime bir protein shake yapmak için süt aldım. Yudumlarken odama doğru yürüdüm.

Tam masama oturup bir süre internette gezinecektim ki gözlerim yatağa takıldı. Yatağın ayak ucunda küçük bir paket vardı. Billy benim için getirmiş olmalıydı.

Bir kitap büyüklüğündeydi ve kahverengi ambalaj kağıdına sarılmıştı. Garip bir şekilde üzerinde adres yoktu, sadece ismim yazıyordu. Elime aldım ve ne kadar hafif olduğuna şaşırdım. Sanki içinde hiçbir şey yoktu.

Garip...

Kağıdı açtım. Mat siyah bir kutu ortaya çıktı ve kapağını kaldırdım. Mor kadifeden bir yatağın üzerinde siyah bir maske duruyordu. Sanki... sanki görünmez bir yüz bana bakıyordu.

Başımdaki kan çekildi ve kulaklarımda çınladığını duyabiliyordum. Titrek dizlerimin üzerinde ayağa kalktım.

Buraya nasıl geldi, nerede yaşadığımı nereden biliyor, nasıl ... Billy!

Maskeyi kaptığım gibi yan odaya koştum. Kapıyı çalmadan içeri girdim.

"Bu hiç komik değil!" Maskeyi yatağın üzerine fırlattım.

Merakla Billy eline aldı. "Bir fetiş partisine . Sizi kim davet etti? Uğursuz pakette o mu ?"

"Benimle dalga geçmeyi bırak!"

"Bununla hiçbir ilgim yok, yemin ederim! Kapımızın önündeydi. Önce benim için olduğunu düşündüm ama üzerinde senin adın yazıyordu. Belki de yaşlı Roy seni etkilemeye çalışıyordur?" Billy her şeyi çok komik buluyor gibiydi.

"Bu gerçekten iğrenç," dedim ve maskeyi tekrar çıkardım. Bana gemideki maskeli adamı hatırlatıyordu. Billy'nin doğruyu söylüyor olabileceğini fark ettiğimde içimi bir ürperti kapladı.

"Yani onları beni kızdırmak için almadın mı?"

"Ben de bunu söylüyorum. Benden değil. Gizli bir hayranınız var gibi görünüyor. Bana yatta neler olduğunu tekrar anlat."

Boğazım düğümlendi. "Bu saçmalık. Bu bir şaka olmalı," diye mırıldandım, siyah kadife parçayı elimde çevirirken.

Bay Maske'nin maskesini tam olarak hatırlayamıyordum. Çok karanlıktı. Daha yakından baktım ve bandın kenarına iştirilmiş küçük bir kâğıt parçası olduğunu fark ettim. Kağıt da maske kadar siyahtı.

"Ne oldu? Orada ne var?" Billy merakla sordu ve yatağından kalktı.

Rulo haline getirilmiş küçük bir kağıt parçasıydı. Açtım ve içten içe ürperdim çünkü üzerinde bir mesaj vardı.

"Bu ... bir adres."

Billy notu elimden kaptı. "39 East 58th Street Madison Ave. Oldukça lüks bir semt. Burada başka bir şey var ... 11. Muhtemelen

Bu gece saat on birde orada gerekiyor mu?" Parlayan gözlerle maskeyi bana geri verdi. "Ve bunu takmanı istiyorum. Onunla ne giyeceksin?"

"Delirdin mi sen? Ben oraya gitmiyorum!"

"Neden olmasın?"

"Neden ki?"

"Bunu küçük bir ekstra gelir olarak düşün. Ve böyle yapma, hoşuna gitti, değil mi?"

Yutkundum çünkü Billy ne yazık ki haklıydı. Ama bu tekrar yapmak için bir neden değildi.

"Gitmiyorum," dedim ve maskeyi düşürdüm.

İçimden televizyonun karşısına sandviç ve bira içmek gelse de tek doğru şeyi yapmaya karar verdim: spor!

Valentin ringe döndüğüm için mutluydu ve artık kollarımı kaldıramayacak hale gelene kadar onunla ve diğer çocuklarla antrenman yaptım. Saatile bakmaya devam ettim. Buluşma noktası giderek yaklaşıyordu ve karnımdaki karıncalanma giderek artıyordu.

Eve geri döndüm ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Üç çeyrek saat içinde beni bekliyor olacaktı.

Gidemezsin! Bu tamamen aptalca olur, diye kendime öğüt verdim ama yine de kalbim göğsümde çılgınca atmayı bırakmadı.

Aceleyle ön kapının kilidini açtım ve gergin olduğumda her zaman yaptığım gibi alt dudagımı çiğnedim.

"Billy?" diye yüksek sesle seslendim ama cevap gelmedi. "Billy, ben geldim!"

Odasına baktım ama orada değildi, tam bir karmaşaydı. En iyi arkadaşım tam bir karmaşaydı, her yerde kıyafetler, tüylü boalar, pullu gömlekler, yemek artıkları, makyaj malzemeleri ve peruklar .

Maskemi bu şekilde nasıl bulabilirim?

Billy'de yirmi tane vardı ve rafını karıştırmaya başladım. Zaman tükeniyordu.

Burada ne işim var?" diye sordum kendime, yatağının altına bile baktım ama orada da yoktu.

Mutfağa döndüğümde masanın üzerinde bir not buldum.

Hayır... Hayır, hayır, hayır!

"Eğer onu istemiyorsan ben alırım. Bussi, Billy," yazıyordu karalanmış bir el yazısıyla.

"Lanet olası aptal!"

Billy arabayı almıştı, yani sadece bisikletim kalmıştı.

Neyse ki adres hakkında konuşmuştuk ve hemen cep telefonuma yazdım. Google Maps bisikletle bir saatten fazla süreceğini söyledi. Bu kesinlikle çok uzundu! Ve antrenman yüzünden artık pedal çeviremeyecek kadar yorgundum.

Cebimdeki son parayla bir taksi çağırdım.

*Gideceğim yere yaklaşırken kendi kalp atışlarımı hissettim. Adresin bir villa ya da otel değil, bir kulüp olduğunu görünce şaşırdım. Koyu renkli bir tentenin üzerinde zarif harflerle *LAVO Gece Kulübü* yazıyordu. Yanında da ona ait olduğu anlaşılan bir İtalyan restoranı vardı. Bütün sokaktaki dükkânlar lüks görünüyordu. Yine de gece kulübü pek de uygun görünmüyordu. Mekândan tam olarak kavrayamadığım bir kasvet yayılıyordu. Kulübün içinden karanlık, hızlı bir ritim sessizce yayılıyordu.*

Koyu gri kapüşonlu tişörtüm ve terli şortumla, hepsi oldukça iyi giyimli ve hepsinden önemlisi sıcak olan konuklara hiç uymuyordum. Kazağımı başımdan çıkardım ve vücudumun üst kısmına yapışan siyah atletimi düzeltiltim.

Yeterli olmalı.

Saate baktım, on biri biraz geçiyordu.

Billy muhtemelen çoktan içeri girmişti ve yaklaşan felaketi ne pahasına olursa olsun önlemeliydim.

Maskeli yabancıyı tekrar görmeye pek hevesli olduğum söylenemezdi. Ama Billy de onu görmemeliydi. Her şeyi mahvedebilirdi, bu... Bu çok yanlıştı!

Kulübün girişinde uzun bir kuyruk vardı. Güzel kadınlar ve daha da güzel erkekler içeri girmek için bekliyorlardı. Kuyruk

hiç durmadı. Girişten iki fedai sorumluydu. Siyah takım elbise giymişlerdi ve iriydiler. Ancak bunlardan sadece biri uzun kuyrukla ilgilenirken, diğeri kapının VIP'ler için ayrıldığı anlaşılan ikinci kısmında duruyordu.

Oh, her neyse. Bir deneyeyim.

Mümkün olduğunca kendimden emin bir şekilde kapıcıya yaklaştım. Buraya ait olmadığımı hemen anladı ve kıyafetimi küçümseyici bir bakışla inceledi.

"Merhaba," dedim ve önünde durdum. "Bir randevum var. Buraya gelirken davetiyeyi kaybettim. Umarım sorun olmaz?"

Etkileyici bir şekilde gülümsedim ve adam gerçekten de yana doğru bir adım attı. Başını sallayarak içeriye işaret etti.

Ciddi misin şimdi?

Tereddüt ettim ama yine başını salladı. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden hızla içeri girdim.

Bu ... çok kolaydı.

Yürürken birkaç kez arkamı döndüm. Sadece bir yanlış anlaşılma olabilirdi ama adam benim için geri gelmedi. Omuzlarımı silkerek yürüdüm.

Koridor tamamen karanlığa gömüldü. Bas gitarın titreşimi kalbimin ritmini değiştirdi. Garip bir uğultu bedenimi canlandırdı. Uzun zamandır dans etmemiştim. Son zamanlarda içimden gelmiyordu. Billy ise haftada en az iki kez giderdi ve ne yapacağını bilirdi.

Billy onu bulmadan önce Bay Mask'ı bulmalıyım. Ama nasıl? Aklımdan geçti ve aceleyle içeri girdim.

İki fedai daha koridorun sonunda bekliyor ve beni inceliyordu. İçgüdüsel olarak yavaşladım, beni yakalayıp dışarı atmalarını bekliyordum. Ama onlar da bana el sallayarak geçmemi sağladılar.

Kulüp önümde açıldı. Partiye aç bir kalabalık, pisti bile titreten ritimle dans ediyordu. Hava ter, alkol ve dumanla doluydu. Dans pistinde parti yapan yüz kişi olmalıydı.

Kadınlar açıkça çoğunluktaydı. Belki de bugün kadınlar gecesiydi?

Billy kesinlikle giyinme fırsatını kaçırmamıştı ve dans pistinin ortasında olacaktı. Onu bulmak için daha yüksek bir yere çıkmam gerekiyordu. Kenarlarda oturabileceğiniz bir sürü niş vardı. Bunun üzerinde, birkaç merdivenle ulaşılabilen bir tür ikinci kat vardı.

Tırazda bir çift göz için daha yer vardı. Bardan bir şey almadım, onun yerine doğruca yukarı çıktım.

Oradan, tüm kulüp hakkında daha iyi bir genel bakışa sahip oldum. Daha da ileri gitti. Arka tarafta bir tür VIP salonu olduğunu tahmin ettim. Oraya gitmemin imkânı yoktu çünkü kimsenin dikkatini üzerime çekmek istemiyordum. Bunun yerine, kalabalığın içinde Bay Mask'ımı arayan tuhaf kuşu bulmaya çalıştım.

Billy aptalın teki, neden o da buraya geliyor?

Özellikle hızlı bir şarkı çalınmıştı, renkli bir ışık gösterisi de vardı, bu yüzden hiçbir şey göremiyordum. Sadece bas gitarın derin sesi göğsümü titretiyordu.

Şarkı sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam etti, ancak bir noktada biraz sakinleşti ve ışıklar dans pistinde eşit bir şekilde parladı. İnsanlar ritimle hareket ediyor, zıplıyor ve kollarını havaya kaldırıyor. Billy'yi her renkten göz kamaştırıcı elbiselerin arasında bulmak o kadar da kolay olmayacaktı.

Parmaklıklar boyunca ilerledim. Gizli bir kemer gözüme çarptı. Billy ve Bay Maske'nin orada olabileceği düşüncesiyle midemde bir düğüm oluştu...

Derin bir nefes alarak kemerden geçip bir tür salona girdim. Orada bir sürü rahat koltuk vardı ama hepsi boştu. İlerledikçe partideki insanların sesleri daha da azaldı. Oldukça karanlık görünen bir koridora adım attığımda bas sesleri bile azaldı.

İlk başta tuvaletlere açılıyor olabileceğini düşünmüştüm ama oradan çıkan birkaç kapı vardı ve hepsinin de üzerinde etiketleri vardı.

Neredeyse her kapının üzerinde *Private* yazıyordu ve kulübün çok derinlerine indiğimi fark ettim. Geri dönmek istedim ama geçiş yolu aniden tılandı. Koyu metal kapı kilitliydi. Bunu daha önce fark etmemiştim.

Zili çaldığımda gerçekten kilitli olduğunu fark ettiğimde kalbim .

"Alo?"

Kapıyı çaldım ama ses kapı tarafından yutuldu. Yumruğumla vurdum ama kapı çelikten yapılmış gibiydi çünkü hiç hareket etmedi.

"Bu da ne böyle?" diye küfrettim ve kolu tekrar kullanmaya çalıştım.

Hiç şansım yoktu. Kapı kapalıydı. Karanlığın içinde dikkatlice ilerledim. İlerledikçe siyah halılar her adımımı boğuyordu. Kırmızı-mor bir ışıqla aydınlatılmış bir kapının dış hatlarını ancak belli belirsiz seçebiliyordum. Belki de bunun bir tesadüf olmadığını fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Bu durumda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Belki de beni buraya getiren şey ışıktı ya da belki de karanlıktı?

Son birkaç metrede kollarımı açarak duvar boyunca yolumu bulmaya çalıştım. Sanki koridor daralıyor ve beni doğru ilerlediğim bu kapıya götürüyormuş gibi görünüyordu. Sanki tünelin sonuydu, ötesinde her şey kararlaştırılacaktı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kapıyı parmak uçlarımla iterek açtım. Ağırdı ve her türlü sesi yutacağı kesindi. Arkasından yardım için bağırsam kimse beni duyamazdı.

Ne ben?

Böyle bir şey için endişelenmek benim için tamamen çılgıncaydı. Kimse beni kaçırmayı planlamıyordu. Bu tür şeyler sadece filmlerde olur. Ama kesinlikle benim gibi sıradan bir adamın başına gelmezdi.

"Burada kimse var mı?" diye sordum, odaya doğru bir adım atarak.

Burası kesinlikle bir depo değildi, o kadarını söyleyebilirim. Bir ofisin ana hatları belli belirsiz . Raflar vardı, bir masa, daha büyük bir dolap ve ... Yalnız değildim.

Kimseyi göremesem de ensemde bir karıncalanma hissettim, herhangi bir korku filminde çılgılık attıracak hafif bir hava cereyanı. Ama çılgılık atmadım. Kapı neredeyse sessizce kapandığında bile.

Arkamdan biri hareket edince felç oldum. *Kim* olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Maske tesadüf değildi, oyun değildi, şaka değildi. Onu bana göndermişti çünkü beni tekrar görmek istiyordu.

Kalbim iki kat daha hızlı atıyordu. Bir şey omuzlarıma süründüğünde dizlerimin güçsüzleştiğini hissettim. Birden yeni düş almadığım için rahatsız hissettim.

Sam, seni aptal, neden şimdi böyle bir şey düşünüyorsun?

Kendime bir cevap veremiyordum. Ama onun için güzel, özel ve arzulanır olmak istiyordum.

"Masken nerede?" diye derin sesi kulağıma çok yakın bir yerde çınladı.

Yutkundum çünkü sesi biraz sinirli geliyordu.

Aklıma gelen ilk şey "Lost" oldu.

Artık nefesini kulak mememde hissedebiliyordum. Kokusu burnuma çarptı ve bir kasırgayla tüm bedenimin onu arzuladığını hatırlattı. O bir yabancıydı, adını bile bilmiyordum ama sanki yıllardır bir erkek görmemiş gibi kanım kuyruğuma doğru akıyordu. Aslında onu henüz görmemiştım ama tüm duyularımın onu hissediyordum.

"Hediyemi mi kaybettin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü bu küçük beyaz bir .

"Özür dilerim, şaka olduğunu sanmıştım."

Sert vücudu sırtıma bastırdı. "O zaman neden buradasın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, çünkü gerçek .

Billy'nin peşine düşmek ve onun Bay Maske'ye bulaşmasını engellemek benim için o kadar önemliydi ki bir an bile tereddüt etmedim.

Birden bir el kalçamın yanından geçti. Çok maksatlıydı. Ben daha göremeden pantolonumun bel bandının içinde kaybolmuştu.

"Artık biliyor musun?" diye fısıldadı kulağıma, parmakları sikimin etrafına dolanırken.

SAM

I Nefes nefese kalmıştım. Biri bana dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bu o kadar inanılmaz derecede iyiydi ki kendimi o kadar iyi hissediyordum ki

Ses çıkarmamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Parmakları hareket ettikçe dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırdım. Vücudunun sıcaklığını sırtımda hissettim. Yanağı yanağıma değdi ve kirli sakalın yanında kadifemsi bir his hissettim. Gözlerimi kaldırdım ve yine maske taktığını fark ettim. Maske yüzünün büyük kısmını kaplıyordu. Sadece ağzı ve çenesi açıktaydı.

Eliyle bana karıncalanma hissi verirken, ben de dikkatle ona baktım. Buradaki ışıklandırma gemidekinden çok daha iyiydi ve belirgin çenesini ve hafifçe ayrılmış dudaklarını vurguluyordu. Gözle görülür bir şekilde nefes alıyordu ve göğsünün omzuma doğru kabardığını hissettim. Diğer eliyle boğazımı kavradı ve çenemi kaldırdı. Başımı isteyerek arkaya yatırdım. Bu adamla ilgili her neyse, ona açılmak istememe neden olmuştu. Direnmeyi ya da bir şey bir an bile düşünmedim. Beni içine çeken ve ilk nefesimi almamı sağlayan bir karanlığı vardı.

Parmaklarının bana ne yaptığını fark ettiğinde, ince dudakları bir gülümsemeye dönüştü. O kadar göze çarpmayan ama bir o kadar da unutulmaz bir gülümsemeydi ki sanki onu sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissettim. Hiçbir şey söylememe gerek yoktu ve o da sikimin ucunun en hassas noktam gayet iyi biliyordu. Sünnet derimi ileri geri çekerken, başparmağı penis başımı tekrar tekrar okşadı ve vücuduma bir sürü elektrik şoku gönderdi.

Daha hızlı nefes aldım çünkü bir şekilde ciğerlerim yeterince hızlı dolmuyordu. Bu sadece göğsümde duran ve beni yakın tutan ağır kolu değildi, her şeyden önce vücudumda bir fırtına gibi kükreyen bu ezici duyguydu. Korku, heyecan ve midemdeki havai fişeklerin garip bir karışımıydı bu.

Onun merhametine kalmıştım. Sinir uçlarımla patlamasına neden olan da tam olarak buydu.

Boğazımdan bir inilti kaçtı, o da hemen daha sıkı kavradı.

"İstediğin kadar yüksek sesle çığlık at. Kimse seni duymayacak" diye mırıldandı kulağıma ve söylediği her kelimeye inandım.

Sesi aynı anda hem derin hem de güçlüydü. Bu adamın her zaman istediğini elde ettiğinden hiç şüphem yoktu. Ve şu anda beni istiyordu, bu da beni garip bir şekilde heyecanlandırıyordu. Kesinlikle herhangi birine sahip olabiliirdi, ama o buradaydı - benimle.

Kasıklarımdaki hareketleri yavaş, neredeyse acı vericiydi, bu da neler olabileceği beklentisini ölçülemez boyutlara çıkardı. Diğerleri uzun zaman önce pantolonumu indirir ve beni basitçe becerirdi. Ama o bana patronun kendisi olduğunu göstermek için tarifsiz bir zaman harcadı. Ve gerçekten öyleydi.

İç çekerek, elini pantolonumdan çıkarmasını yorumladım. Ona dönmek, yüzüne bakmak ve karanlık maskenin ardındaki gözlerini tanımaya çalışmak istedim. Ama o beni bir mengeneye sıkışmış gibi tutuyordu. Beni tutan göğsümdeki ön kolu ve boğazımdaki eliydi. Sadece bu tutuş bile o kadar güçlüydü ki otomatik olarak hareketsiz kaldım.

Diğer eli vücudumu okşadı ve pantolonumun arkasına doğru ilerledi. Hiç durmadan kalçalarımın arasına uzandığında dişlerimin arasından keskin bir nefes çektim. Sadece bir parmağıydı, ama hassas vücut bölgeye doğru o kadar amaçlı hareket etti ki tüm kaslarım gerildi.

"Şu andan itibaren benimsin," diye mırıldandı kulağıma bir parmağı sert kas halkama girerken. Tereddütle sadece ucunu soktu ama bu bile kalbimin teklemesi için yeterliydi. Sözleri kafamın içinde sonsuz bir yankı gibi yankılanırken göğsümde kontrolsüzce tökezledi.

Şu andan itibaren bana aitsin... Şu andan itibaren bana aitsin... sen benimsin
.. sen, ben.

Parmağı tamamen içime girdiğinde "Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Sanki beni kızdırmak istiyormuş gibi kenar boyunca hareket etti. Altta kalmaktan pek hoşlanmıyordum. Bu adam parmaklarıyla ne yaparsa , göz kapaklarım hep açık kalıyordu.

Ben çenemi kapalı tutamazken.

Benden tiz bir inilti kaçtı, o da hemen bastırdı. İşaret parmağını dudaklarımın arasına bastırdı ve ben de onu emdim.

Parmaklarını kullanarak beni aynı anda hem alttan hem de üstten sikti. Daha yeni başladığımızı fark ettiğimde hislerim kayboldu. Boşalmak üzereydim çünkü benimle bu şehvetli oyunu oynuyordu. Ne kadar az şey yaptığı ve dokunuşunun bana ne yaptığı inanılmazdı. Daha önce hiç kimse beni seks konusunda bu kadar heyecanlandırmayı başaramamıştı.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, ağızma daha hızlı ve daha hızlı giren parmağını emdim. Artık kıkımda iki tane vardı. Beni bu kadar genişletmeyi nasıl başardı bilmiyorum ama içime sorunsuzca girdi ve kendimi isteyerek ona doğru uzattım. Daha da ileri gitmesini istiyordum. Bu yüzden geri uzandım. Kollarım şimdiye kadar pasif kalmıştı ama onu hissetmek istiyordum. İçime girmeden önce parmaklarımın arasındaki sertliği hissetmek istiyordum.

Ama kalçasına dokunduğumda kulağıma bir uyarı homurdandı. "Kıpırdama!"

Muhtemelen oyunun bir parçasıydı, bu yüzden kolumu tekrar indirdim. Şimdiye kadar hızını artırmıştı ve kendimi zor tutuyordum. Sıcaklık başıma vurdu, ama çoğu heyecanla seğiren sikimdeydi. Ona hiç dikkat etmedi ama Bay Maske diğer deliklerimle ilgilendi.

"Oldukça açgözlü." Parmağını emmeye devam ederken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

İşaret parmağının ucuyla dilimi hızlıca okşadı ve ben de onunla neler yapabileceğimi gösterdim.

Ben tekrar tekrar yumuşakça inerken, kulağıma gelen sesin giderek yükseldiğini duydum. Sadece o sadece bir göze çarpmayan uğultu, henüz

Artık o da inliyordu, sessizce ve derinden, sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi.

Aletini görmeme ya da hissetmeme izin verilmemesi beni neredeyse çıldırtıyordu ama büyük ve taş gibi sert olduğundan emindim.

Tekrar denemeye cesaret ettim. Bu kez sol elimle arkaya uzandım. Beni isteksizce üzerinden ittiğinde kalçasına çok yaklaştım bile. Birden parmaklarını ağzımdan ve göt deliğimden çekti ve ben bu ani fikir değişikliği karşısında tamamen şaşkına döndüm.

Arkamı döndüm ve ağzının öfkeyle kıvrıldığını görebiliyordum.

"Kıpırdama dedim," diye gürledi.

Durmasını istememe imkân yoktu. Her şey çok güzel başlamıştı. Ona zarar vermek istemediğimi göstermek için önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Hâlâ bana kinle bakıyordu ama beni üzerinden itmedi. Kendimi ona yaklaştırdığımda bile. Başımı arkaya eğerek dudaklarımı araladım. Tam kasıklarına gelmişim ve ona ne teklif ettiğimi biliyordu çünkü bir anlık tereddütten sonra pantolonunu . Kalbim bir sinek kuşununki gibi atıyordu çünkü bu anı uzun zamandır bekliyordum. Elleri güçlüydü ama fermuarı indirirken biraz titrediklerini görebiliyordum. Muhtemelen çok pahalı olan oldukça şık görünümlü bir takım elbise pantolon giyiyordu. Ama fermuar tam bir felaketti çünkü açmakta zorlanıyordu. Altındaki şişkinlik zaten belli olmaya başlamıştı ama artık ben de görebiliyordum. Armani boxer şort giyiyordu ve ön kısmı açgözlülükle dışarı çıkıyordu.

Ona baktım ve göğsünün oldukça hızlı bir şekilde inip kalktığını görebiliyordum. Heyecanlı görünüyordu ama şeyden önce tahrik olmuştu çünkü siki artık pantolonunun içinde durmuyordu. Tek bir hareketle şortunun yan kapağını açtı ve siki neredeyse burnuma çarpacak şekilde bana doğru fırladı. Büyük, geniş, kalın damarlıydı ve ucuna yaklaştığımda seğirdi.

Ona dokunmadan önce, kasvetli maskeli yüzüne baktım. Kirli sakalı açık bir ağzı gösteriyordu. Daha hızlı nefes aldığını duydum. Bunu istiyordu ve ben de istiyordum.

Yavaşça sikine yaklaştım. Ucunu içtenlikle yaladım. Zaten ıslaktı ve ondan birkaç damla zevk kaçmıştı, bu da benim için bir onaydı. Dilimi ucunun üzerinde daireler çizerek gezdirdim ve hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Uğultu kısık bir iniltiye dönüşmüştü ve başını öptüm, tadı çok lezzetliydi. Geri kalanını tatmak için sabırsızlanıyordum.

Son bir kez gözlerinin olması gereken yere baktım, sonra ağzımı açtım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, dilimi çıkardım.

Saniyeler geçti. Sonra sikini ağzıma soktu. Kendini boğazıma kadar iterken üstümden boğuk bir nefes geldi. Nedenini bilmiyordum ama kafa verme konusunda gerçekten iyiydim. Bir şekilde öğürme refleksimi kontrol etmeyi öğrenmiştim. Bu yüzden beni kusturmadan uzun sikiyle boğazımın arkasına kadar girebildi.

O kadar şaşırmış, o kadar memnun görünüyordu ki bir an durakladı. Dudaklarımı onun etrafında kapattım ve onu sıcak, nemli mağaraya buyur ettim. Yavaşça içimde hareket ederken odaya tatmin edici bir uğultu yayıldı. İçimden çıkarken sikinin alt tarafını, ucuna kadar yaladım. Sonra kendini tekrar içeri itti.

İçimde hareket ederken elleri başımın etrafını sarmıştı, gerginlik doluydu. Tüm vücudunun gergin görebiliyordum. Bunu beni mengene gibi parmaklarında da hissedebiliyordum. Aleti çelik gibi sertti ve ucundan sürekli bir şeyler damlıyordu ama benden inanılmaz derecede iyi bir his almayı bırakmadı. Birinin senin sikini emmesinin ne kadar ateşli olduğunu biliyordum. Ya uzun zamandır bu hissi yaşamamıştı ya da aslında ilk kez yaşıyordu. Çünkü o kadar hassastı ki kendimi tamamen rolüme kaptırmıştım.

Ellerimi arkamda tuttum çünkü dokunulmak istemediğini biliyordum. Ama dilimle her şeyimi verdim. İlk kez sertçe iterken başımın etrafındaki kavrama sıkılaştı. Bir hırıltı çıkardım çünkü bunun etkiyi artıracağını biliyordum.

Tekrar saldırımadan önce "*Merda,*" diye mırıldandı.

Titiz değildi, tam tersi. Ağzımı sikmekten gibiydi, çünkü başlangıçtaki bazı belirsizliklerden sonra gerçekten başladı.

Ne kadar derine iterse, boğazım o kadar daralıyordu. Her itişine bir çingirak eşlik ediyordu ve bu ses onu daha da ateşliyor gibiydi. Başımı o kadar sıkı tutuyordu ki bir santim bile hareket edemiyordum. Aynı anda ağzımın içine girdi. Derinden inlediğini duymak beni neredeyse aklımdan çıkaracaktı.

Uzun zamandır sikime masaj yapmaya devam ediyordum. Beni kullanma şekli çok ateşliydi. Birden tamamen gerginleştğinde şehveti çığ gibi üzerime düştü. Dudaklarımdaki pompalamayı şimdiden hissedebiliyordum ve hazırlandım. Bir şaplakla onu içimden çıkardım ama dilimi ona doğru uzattım.

Tüm vücudu taş gibi sertti, kolları gibi alt bacakları da titriyordu. Zevk, bir ağaca çarpan yıldırım gibi içinden geçti. İçinden bir inilti yükseldi. Hayvani bir gürleme eşliğinde fişkırdı. Aleti son bir kez daha pompalandı, seğirdi ve sonra içinden aktı. Şehveti yüzüme, burnuma, dudaklarıma, dilime ve çeneme vurdu. Beni kendi malıymışım gibi çekti ve bu beni zirveye taşıdı.

Dilimdeki tadı sessizce ve gizlice pantolonumun içine geldi.

O orgazmının etkisiyle sarsılırken ve hâlâ derin derin inlerken, ben bitirmek için acele etmişim. Daha fazla bekleyemezdim. Sonunda baskıya boyun eğmek zorunda kaldım ve şimdi dışarı çıktığına göre kendimi daha iyi hissediyordum.

Ama hepsinden önemlisi, bu durum beni o kadar heyecanlandırdı ki bir saniyesini bile kaçırmak istemedim.

Yavaşça kendine gelene kadar orgazm hâlâ içinde yankılanıyordu. Aleti hâlâ büyüktü. Ucundan birkaç damla sızmaya devam ediyordu, ben de yalayarak uzaklaştırmaya çok hevesliydim. Ama bana bunu yapma şansı vermedi, bunun yerine hepsini tekrar içine aldı.

Sonra beni çenemden tutup kendine doğru çekti. Küçük bir an için tek gözünü görebildim. Parlaktı ama bir an sonra kapandı ve dudaklarını ağzımda hissettim. Bu öpücük bir öncekinden çok farklıydı. Sert ve baskındı ama

sanki teşekkür etmek istiyormuş gibi garip bir şefkatle yankılandı.

Ve o kadar çabuk bitti ki hayal kırıklığına uğradım. Ona veda edemedim, biraz sonra kapının önünde duruyordum. Transa geçmiş gibi, koridor boyunca sendeleyerek geri döndüm. Kulübe giden geçit tekrar açılmıştı ama kilometrelerce ötede hiç kimse görünmüyordu.

Birkaç kez daha etrafıma bakındım ama beni takip etmedi. Toplantı bitmişti ve ben bunu ancak tuvalete hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra taksiye döndüğümde fark ettim.

Eve vardığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Ağzım hâlâ içimdeymiş gibi hissediyordum. Bu çılgıncaydı çünkü yarım saat ya da daha fazla olmuştu. Ama onun tadı hâlâ dilimin ucundaydı.

Bay Mask son derece tutkuluydu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Evet, birçok eşcinsel erkek sık sık seks yapıyor ve bunu tamamen yabancılarla yapıyordu. Ama bu genellikle sadece kendi tatminleriyle ilgiliydi, özel anların tadını çıkarmakla ilgili değildi. Çabucak giriyor, çıkıyor ve bitiyordu. Bazen inlemeler bile yapay oluyordu ki bu hemen belli oluyordu.

Ama Bay Maske'yle ilgili her şey gerçektir. Pantolonunu açarken ellerinin titremesi özellikle akılda kalıcıydı. Birçok konuda çok deneyimli görünüyordu ama sanki daha önce hiç böyle bir şey yapmamış gibi kendinden emin değildi. İşte bu karışım bende pek çok soru işareti bıraktı.

Kapıdan girer girmez kendime bir sandviç yapmak için buzdolabına gittim. Dilimde bıraktığı tat gerçekten utanç verici olsa da çok acıkmıştım.

Bana başka bir paket gönderecek mi?

Büyünün kaybolmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Birlikte olduğum tüm erkeklerle böyle olmuştu. Hiçbir zaman bir ilişki için yeterli olmamıştı. Karşılıklı ilgi çok çabuk kaybolmuştu.

Anahtarların tıkırtısını duyduğumda ekmeğimin üzerindeki fıstık ezmesini henüz bitirmiştim. Moralim hemen bozuldu.

Billy daireye girdi, sırtıyordu ve elindeki pelüş çantayı sallarken hafifçe sendeliyordu. Maskesi hâlâ üzerindeydi.

"Merhaba sevgilim, ben geldim!" diye bağırdı, ayaklarının üzerinde tökezleyerek.

Kan banyosuna neden olmadan önce yakaladım ve bir sandalyeye oturttum.

"Bu benim," dedim ve maskeyi ondan aldım. Lastik, terli saçlarıyla düğümlenmişti. Ağzının kenarına yapışmış kusmuk izlerini görebiliyordum. Bu, o kadar sarhoş olmasına rağmen neden hâlâ oldukça net görebildiğini açıklıyordu.

"Orada değildi," diye hayal haykırdı Billy, beş yaşındaymış gibi bir yüz ifadesi takınarak. "Sürekli dans ettim ve her erkeğin gözünün içine baktım ama kimse benimle gitmek istemedi."

Nedense Bay Maske'nin buna olması ve benim yerime Billy ile iyi vakit geçirmiş olması beni rahatlatmıştı.

Hayır, o beni bekliyordu. Bir fare gibi tuzağına düşmem için her şeyi ayarlamıştı. Ancak bu tuzak belki de olması gerektiği kadar kötü hissettirmemişti. Aksine, hâlâ şaşkınlık içindeydim.

"Bütün gece sevişmiş gibi görünüyorsun. Eve gizlice ziyaretçi mi ?" diye sordu Billy ve ben kızardım.

"Ciddi misin şimdi?" Sandalyesinde doğrulup oturdu ama ben onu el sallayarak gönderdim.

"Burada değil. Ama evet, bir şeyler oldu ve ben bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bunu unutabilirsin!" Ben ortadan kaybolmadan önce Billy bileğimi yakaladı. "Bana her şeyi anlatacaksın, en ince ayrıntısına kadar. Ve kirli olanları atlama."

Gözlerimi devirmiştim. Çok tipik bir Billy'ydi, tanıdığım en saldırgan adamdı ve biraz kirli hissetsem de anlayacağından emindim.

Sonraki çeyrek saat boyunca Billy, ona akşamımın her ayrıntısını anlatırken büyülenmiş gibi dinledi. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak hiçbir şeyi .

ve bazen bir şaşkınlık sesi çıkardı.

"Oh. Aman. Tanrım! Bu, pek çok erkeğin hayalini kurduğu erotik bir macera. Çok kıskandım!" Kolumun üst kısmına bir yumruk attı, ki bu onun zayıf figürü düşünüldüğünde bir şakaydı.

"Bilmiyorum, bir şekilde içine girdim ..."

"Sen de mi onun içine girdin?"

Bu sefer ben de karşılık verdim ve Billy acı dolu bir ses çıkardı çünkü darbem çok daha sertti.

"Dilim dışında ona dokunmadım bile."

Hâlâ tamamen inanılmaz olmasına rağmen sıırıttım. Elimde ondan hiçbir şey yoktu, ne isim ne de yüz. Temelde yaptığım şey tehlikeliydi. Ama her nasılsa aletimdeki bu sıcak çekime neden olan şey tehlikeydi.

"Peki, tekrar ne zaman yapıyorsun?"

Omuzlarımı silktim çünkü konuşmamıştık. Anlaşma ya da başka bir şey yoktu. Cep telefonu numaram bile yoktu.

"Sana ödeme yaptı mı?"

Bu, tüm olayın açık ara en tatsız kısmıydı. Pişmanlık içinde, Bay Mask'ın bana gizlice verdiği notları eşofmanımın altından çıkardım.

Billy'nin gözleri büyüdü. "Bu ne kadar?"

"Henüz saymadım," diye itiraf ettim ona, çünkü bu konuda kendimi rahat hissetmiyordum. Evet, ay sonunu getirmek için her kuruşa ihtiyacımız vardı. Ama ben bunu para için yapmamıştım.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu üç bin dolar!" Billy notları kafamın etrafına fırlattı ve sonra hemen tekrar topladı. Bu durumda bile bunu bu kadar iyi başarması şaşırtıcıydı. Para için hiç de açgözlü değildi.

"Belki."

Notları üst üste yığdım. Ne yazık ki, yatta zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyorlardı. Bay Mask beni hizmetleri karşılığında para alan bir erkek fahişe olarak görüyordu. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum, ne de olsa para her zaman işe yarardı. Ama bu, buluşmamızı iş gibi bir şeye dönüştürdü ve böyle olmamalıydı. Tekrar atılmak istediğim heyecan verici bir maceraydı. Param olmasa da yapardım. Belki daha da iyisi.

"Sana bir şey söylemiş olmalı, değil mi? Tekrar ne zaman buluşacaksınız? Nerede? Ve o zaman ne yapacaksınız? Sonunda seni arkadan mı alacak?"

Başımı salladım çünkü asıl mesele bu değildi. Evet, bir adım daha ileri gitsek sorun olmazdı ama ne yaptığımızın gerçekten bir önemi yoktu. Benimle birlikteyken hissettiğim o duyguydu kalbimi hala tökezleten.

"Temasa geçecektir, sanırım." Buzdolabından bir bira aldım.

"Evet, sen onu öyle bir patlattın ki, o da patlatacak." Billy diliyle müstehcen bir hareket yaptı ve ben de sııttım.

"Bence bunun gerçekten iyi olduğunu düşündü."

"Ama merhaba! Anlattığına göre ona hayatının orgazmını yaşatmışsın. Tekrar boşalacak! Ve sonra beş bin olacak."

"Eminim başkaları da bunu iyi yapabilir."

"Kendini küçümsemeyi keser misin! Sana daha kaç kere yakışıklı bir adam söylemem gerekiyor? Seni sevecek o kadar çok erkek var . Ama sen sadece boksunu düşünüyorsun ve kimse senin için yeterince iyi değil."

Omuzlarımı silktim. Sanki bu konuşmayı daha önce birkaç yüz kez yapmamıştık. Billy abartı ustasıydı ve bu yüzden sözlerine pek dikkat etmedim. Görünüşümden oldukça memnun olsam da özel biri değildim.

Ama Bay Mask ve benim aramdaki özeldi. Her şeyden önce heyecan vericiydi çünkü bir sonraki adımın ne olacağını asla bilemiyordunuz. Belki bir daha hiç iletişime geçmeyecekti? Ya da belki yarın arayacaktı ve o zaman birbirimizi görecekti ve bu akşam şeye devam edecektik. Kalbim de sikim gibi bu fikirden kesinlikle hoşnuttu.

SAM

A Ertesi sabah büyünün etkisi geçmişti. Bay Maske ile karşılaşmamın üzerinden saatler geçmişti ve artık tutkunun içinde değildim. Bunun yerine, çıplak gerçeği gördüm: Ben korkunç bir hata yaptı.

Kendimi bana hiç uymayan bir durumun içinde bulmuştum. İşte bu yüzden başka bir randevuya ıkmayacaktım. şu andan itibaren, her daveti görmezden gelecektim. Ama *her* şeyden önce, beni nasıl bulduğunu ğrenmeliydim. Yattaki seks partisinde adımı öğrenmiş olabilirdi. Ama *Sam* tek başına nerede yaşadığımı kimseye söylemezdi. Billy bir şeyleri ağzından kaçırmış olabilirdi, ne de olsa benimle yaşıyordu ve ben onun yerine geçmiştim.

Her halükarda fedailer de işin içindeydi. Çünkü spor kıyafetlerimle kimliğimi sormadan beni içeri aldılar. Yani Bay Mask beni bekliyor olmalıydı. belki de fotoğraflarım bile vardı.

Bunu düşünmek bile tüylerimi diken etti.
Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kesinlikle hiçbir şey.

Benim hakkımda çok şey biliyor.

Süt kprtcnn grlts beni düşüncelerimden kopardı. Evan ta konusunda yine aşırıya kaçmıştı ama bana yerine getirmem gereken bir sipariş olduğunu hatırlattı.

Altı liseli kız buzlu karamelli macchiatolarını bekliyordu. Evan siparişin yarısını çoktan bitirmişti.

Yakındaki bir masada oturan ve bize göz kırpan kızlara her zaman.

Espresso'yu dökmeden önce vanilya şurubunu son fincanlara döktüm. Bu şekilde macchiato'nun tadı son yuduma kadar harika olacaktı, bunu kendim deneyerek öğrendim.

Birkaç aydır *Starbucks*'ta çalışıyordum çünkü maaşı oldukça iyiydi. İyi bir semtte değildik; Jerome Bulvarı Bronx'taydı ama yine de küçük dükkana pek çok insan geliyordu.

Bardaklara pipetleri eklerken Evan, "Tatlılar için her şeyi hazırladım," dedi.

Kızlar on sekiz yaşından büyük olamazdı ve belli ki tamamen açlıktan ölüyorlardı. İlk bakışta eşcinsel olduğumun anlaşılmaması bazen bir lanetti. Ne yazık ki kadınların yanıma gelip benimle flört etmesi sık sık başıma geliyordu. Birçok erkek de benim heteroseksüel olduğumu düşündü ve bunu denemedi bile.

Saçımı boyamanın ya da ısıltılı pullu üstler giymenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Benimle gerçekten ilgilenen herkes yanıma gelirdi. Ya da işaretlerimi onlara doğru . Görünüşle flört etmekte pek iyi olduğum söylenemezdi. Aslında, her zaman bir şekilde işe yaramıştı. Gerçekten iyi seks yaptığım birkaç zamanı bir elin parmaklarıyla sayabilirim.

hemen Bay Maske'nin görüntüleri geldi.

O kadar güvensiz görünüyordu ki... Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bir insan nasıl aynı anda hem baskın hem de güvensiz olabilir?

Bu benim için hala çözemediğim bir gizemdi. Onunla karşılaşmalarım rüyalarımın girişiyordu. Vücuduma hayal bile edemeyeceğim şeyler yapmıştı. Hasta beynim bu konuda çok yaratıcıydı. Gizli fantezilerimi kimse bilmiyordu ve fantezi olarak kalmaları daha iyiydi. Böyle bir şeyi kimseye açıklayamazdınız. Billy bile anlamazdı.

"Sam? Bekliyorlar," diye tısladı Evan, başıyla kızların olduğu yönü işaret ederek.

"Oh, evet."

"İstersen yer değiştirSen espressoyu penceredeki adama götür, ben de kızları alayım."

"Bana uyar," dedim, epeyce bahşiş kaçırdığımı bilmeme rağmen. Neyse ki her kuruşa güvenmek zorunda değildim.

Parayı iade etmeli miyim?

Tamamen yabancı birinin bana seks için para ödemesine izin vermek hâlâ içime sinmiyordu. Yine de kafamın içinde bir karıncalanma vardı ve bana sessizce bundan zevk aldığımı fısıldıyordu.

Duble espresso fincanını en iyi koltuklarımızdan birine taşıdım.  n kapının yanında, pencere kenarında bir serserinin ısınmak için her zaman oturduğu bir oyuk vardı. Tek bir adımla kaabileceğiniz bir yerdi. Bu yüzden her zaman doluydu.

şu anda orada oturan adam bir serseriye benzemiyordu. Tam tersine. Oldukça şık siyah bir takım elbise giymiş, lacivert bir gömlek ve özenle bağlanmış bir kravat takmıştı.

"İşte duble espressonuz, efendim. Başka bir şey ister misiniz?" Fincanı yumuşak bir takırtıyla önündeki masaya bıraktım.

Adam gözlerini kaldırdı ve ben içten içe ürperdim çünkü inanılmaz mavi gözleri vardı. Sakalı yüzünden yüzü karanlık görünüyordu. Seni bronzlaşmıştı ama gözleri gökyüzü kadar maviydi.

Tek kelime etmeden fincanı dudaklarına götürdü. Akıllı telefonu önündeki masanın üzerinde duruyordu. Muhtemelen onu kim bilir hangi nedenle bu ıssız mahalleye getiren iki iş randevusu arasında mola veriyordu.

Rahatsız edici görünmemek için ondan uzaklaştım, tezgahın arkasına geçtim ve süt k p rt c y  temizlemek için duruladım.

Bu arada Evan da kızlarla flört ediyordu. Çok çekici olabiliyordu; flört etme konusunda kesinlikle benden daha iyiydi.

Yine dağınık olduğu için tezg hın arkasındaki alanı toplarken, izlendiğim hissine kapıldım. Sanki görünmez örümceklerden oluşan bir armada derimin üzerinde geziniyordu. Beni sarstı ve aynı zamanda gittikçe daha da yayıldı.

Yukarı baktığımda kimse yoktu. Evan'la meşgul olan kızlar dışında. En azından biri hariç hepsi. Koyu renk saçları vardı ve bana utangaçça gülümsedi.

Sık sevdiğim için onunla ilgilenmediğimi ona nasıl söyleyebilirdim ki? Böyle bir konuşmayı ancak kaybedebilirdiniz. Bara geri dönmeyi tercih ettim. Elimi yüzümü silerken, önceki gecenin anıları gözümün önüne geldi. Bay Mask istediğini almıştı. Ve ben, aptal, bundan hoşlanmışım ...

Pek hayalperest biri değildim ve hep gerçeklikte kalırdım. Yattaki o olaydan beri düşüncelerimde o kadar sık kayboluyordum ki korkmaya başlamıştım.

Ve şimdi yine öyle oldu. Az önce gördüğüm iş adamının delici mavi gözleri aklımdan çıkmıyordu. Hiçbir anlam ifade etmese de.

Gözlerimi kaldırdım ve onun çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

Ama çabuk içti.

Espresso, düşük hacim nedeniyle oldukça kısa bir zevkti. Tabağı silmek için masasına gittiğimde bahşişi fark ettim.

Beş dolar mı?

Dışarıya, sokağa baktım. Sonuçta, bu sadece bir hata olabilirdi. Kimse içkinin fiyatından daha fazla bahşiş ödememişti.

Öte yandan, takım elbisesi oldukça pahalı görünüyordu. Muhtemelen saman gibi parası vardı ve beş dolar onun dünyasında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Omuzlarımı silkerek onu yerine koydum ve tezgahın arkasındaki tabak çanağı aldım.

Evan geri dönmüştü ve önümde üç dolarlık banknotlar sallıyordu. "Bahşiş!"

"Vay canına," diye cevap verdim ve beş dolarlık banknotu ekledim.

"Bu Lincoln mü?" Evan buna inanmakta güçlük çekiyordu.

"O aslında sizin müşterinizdi, bu yüzden sizindir."

Evan bana bir tanrıymışım gibi baktı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Patronumuz görmeden parayı cebine attı. "Kıramızın vadesi geldi ve..."

"Onlar bizi kovmadan önce benimkini zamanında ödemeyi başardım."

"Buna benim kadar senin de ihtiyacın var. Hadi, kaldır şunu."

Elini sıktım. "Sende kalsın. Bana bir şey olmaz. Müşteri zaten tuhaftı."

Hiç kimse mağazamızda bu kadar az zaman geçirmemişti. Tabii götürmek için bir şey almamışlarsa.

"Muhtemelen burası onun için çok kirliydi."

"Arkadaşlarıyla birlikte geri gelebilir." Evan'ın gözlerinde dolar işaretleri vardı. "Bir şey söyledi mi?"

Omuzlarımı silktim. Müşteri ona hizmet ettiğim için bana teşekkür bile etmemişi. Hayır, burada onun gibi birine ihtiyacımız yoktu.

Kızlar hâlâ bize bakıyordu ve Evan ağzının suyunun akmasına engel olamıyordu.

"Bu bir noktada yorucu olmuyor mu?" diye sordum sırtarak, yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir bakış atarken.

"Pek sayılmaz. Umarım sevimli sarışın bana numarasını verir."

"Ne, daha mı?"

"İyi şeyler zaman . Ya da bunun gibi bir şey."

"Gitmek üzereler. Acele etmelisin. Kızlar ilk hamleyi erkeklerin yapmasından hoşlanır."

"Bunu nereden biliyorsun?" Evan bazen götün tekiydi ama bunu bilmiyordu.

Eşcinsel bir erkek olarak kadınlar hakkında hiçbir fikrim olmadığını varsayıyordu. Çok yanılıyordu. Jill'in kız kardeşim olması sayesinde en iyisinden öğrenmiştim.

"Jill," dedim Evan'a, o da anlamış görünüyordu.

"Yakında evleniyor, değil mi?"

"Daha iki hafta var. Sanırım paniklemeye başladı." Ondan her gün binlerce mesaj alıyordum. Çoğunda keyfi yerindeydi ama diğerlerinde tam tersi oluyordu. Her şeyi unutmuş, yeterince insan davet etmemiş ve elbisesi ya iyi ya da berbat görünüyormuş gibi hissediyordu.

"O zaman ona en iyi dileklerimi iletin, sizin tarafınızdan bilinmiyor."

"Sizi davet ederdim ama zaten yeterince insan geliyor. Müstakbel kocanızın geniş bir ailesi var."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Sırıttı.

"Bunu sadece zaman gösterecek. Benim için önemli olan tek şey Jill'e iyi . Kayınvalidesi bir ejderha olsa bile, onunla mutlu olduğu sürece her şey yolunda demektir."

"Gerçekten bu kadar romantik misin?"

Omuzlarımı silktim. Aslında pek de romantik olduğumu düşünmüyordum. Belki de Jill'in yıllardır bana söylediklerini tekrarlıyordum. Ama belki de küçük bir parçam gerçek aşk gibi bir şeye inanıyordu.

SAM

DYumruğu beni yakalamadan önce gözlerinin akı parladı. İki kez. O kadar hazırlıksızdım ki sendeleyerek geri döndüm.

"Savunmanı ihmal etme!" diye bağırdı Valentin aşağıdan ve ben bir sonraki darbeyi savuşturmak için kollarımı havaya kaldırdım.

Bu Matteo oldukça kötü bir adamdı. O kadar güçlü bir sağ eli vardı ki birkaç kez başım döndü. Sürekli savunmadaydım ve yumruk atmaya fırsatım olmamıştı.

Valentin bana saldırganın gelmesine izin vermeyi ve onun yumruk dizisini gözlemlemeyi, sonra bir boşluk bulup bunu karşı saldırı için kullanmayı öğretmişti.

Ama kuzeni Matteo farklı bir ligdeydi. Benden kısaydı ama çok daha genişti ve orada devrilmeyen bir kaya gibi duruyordu.

"Saldırın ona! Zayıf noktasını kullanın!"

Valentin'in söyleyecek çok şeyi vardı. Ben de bağırarak karşılık vermek istedim ama ağızlık herhangi bir iletişimi imkânsız kılıyordu.

Matteo'nun saldırılarından kaçarken, darbelerinin sırasını izledim. Sonunda bir düzen fark ettim. Tam çeneme yumruk atacakken, yere daldım, döndüm ve böbreğine yumruk attım.

"Evet! Devam !" diye bağırdı Valentin ve alkışladı.

Birkaç kişi daha ring kenarında durup izledi. Aslında, antrenman dövüşleri hiçbir zaman ağır yaralanmalarla uğraşmak zorunda kalacağınız türden değildi.

dışarı çıktı. Ama bugün o kadar emin değildim.

İlk vuruşumun hiçbir anlamı yoktu. Bu Matteo bir öküz kadar sertti ve yumrukları beni uçuşuruma sürükledi.

Birbirimizi parçalamak üzere olan kaplanlar gibi birbirimizin etrafında dönerken çocuklar tezahürat yaptı ve ıslık çaldı.

İki vuruş daha yaptım, sonra Valentin kavgayı ayırdı ve el sıkıştık.

"Fena değil," dedi Matteo ve kaygan bir sesle ağızlığı çıkardı. "Gerçekten buna ." Omuzlarıma sert bir tokat attı, sonra ringden çıktı.

Dışarı çıktığımda Valentin beni sırtarak karşıladı.

"Kendinize daha fazla zaman tanımalı, geri çekilmeli, sağlam bir savunma oluşturmali ve kalıpları çok dikkatli incelemelisiniz. Herkesin zayıf bir noktası vardır."

Oldukça yorgun olmama rağmen hevesle başımı salladım. Yarışma yaklaştıkça antrenmanlar daha da zorlaşıyordu. Yarışmaya dört haftadan az bir süre kalmıştı. Çok eğleniyordum ama bazen saatler sonra ellerim hâlâ titriyordu, bu yüzden zorlukla servis yapabiliyordum.

"Biraz ara verelim, seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Valentin benimle birlikte arka taraftaki özel alana gitti.

Açık mutfağın tezgâhında, kucağında küçük bir çocukla güzel bir kadın oturuyordu.

"Bunlar benim ailem Sam. Venezia ve küçük Melissa'ya merhaba de."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Annesine çekmiş olduğu her halinden belli olan sevimli çocuğa baktım. Beyaz elbiseli ve pembe şapkalı şirin bir kız.

Venezia pırıl pırıl beyaz dişlerini göstererek, "Demek Val'in her zaman övgüyle bahsettiği pırlanta sensin," dedi.

"Bunu yapıyor mu?" Valentin'e döndüm, o da soğukkanlılıkla omuzlarını silkti.

Bu adamın bu kadar özgüvenli olması inanılmazdı. Ona aşık olmamın asıl sebebinin bu olduğunu ilk kez fark etmiyordum. Tabii ki bu kesinlikle gülünçtü, o da benim kadar heteroseksüeldi ve gerçekten sevimli küçük bir ailesi vardı. Yine de ona hülyalı hülyalı bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Onun yardımıyla hobimi bir kariyere dönüştürebilirim.

Kendi ayaklarımın üzerinde durmak, kendi paramı kazanmak istiyordum - dürüst bir çalışmayla. Bir babaya ihtiyacım yoktu, tıpkı Billy'nin çalışmak zorunda kalmamak için aradığı gibi. Keyif aldığım zaman çalışmayı seviyordum. Bir gün nihayet kendi hayatımı kuracaktım. Belki Valentin gibi iyi bir erkek arkadaşım olurdu. Dürüst ve hırslı. Ne yaptığını bilen ve istediğini alan bir adam.

Birden aklıma Bay Maske'nin görüntüsü geldi. Evet, o da istediğini alan bir adamdı. Ama bu başka bir hikayeydi.

"Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Ufaklık gerçekten çok tatlı."

"Val'in senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Çok hoş görünüyorsun." Venezia Valentin ve benim aramda bir ileri bir geri baktı.

Konuşmanın yarısını kaçırmışım gibi hissettim. "Abartıyor. Aslında henüz dövüş için yeterince iyi değilim."

"Kendin için üzülmeyi bırakır mısın! Bu dayanılmaz bir şey." Valentin güldü, ben alçakgönüllü olmaya çalıştığımda her zaman yaptığı gibi.

Ön plana çıkmayı ya da gösteriş yapmayı sevmezdim. Doğru alanlardaki becerilerimle puan kazanmayı tercih ettim.

"Hafife alıyor, sevgilim. Sam tam aradığım adam. Ne çok atılgan ne de çok savunmacı. Onda belli bir şey var." Valentin karısıyla sanki ben orada değilmişim gibi konuşuyordu. Ama sözleri midemde iyi bir his uyandırды.

Valentin bana gerçekten inanıyordu. Bana babamın olabileceğinden çok daha yakındı. Ona göre ben ailenin yüz karasıydım. Göze batan; çizgiyi aşan ve sahnede kadın gibi giyinen eşcinsel oğul. Bunu hiç yapmamış olmam onun için önemli değildi. Babamın gözünde tüm homoseksüel erkekler travestiydi ve heteroseksüel erkekleri paçoş davranışlarıyla sürekli taciz ederlerdi. O kesinlikle hâlâ bir önceki yüzyılda takılıp kalmıştı ama bu benim sorunum değildi.

"Bizimle yemek yemek ister misin?" diye sordu Venezia ve yemek pişirdiğini ancak şimdi fark ettim. İtalyan yemeğiydi ve çok hoşuma gitmişti. "Özel bir şey değil, lazanya yaptım."

"Gerçekten güzel görünüyor ve çok da güzel kokuyor," diye itiraf ettim ve hemen sıkı diyet planımı düşündüm.

"Korkarım hayır demek zorundayım, antrenman benim için çok önemli. Yağlanmama izin veremem."

"Bunu anlıyorum. Bir dahaki sefere salata yaparım," diye şaka yaptı Venezia. Çok açık ve arkadaş canlısı görünüyordu. Bu da onu Valentin için mükemmel bir eş yapıyordu. Gerçekten de mutlu bir aile tablosu çiziyorlardı. Bir gün onlara kızlardan hoşlandığını söylediğinde küçük kızlarını hâlâ seveceklerini umuyordum.

Duş alırken, düşüncelerim her gün beni rahatsız eden ve bana huzur vermeyen Bay Mask'a döndü. Her zaman kim olduğunu, neye benzediğini, adının ne olduğunu, ne iş yaptığını ve neden benimle bu kadar ilgilendiğini merak ediyordum.

"Seninle ilgilenmiyor, bunu kafandan çıkar."

Elbette bunu biliyordum. Onun gibi bir adam, benim gibi birine kıpırdamadan durması ve kendisini becermesine izin vermesi için para ödüyorsa, ilişki gibi bir şey başlatmakla ilgilenmezdi. Bu bir oyundu, gizli bir zevkti, ne daha fazlası ne de daha azı.

Cep telefonum titrediğinde soyunma odasına yeni varmıştım.

"*Ben onun için doğru kız mıyım?*" Söylediği tek şey buydu. Jill bir kez daha panikliyordu ve ben de aceleyle ona "Sen en iyisini hak ediyorsun" diye cevap yazdım.

Yağcılık yapmadım, tamamen ciddiye dim.

"*Çok korkuyorum. Ya işe yaramazsa?*"

"O kadar ileriye düşünme, daha düğünün var ve gelinliğin bir rüya." Onu nasıl rahatlatacağımı çok iyi biliyordum. Bunu çok erken öğrenmiştim, çünkü Jill babamdan bile daha huysuzdu. Ama daha çok sevimli anlamda.

"*Haklısın, elbiseye yazık olurdu,*" diye aceleyle yazdı, bu da biraz sakinleştiği anlamına geliyordu.

"En güzel gelin sen olacaksın."

"*Teşekkür ederim! Sensiz ne yapardım Sammy?*" diye sordu içten bir gülümsemeyle.

"Muhtemelen hiç evlenmeyeceksin?"

Bunu gülümseyen bir surat izledi ve başardığımı anladım. Jill şimdilik rahatlamıştı ve ben de yeni duş almış bir şekilde eve dönebildim.

Bu sefer bisikleti değil de arabayı aldığım için mutluydum. Matteo ile olan kavga beni gerçekten tüketmişti. Valentin, çok güzel ifade ettiği gibi, söz konusu onuru olduğunda merhamet nedir bilmiyordu. Ringe çıkacak olanın kendisi değil, ben olduğumu unutmuştu.

Her halükarda, yarışma günlerdir kafamı meşgul eden tuhaf düşüncelerden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. Tek suçlu *oydu*. Maskeli adam. Garipti ama onunla ilgili anılar o kadar somuttu ki, tek bir düğmeye dokunarak bile onları canlandırabiliyordum. Hâlâ yoğun bir şekilde onun farkındaydım: aurası, kokusu, ellerinin dokunuşu ve... onun tadı.

Sam, gerçekten rahatsızsın, diye düşündüm ön kapının kilidini açarken.

Bu yönümden hoşlanmıyordum ve bunun birdenbire nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre Billy bir şekilde bana bulaşmıştı. Eminim düğüne ruganla gelsem babam çok sevinirdi.

Bu düşünce yüzüme bir sırıtış getirdi ama hayır, bunu Jill'e yapamazdım. Bu onun hayalindeki düğün olacaktı ve ben gösteriyi çalmak ya da onu gülünç duruma düşürmek istemiyordum. Küçüklüğünden beri güzel beyaz bir elbiseyle evlenmeyi hayal ederdi.

Jill'in gelecekle ilgili planları klasikti: düğünden sonra ilk çocuk, beyaza boyanmış bir ev, küçük bir bahçe çiti ve tabii ki ikinci çocuktan önce bir köpek. O andan itibaren ev hanımı ve anne olacak, bahçeyle ilgilenecek, gül yetiştirecek ve kocası uzun ve yorucu bir iş gününün ardından ailesinin yanına döndüğünde ona güzel yemekler pişirecekti. Yılda bir kez

Ailenizle geçireceğiniz tatiller, ileride üniversiteye gidebilmeleri için çocuklar için bir birikim hesabı ve ölene kadar sürecek bir aşk.

"Billy, ben geldim!" diye bağırdım ama cevap gelmedi.

Billy orada değildi ama daha önce mutfak masasında olmadığı kesin olan başka bir şey vardı. Kadife bir kurdeleyle bağlanmış siyah pakete bakarken hava inceldi.

Billy sonunda şeker babasını bulmuş gibi görünüyor.

Gemideki olaydan beri bıkmadan usanmadan aramıştı. Koli, sanki ilk haftalık maaşını almış ve giysi mağazasında kafasına çarpmış gibi görünüyordu.

"ne var? İç çamaşırı mı?"

Doğam gereği oldukça çekingen olmama rağmen, yine de belli bir merakım vardı. Koliye daha yakından bakmaktan kendimi alamadım. Odanın ortasında oldukça göze çarpıyordu, sanki daireye girer girmez onu fark etmem gerekiyordu. Üzerine küçük bir etiketıştırılmıştı. Harfleri çözmek için başımı eğdim. Kavisli harflerle *Sam* yazıyordu ve güldüm çünkü Billy yine espri anlayışını gösteriyordu.

Yayı çözdüm ve kapağı açtım. Siyah kadife üzerinde bir maske yatıyordu, onu elime aldım.

"Çok komik!" diye bağırdım, Billy'nin mutfak tezgahının arkasında beni korkutmak için beklemesini bekliyordum. "Dışarı çıkabilirsin, salak!"

Maske tıpkı gizli hayranımın bana gönderdiğine benziyordu. Onu bir kenara bıraktım ve kutuya daha yakından baktım. Bu kadar küçük bir maske için oldukça büyüktü, bu yüzden içinde başka bir şey olmalı.

Bir çift kelepçe çıkarırken yüksek sesle "Süper yaratıcı!" dedim. Metalden değil, deriden yapılmışlardı. "Bu ne lan Billy?" Bu tür şeylerden hoşlanmadığımı çok iyi biliyordu ve aşk macerama özellikle komik bir gönderme değildi.

Bir sıçrayışta tezgahın arkasına atladım. Ama Billy orada değildi. Banyoda da yoktu, ne benim odamda ne de kendi odasında. Yapayalnızdım.

Onun bu işle bir ilgisi olmadığını anladığımda kalbim bir an durdu. Paket benim içindi.

Bu ... ondan.

Maskeyi tereddütle elime aldım. Bay Maske'yi görmeyeli üç gün olmuştu. Artık benimle tekrar iletişime geçmesini beklemiyordum. Kelepçelere daha yakından baktığımda heyecanım damarlarımda daha da arttı.

Üzerinde adres yazan küçük bir kağıt parçası vardı.

Paketin geri kalanını karıştırdım ve bir otel odasının anahtarını buldum. Başımdaki kan çekilmişti. Bunun gerçekten bir şaka olmadığını anladığımda oturmak zorunda kaldım. Ve eğer öyleyse, gerçekten kötü bir şaka olmalıydı. Billy beni böyle kandırırsa dayağı hak etmişti.

Hayır. O bile böyle bir şey yapmaz.

Elimi ağzımın üzerine .
beni tekrar görmek istedi.

"Equinox Hotel, 33 Hudson Yards, Midtown Manhattan," diye okudum ve adresi cep telefonuma yazdım. Gerçekten de orada bu isimde bir otel vardı ve çok pahalı görünüyordu.

Hayır, oraya gidemem, diye aklımdan geçirdim ve paketi ve içindekileri kendimden uzağa ittim. Her şeyi çöpe atmak istedim. Son seferden sonra oraya bir daha gitmeyeceğime yemin etmişim. Bir kerelik, daha doğrusu iki kerelik bir olaydı ve bir daha asla yaşanmamalıydı. Ben o tür bir adam değildim ve bir fahişe gibi para almak gibi bir arzum yoktu. Bu gerçekten ben değildim.

Parmaklarının tenimi bir kez daha okşaması fikri neden tüm vücudumu karıncalandırdı?

Ellerimle ağzımı kapatarak güvenli bir mesafeden pakete baktım.

"Bu iyi bir fikir değil," diye mırıldandım ve tekrar yaklaştım
içi

n. *Gerçek olup olmadığını bilmem gerek!*

Telaşla Billy'nin numarasını çevirdim ama düştü.

Tamamen aptalca bir anons duyuldu ve bip sesinden önce telefonu kapattım.

"Bu... gerçek değil," dedim kararlılıkla ve kendimi paketi tekrar açmamaya zorladım.

Kutuyu içindekilerle birlikte yatağımın altına ittim ve kendime yiyecek bir şeyler hazırladım.

"Direneceğim... Burada kalacağım ve paketi hiç almamışım gibi davranacağım ... Evet, aynen öyle yapacağım."

SAM

K Bir dakika sonra yatağımın altından paketi çıkardım. "Ne yapıyorum ben?" diye sordum, maske takılıyken tuhaf bir şekilde farklı görünen yansıma. Bir şekilde gizemli ve artık tam olarak kendim değildim.

"Ben gidemem... Bu doğru olmaz, değil mi?"

Geçen sefer her ne olduysa, hiçbirine ben karar vermemiştim. Öylece oluvermişti. Planlanması mümkün olmayan bir durumun dışında. Geriye dönüp baktığımda, kendimi ona ne kadar utanmazca sunduğuma şaşırmışım. Çok ... Çaresizdim.

"Ben bir aptalım!" diye bağırdım ve maskeyi kafamdan yırtıp attım.

Hayır, hiçbir on at beni bu gece bu otele götüremezdi. Bedenim bunu biraz farklı görse bile güçlü duracak, direnecek ve sonra ...

Equinox Oteli önümde büyük ve asil bir şekilde belirirken, "Tamamen delirdim," diye mırıldandım.

Giriş alanı bile tek başına göz korkutucuydu. Bu sokaktaki tüm binalar kaldırıma yaslanmıştı, sadece otel dalgalı çizgisini bozmuş ve kendine geniş bir alan yaratmıştı. Dış cephe neredeyse siyahtı. Camlar aynalanmıştı. İçerisi , bu da otele çok havalı bir görünüm veriyordu.

"Geri dönmeliyim, şimdi hala şansım var."

Kendimi bile zayıf bir girişimdi. Bacaklarım sürgülü cam kapıdan çok hızlı geçmişti. Çoktan fuayede duruyordum ve kalbim ağzımdaydı çünkü herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum.

Gerçekte sadece üç kişi vardı; bana soğukkanlılıkla başını sallayan bir kapıcı, bir sonraki bavulları bekleyen bir komi ve bir resepsiyon görevlisi. Başının arkasında şeklini tanıyamadığım metal bir heykel asılıydı. Bu fuayede hiç renk yoktu. Her şey gri, siyah ya da metalikti. Çok şık ama aynı zamanda uzak ve soğuk görünüyordu, bu da midemdeki gurultuyu daha da şiddetlendiriyordu.

Dikkatli bir şekilde resepsiyona yaklaştım ve anahtar için pantolonumun cebini karıştırdım. Gülümsedim ve resepsiyon masasının arkasındaki genç adam da bana gülümsedi.

"Equinox Otel'e hoş geldiniz, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu kadifemsi bir sesle.

"Merhaba, bir randevum var, bu yüzden bir anahtarım var ve... Odanın nerede olduğundan emin değilim," diye kekeledim ve utanç içinde başımı tezgâha vurmak istedim. Ne de olsa beş yıldızlı lüks bir oteldeydim ve sanki geçen yüzyıldan kalmışım gibi davranıyordum. Fazladan şık giyinmişim: siyah kot pantolon ve siyah gömlek. Onun üzerine de sahip olduğum tek güzel gömlek.

"Alabilir miyim efendim?" diye sordu adam ve anahtarın olduğu kartı ona uzattım.

Onu tanımış gibi görünürken iki kaşını da kaldırdı.

"Çatı katı süiti en üst katta. Anahtar sadece dekorasyon için, kapıyı açmak için kartı yuvaya yerleştirmeniz gerekiyor. Yukarıya birini gönderiyim mi?"

Başımı salladım, bu zaten yeterince utanç vericiydi. Anahtarı aldım ve cebime koydum. "Teşekkür ederim, çok nazıksınız."

"Size Equinox Otel'de keyifli bir konaklama dilerim."

"Evet, yardımınız için tekrar teşekkürler," dedim aceleyle ve yüz metre ötedeymiş gibi gelen asansörlere doğru ilerledim.

Cam bir şaftın içinde yüzen devasa metal bloklardı. Tavanın tamamı aynalardan oluşuyordu, bu yüzden kendimi garip bir açıyla görebiliyordum. Yirmi beşinci kata yolculuk çok uzun sürdü. Parlayan gösterge yükseldikçe göğsümdeki vahşi çarpıntıyı hissedebiliyordum. Sonunda en üst kata ulaştı, bir ping sesi duyuldu ve kapı sessizce açıldı. Arkasında karanlık bir koridor kendini gösterdi.

Kalbim asansörde zaten midemdeydi, şimdi de sonunda bacaklarıma kayıyordu. Dışarı adımımı attığımda boğazımın kuruduğunu hissettim. Koridor zaten aydınlıktı ama o kadar loş ve dolaylı bir aydınlıktı ki koridorun gidişatı ancak seçilebiliyordu. Zemin siyah halıyla kaplıydı, duvarlar ise gri gibi görünüyordu. Birkaç bozuk ayna vardı, bu da daha da tuhaflaştırıyordu.

Ben burada ne ?

Geri dönmek için artık çok geç olduğunu biliyordum. Görünmez bir güç, koridorun sonunda *çatı katındaki süitin* bulunduğu kapıya ulaşana kadar beni ileriye doğru itti.

Etrafıma bakındım ama görülecek kimse yoktu. Bu katta tek bir kişi bile yok gibiydi ve bana korkutucu *bir şekilde onunla* en son karşılaştığım kulübü hatırlattı.

Orada, beni bekliyor, diye düşündüm ve anahtar kartı çıkarıp kapıyı açtım.

Asansör gibi sessizce kayarak açıldı ve başka bir karanlık koridora açıldı.

Kalbim biraz toparlanmıştı ama karnımdaki vahşi çırpınma ve bıçak saplanması yüzünden neredeyse parçalanıyordu.

Yavaşça ilerlemeye başladım. Kolinin içindeki eşyalar sırt . Anahtar, adres ve saat dışında başka bir talimat yoktu. Karanlık koridorda öylece durdum, oldukça aptal görünüyor ve ses çıkarmamak için çok yüksek sesle nefes almamaya çalışıyordum. Kapı uzun süredir arkamdan kapalıydı ve sanki kilitlenmiş gibi bir klik sesi bile duymuştum.

Nefesimi tutarak arkamı döndüm ama orada kimse yoktu.
Ne karanlık bir gölge, ne bir figür, ne de aptal bir heykel.

Kendini *topla Sam, istediğin bu*, diye kendime hatırlattım ve gömleğimi çıkardım.

Altıncı hissim bana gizemli Bay Maske'nin yan kapının ardında beni beklediğini söyledi. Ve bana gönderdiği şeyi giymemi istiyordu.

Sanki bedenim artık düşüncelerime itaat etmiyormuş gibi, kendi başına bir hayata büründü. Ayakkabılarımı çıkardım, pantolonumu, gömleğimi, çoraplarımı ve pantolonumu çıkardım ve sonra maskeyi taktım. Yüzümün üst kısmını kaplıyordu ve bir şekilde kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Yüzümün sadece yarısını görebiliyordu. Artık Sam değildim. başka biriydim.

Soğuk parmaklarımla sırt çantamdan deri kelepçeleri çıkardım ve onlarla ne yapmam gerektiğini düşündüm. Sonra aniden bir ses duydum.

Yavaşça başımı, bir dakika öncesine kadar kapalı olan kapıya doğru çevirdim. Kapı aralığında uzun boylu, karanlık bir figür belirdi.

Bu o!

Midemdeki tüm kelebekler bir anda patladı. O yaklaştıkça kalbim sakinleşmek istemiyordu. Maske takmıştı ve kalçalarının etrafında çok aşağıya sarkan sıkı bir havlu vardı. Işık koşulları kötü olsa da, sikiinin kaslarının tabanını görebiliyordum.

Tanrım, iyi görünüyor!

Bu adam rüya gibi bir vücuda sahipti: geniş omuzlar, ince bel, belirgin göğüs kasları, güçlü kollar, dolgun bir karın ve bacaklarına bakılırsa sıkı kalçalar. Kuzguni siyah saçları geçen seferki gibi şekillendirilmemişti, her yöne doğru çılgınca uzanıyordu. Yeni duş almış olmalıydı.

"Çok erken geldin," diyen derin sesi bedenimde çınladı ve daha da yaklaştığında sertçe yutkundum. Bu adamın sürdüğü parfüm her neyse, o kadar lezzetli kokuyordu ki, üzerine atlamamak için kendimi gerçekten toparlamam gerekti.

"Geç kalmak istemedim," diye açıkladım, sesimin ne kadar ince çıktığını kendim de duydum.

Bay Masks'ın yüzü çoğunlukla siyah maskesiyle kaplıydı. Yine de gözlerimi ayaklarıma doğru kaydırırken gözlerini tenimde hissedebiliyordum. Belki de çok erken soyunduğumu fark ettim, bu yüzden çıplak tenime zevkle bakmasından rahatsız oldum. Sadece maske takıyordum ve bir elimde kelepçe vardı, aksi takdirde her şeyi görebiliyordu. Şişkin sikimi bile.

"Bugün birden fazla kez boşalacaksın," diye tahmin etti ve ben tüm bunların ne anlama geldiğini çoktan unutmuştum.

Bay Maske önüme geçip kelepçelerimi çıkardı ve ellerim kasık hizamda birleşecek şekilde bileklerime geçirdi. Bu kadar hareketsiz olmak bana anlamadığım bir şey yaptı. Karnımda sıcak bir karıncalanma, sikimde bir çekilme ve ardından göğsümde sadece inanılmaz bir heyecan olarak tercüme edebileceğim bir his vardı.

Bay Maske beni çevreledi. Omuzlarımı okşadı ve tüylerim diken diken oldu. Aslında soğuk değildi ama onu sırtımda hissetmek beni ürpertti. Korku ve neşeli bir bekleyişin karışımıydı bu ve bana hiç uymuyordu. Tek yapması gereken boynumu hafifçe yukarı doğru okşamaktı ve vücudumun her yeri karıncalandı. Parmaklarını kabaca saçlarımda gezdirdi ve maskenin sağlam olup olmadığını kontrol etti. Sonra beni yan odaya itti.

Bacaklarım mucize de olsa hareket etti, çünkü lastik gibi hissediyorlardı. Göğsümdeki vahşi çarpıntı, kapının arkasında ne olduğunu gördüğümde daha da kötüleşti. Burası bir yatak odasıydı ama yatak sıradan değildi. Kocaman, sahibinin saçları kadar siyahtı ve her köşesinde bir gölgeliğe açılan geniş direkler vardı.

Mobilyaların geri kalanının sadece belli belirsiz , yatağın üzerinde çapraz olarak aynadan çok etkilenmişim. Çarşafı ve üzerinde olup biten her şeyi oldukça iyi bir açıdan için eğilmişti.

Boğazım inanılmaz derecede kuru olmasına rağmen tekrar yutkundum.

Farkında olmadan, aniden orada tek başıma duruyordum. Çıplak ve bağlı. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Buraya gelirken her ne düşündüysem, kesinlikle aptalca bir fikirdi.

Buna bir son Sam, bu sen değilsin!

Arkamı döndüm ve onu gördüğümde bir şey söylemek üzereydim. Üzerinde sadece maskesi vardı ve az öncesine kadar havlusunun altında kalan kısmını şimdi görebiliyordum.

Davetkâr bir şekilde sallanan o güzel büyük siki gördüğümde bir iniltiyi zar zor bastırabildim. Onunla ilgili her şey mükemmeldi. Eğer hayalimdeki erkeği pişirebilseydim, sonuç o olurdu.

Şehvetle açılmış dudaklarına bir kez baktım ve buradan ayrılmamın mümkün olmadığını anladım. Çoktan önümde duruyordu, açgözlü nefesi dudaklarımı okşarken boynuma iki sert öpücük kondurdu. Güçlü parmakları boynumu ve belimi tutuyordu. Aleti bağlı ellerime baskı yapıyordu. Bir acı kulağıma doğru ilerlerken keskin bir nefes çektim. O kadar sert ısırmıştı ki neredeyse başım dönecekti.

Kulak mememi dişlemeden önce "Bana itaat edeceksin," diye mırıldandı.

Bu acı ve arzu karışımı zihnimi bulandırırken inledim. Sadece dudakları, sadece dişleri vardı ama tüm vücudum tahrikten titriyordu.

Onu kendime doğru çekmek, öpmek ve kendimi ona doğru bastırmak istiyordum ama hareketlerim tamamen kısıtlanmıştı. Parmaklarım serbest olmasına ve onlarla onun ateşli sikini okşayabilmeme rağmen savunmasızdım. Beni üzerinden ittiğinde daha da savunmasızdım. Güçlü bir itiş ve yumuşak şiltenin üzerinde sırtüstü yatıyordum. Saten kumaş o kadar pürüzsüzdü ki neredeyse tekrar kayacaktım.

Bay Mask bacaklarımın arasına diz çöktü, bağlı kollarımı kaldırdı ve yatak başlığına sabitledi. Hiçbir şey söyleyemiyordum, onun bana gelmesini çok istiyordum. Geçen seferki gibi şehvetle ve baskın bir şekilde öpülmek istiyordum.

Beni fazla bekletmedi ve dilini ağzımın derinliklerine soktu. Zor nefes alıyordum ama buna değerdı. Bu adam aklımı başımdan almıştı ve daha yeni başlamıştık.

Öpücüğün içinde inledim ve dudaklarının memnun bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyordum.

"Bugün çok mu sabırsızsın?"

Alt dudağımı ısırdım çünkü çok haklıydı. Onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Bunu istiyordum. Hemen şimdi.

Ama planları bu gibi görünmüyordu. Birkaç tutkulu öpücükten sonra beni aç bıraktı ve onun yerine vücudumun geri kalanını keşfetmeye başladı.

Köprücük kemiğimden göğsüme doğru sıcak bir öpücük izi sürerken kirli sakalının tenimi hafifçe çizdiğini hissettim. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dudaklarının her dokunuşunda sikim kasılıyor ve boşalmanın eşiğine geliyordum. Dilini meme uçlarımda etrafında nazik daireler çizmek için kullandığında daha da fazla.

Sikimden ilk damlalar salınırken dudaklarımdan "Siktir," diye kaçtı.

Aslında kendimi tutmak istemiştim ama varlığımın vahşi parıltılara yol açan bir noktaya çarpmıştı. O da bunun farkına varmış gibiydi çünkü başka bir şey yapmak yerine meme ucumu yalamaya devam etti ve aynı anda başparmağını diğerinin üzerinde gezdirdi.

Tekrar boşalmamak için gözlerimi sıkıca kapattım ve içimdeki her sesi bastırdım. Dokunuşu o kadar yoğun ki artık düşünemiyordum. Sonunda göğüs ucumu rahat bırakıp karnımı öptüğünde aceleyle nefes verdim. Aynı anda bacaklarımı kaldırdığını hissettim. Onları yerleştirdi ve onun önünde ne kadar savunmasız olduğumu umursamadım. Bunu istiyordum, buna her şeyden çok ihtiyacım vardı.

"Aman *Tanrım*," diye fısıldadım sikime ulaştığında.

Sadece dikiş yerime birkaç nazik öpücük kondurdu ama kas halkama bastıran parmağıyla birlikte iç gözümün önünde yıldızlar patladı. Deri kayışları çekiştirdim ama beni o kadar sıkıydı ki kurtulamadım. Huzursuzluğumu hemen hissetmiş gibiydi, çünkü bacaklarımı daha da yukarı itti. Kıç deliğim ve sikim şimdi tam yüzünün önündeydi ve her ne bir şey kadar karanlık olsa da, bundan emindim,

Eğilmeden önce gözlerinde parlak bir şey parlıyordu.

Hassas çıkışımda yumuşak ve nemli bir şey hissettiğimde dişlerimi sıktım. Bu onun diliydi ve çok yavaş bir şekilde içeri girerken lanet olsun sıcaktı. Tereddütlüydü ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadığı hissine kapıldım. Sonra dili o kadar hızlandı ki tekrar şüpheye düştüm.

Her halükarda, beni çıldırtma konusunda inanılmaz yetenekliydi. Dili kas halkamın etrafında dolaşıyor ve hızlı hamlelerle içime giriyordu. Sertleştirdi ve yardımcı olarak kullandığı bir parmağı taklit etti.

Artık iniltimi tutamıyordum. Bu adam inanılmazdı. Tam olarak neye ilgi duyduğumu biliyor gibiydi. Karşı koyamadığım gerçeği onu inanılmaz derecede heyecanlandırıyordu. Hâlâ içimde olmamasına rağmen çok hızlı bir şekilde inlemeye başladım. Ama bunu gerçekten istiyordum. Normalde üstte yatan ve başkalarını beceren kişi olduğumu boş verin, bu sefer sadece alınmak istedim.

Nefes nefese kalışım onu ateşlemiş gibiydi, çünkü diliyle biraz daha cesurlaştı. Sonunda içimden çıktı ve bir Yunan tanrısı gibi üzerimde diz çöktü.

Ona baktım, neredeyse şehvetten ama o bana bakmakta hiç acele etmedi. Bir kez daha, son ana kadar pozisyonunun tadını çıkardığını hissettim. Bağlarımın içinde kıvrandım çünkü daha fazla dayanamadım.

Beni sakinleştirmek için elini göğsüme koydu.

Hemen donakaldım ve bacaklarımı kaldırırken ona özlemle baktım. Ayaklarım başının sağında ve solunda olacak şekilde göğsünün üzerine yerleştirdi. Parmakları kalçalarımı kavradı ve canımın yanacağını biliyordum. Kendimi buna hazırlamış olmama rağmen, acı mideme bir kurşun gibi saplandı. Kalın siki içime doğru ilerlerken nefes nefese kaldım. Beklemeden, beni daha fazla germeden, basitçe içeri itti. Acı karnımı titretti ve kulaklarım ilk kez çınlamadı.

Alt dudağımı ısırdım çünkü çok büyüktü. Tamamen içimdeydi ve daha fazlasını istiyordum. Ayrıca

Acele etmekten hoşlandığında, kendini ne kadar az tutabildiğini sikinden hissedebiliyordum. Bu kadar uzun süre beklemek onun için işkence olmuş olmalıydı, çünkü hareketleri hızla derinleşti. Bu küçük oyunu biraz daha ertelememize aldırmayacak olsam da, kalçalarımı kavrayıp kendini içime sokması çok ateşliydi. Her itiş bir vuruştı ve daha fazla dayanamadım.

O benimle uğraşırken ben art arda inliyordum. Vahşi bir hayvan gibi hırladığını duyabiliyordum. Geniş kolları gibi göğüs kasları da gergindi. Beni dürtüleri için kullanıyordu ve beni çıldırtan da buydu.

"Tanrım... evet ... Ben ... *oh, Tanrım!*"

Pelvisimi eğdi ve açı değişti. Sonra beni damızlık bir boğa gibi becerdi, her hamlesinde içimdeki o hassas noktaya vuruyor ve birbiri ardına tiz inilti çıkarıyordu.

Aniden durdu, sikini bir şaplakla deliğimden çıkardı ve beni döndürdü. Kavrayışı o kadar sertti ki parmaklarının tenimde yaralar bırakacağından emindim. Ama kalbimin yeniden çarpmasına neden olan şey tam da bu sertlik, bu baskınlıktı. Göğsümün üzerine uzandım, kığım yukarı doğru gerildi ve tekrar itti.

"Evet ... oh evet!" Hızını artırırken nefesim kesildi.

Bu adam tek kelimeyle inanılmazdı. Tenimizin çırpınışları alkış gibi duyulana kadar neredeyse hiç yorulmadan içime girdi. Üzerime eğilip uzun saçlarımı çektiğinde tekrar boşalmak üzereydim, böylece başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

"Sikimi beğendin mi?"

"Evet," diye iç geçirdim o sertçe iterken. Sanki beni delip geçecek ve boğazımdan aşağı boşalacakmış gibi hissediyordum.

"Seni anlamsızca becermemi mi istiyorsun?"

Kulaklarıma söylediği sözler o kadar doğrudan, o kadar edepsizdi ki, yine de aletimin davetkâr bir şekilde seğirmesine neden oldu.

"Evet!"

Parmaklarını etime geçirdi, sonra gerçekten başladı.

Kalçalarının her itışı, manevra yapacak yerim kadar beni baş ucuna daha da yaklaştırdı. Devam etti, bu da beni

beni sapkın bir şekilde mutlu etti.

"Boşalmak üzereyim!" diye inledim ve sanki son rezervlerini de harekete geçiriyor gibiydi.

Daha sert, daha da hızlı, tüm vücudum gerilene kadar kendini içime soktu.

Uzaklarda bir yerde derin bir inilti duydum, sonra nihayet zaman gelmişti. Havai fişekler ateşlendi ve tek görebildiğim gözlerimin önündeki renkli kıvılcımlardı. Sıcak bir mutluluk dalgası üzerime çöktü ve son bir kez daha inledim.

Dalgayla birlikte kendini içime boşalttı ve son milimetreyi doldurdu.

Zorlukla nefes alabiliyordum, bacaklarımı tekrar uzatıp öylece yattığımda çok bitkin düşmüştüm. Yatağın üzerindeki bir hareket bana onun yanımda bitkin bir şekilde yattığını söyledi.

Başımı yana çevirdim ve çarpıcı profilini gördüm. Saçları gibi sakalları da gür ve koyu renkliydi. Bakımlı ve kısa tutuyordu. Dudakları ayrılmıştı ve hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu. Tamamen bitkin görünüyordu ve bir şekilde bu beni mutlu ediyordu. Gözleri kapalı gibi görünüyordu ve maskesini çıkarıp nihayet yüzünün geri kalanını görme isteği duydum. Ama hâlâ bağılıydım ve hareket edemiyordum. Onu görmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Birkaç dakika geçti ve sonra ayağa kalktı. Bitişik odadan gelen su sesini duydum, sonra geri geldi ve baş ucumdaki bağları çözdü. Onlardan kurtulana kadar kayışları ne kadar çektiğimi fark etmemiştim. Bileklerim kızarmış ve yaralarla kaplıydı ama bana onu hatırlatacak tek şey bu değildi. Vücudumda ısırik izleri, yaralar ve çizikler bırakmıştı ve hâlâ sikini içimde hissedebiliyordum.

Tekrar giyinmek için yataktan kalktığımda kendimi yanlış hissettim. Zaten koridordaydım ve geri dönmek istedim. Az önce yatakta olanlar bana cennet gibi gelmişti ve şimdi tekrar dışarı itiliyordum. Titreyen parmaklarımla ayakkabılarımı giydim ve sırt çantamı omuzladım.

Bu arada Bay Maske, güzel göğsünün yarısını açıkta bırakan siyah bir sabahlık giymişti.

"Bu senin için," dedi ve bana bir zarf uzattı.

İçinde çok para olduğunu tahmin edebiliyordum, bu yüzden almadım.
"İstemiyorum."

"Bu senin ödemen," dedi, tamamen sinirlenmiş görünüyordu.

"Buraya para için gelmedim," dedim gülümseyerek ama hâlâ anlamamış gibiydi. Beni ikna edemedi çoktan kapıya varmıştım bile.

"Umarım tekrar yaparız," dedim veda ederken ve onu öpmeden ayrıldım.

Asansöre doğru giderken kendimi çok neşeli hissediyordum. Az önce hayatımın en ateşli seksini yapmıştım ve her ne kadar adını ya da numarasını bilmesem de, daha yeni başladığımızdan kesinlikle emindim.

SAM

DHafta sonu hızla yaklaşıyordu ve Jill'in düğünü de öyle. Dört gözle ve sabırsızlanıyordum, onu mihrapta elbisesi içinde görmek için.

Ama bir yandan da içimde bir ses bana her gün *onunla* temas kurmadığımı hatırlatıyordu.

Otel odasındaki toplantının üzerinden bir hafta geçmişti ve tek bir kelime bile duymamıştım. Bay Mask yeryüzünden kaybolmuş gibiydi. Ne gizli toplantılar, ne de bir şekilde daireme gelen uğursuz hediyeler vardı. Kapının altında küçük bir not bile yoktu.

Sevin Sam, zaten onunla iyi sonuçlanmayacaktı, diye hatırlattım kendime.

Bay Mask birlikte bir hayat kurabileceğim biri değildi. Yine de düşüncelerim sık sık birlikte olduğumuz anlara odaklanıyordu. Son karşılaşmamızın sonunda bana para vermek istemiş, ben de reddetmiştim.

Bu onu rahatsız etmiş olabilir mi?

"Yine rüya mı görüyorsun?" diye sordu Evan eğlenerek, sıcak süt köpüğü ellerimin üzerinden akarken. Bir tıslamayla onları geri çektim ve aceleyle soğuk suyun altına tuttum.

Evan ortalığı temizleyip müşterilere servis yaparken güldü.

"Üzgünüm, bugün biraz çıktım."

"Sadece bugün mü? Geçen haftadan beri biri ölmüş gibi görünüyorsun. Umarım kimse ölmemiştir, değil mi?"

Evan özür dilemek için kendini tozun içine atmadan önce başımı salladım.

"Ev sahibinizle sorun mu yaşıyorsunuz? Sana bir şey ödünç verebilirim, geçen hafta bir at bahsi kazandım."

"Gerek yok, iyi olacağız, ama teşekkür ederim," dedim sırtını sıvazlayarak.

Evan iyi bir adamdı, her ne kadar açıkça eşcinsel bir adam tarafından dokunulmaktan biraz rahatsız olmuş gibi görünse de. Bunu sadece dostane bir şekilde söylediğimi biliyordu.

"Yeni kız arkadaşınla işler nasıl gidiyor? Adı neydi?"

"Lindsay," dedi Evan gururla.

Geçen gün arkadaşlarıyla buraya gelen sarışın amigo kız ona numarasını vermişti. O zamandan beri üç kez buluşmuşlar ve hatta öpüşmüşlerdi.

"Hafta sonu görüşürüz, meyveleri o zaman toplarım," dedi ve ben gözlerimi devirdim.

"Bunu ona söyleme."

"Merak etme, çok romantik olacağım. Mum bile sipariş ettim ve birkaç gül götüreceğim. Şampanya ya da şarapla bana karşı koyamayacaktır."

Homurdandım çünkü onun gibi birinin böyle düşünmesi çok komikti. Evan beceriksiz diyebileceğimiz türden bir adamdı. İyi niyetliydi ama Lindsay'i bu sahtekârlığı hemen anlardı.

"Benden hoşlanıyor, kardeşim, bunu hissedebiliyorum. Bu hafta sonu olacak."

Ben de tekrar başıma bir şey gelmesini diledim. Ama ne yazık ki gizli mesajlar gerçekleşmemişti. Aslında onları almak istememiştim ve şimdi artık alamıyor olmak beni rahatsız ediyordu.

"Kız kardeşinin düğünü bu hafta sonu değil mi?" Evan bana hiçbir şey için endişelenecek zamanım olmadığını hatırlattı.

Bay Mask ile olan ilişkiyi kısa süreli bir tanışma olarak çabucak unutmalıydım. Bir yabancıyla geçirdiğim birkaç sıcak saatten başka bir şey değildi. Bunu on yıl sonra, hayallerimin erkeğiyle uzun süre evli hatırlayacaktım. Biz

stres attığım gerçeğine güldüm ve *Modern Family*'nin son bölümünü izlemek için televizyonun karşısına oturdum.

Bu fikir karşısında yüzümü buruşturdum. Aslında kendimi hiç böyle bir hayatın içinde görmemiştim. Özellikle de babam bana bir hayat sunduğundan beri. Çocukken bile özgür olmak için önlenemez bir dürtü hissetmiştim. Peki özgürlüğüme ne olmuştu? Bir şekilde iki yakamı bir araya getirmek için gece gündüz çalıştım. Yetersiz maaşıma göre çok pahalı bir şehirde yaşıyordum ve geleceğim pek de parlak görünmüyordu.

"Jill korkup kaçana kadar rüya gibi bir düğün olacak." Bunu ona hiç yakıştıramadım. Her zaman yeni erkeğinden yüzde bin emin olduğunu söylerdi, ama sonra şüpheli telefonlar ve her şeyi bir kenara atma dürtüsü gelirdi.

Tek umudum en azından balayına gidebilmesiydi. Ne de olsa Adriano'nun ailesi her şeyi organize etmiş ve ödemişti. Evet demeden önce çekilirse ona kesinlikle kızarlardı.

Belki de bir kaçış arabası ? Her ihtimale karşı?

"Dört gözle bekliyor musun? Belki orada biriyle tanışırsın?"

Eğlenerek homurdandım çünkü Evan'ın hiçbir fikri yoktu. Aile partilerinde pek çok insanla tanışmıştınız ama kesinlikle hayallerinizdeki adamla değil. Hayır, gelecekteki kocam muhtemelen bir boksör, bir Latin, en azından biraz daha esmer olacaktı. Ve baskın olmalıydı, bunu kendim hakkında öğrenmiştim.

"Tabii ki dört gözle bekliyorum. Jill'in mutlu olmasını istiyorum. Belki güzel olur."

"Bana pastadan bir parça getirebilir misin?"

"Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Evan yeni boşalmış olan masaları temizlemeye koyuldu.

Pencereye doğru baktım. Ön kapının yanındaki oyuktaki koltuk bir şekilde hafızamda bir iz bırakmıştı. O iş adamı bir zamanlar oraya oturduğundan beri aramaya devam etmek zorundaydım. Ne o geri gelmişti ne de ona benzeyen biri. Ve yine de...

Hayalimdeki erkek bir şey olabilir.

İnanılmaz derecede iyi bir karizması vardı. Kibrini saymazsak tabii. Pek kibar sayılmazdı ama bahşış konusunda cömertti.

Evet, biz Stones'un güneylilere karşı bir zaafı vardı. Jill ve bende de aynı şey vardı. Ne yazık ki, nadiren güzel versiyonları olurdu. Kız kardeşim iyi bir av yakalamış gibi görünüyordu. Ne de olsa, sadece birkaç ay sonra ona evlenme teklif etmişti.

Onu gerçekten seviyor olmalı...

"Bir fikrim var!" Billy o akşam odama hışımla girdi. "Durumu tersine çevireceğiz!"

Kulaklıkları kafamdan çıkardım, güzel müzik yüzünden tamamen buğulanmıştı. Zaten yarı uykuluydum ama Billy'nin sesi her zamanki gibi çok yüksekti.

"Öylece pes edemezsin. Yani, seni bırakmaya nasıl cüret eder?"

İnleyerek kendimi yastığa geri attım. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyorduk. "Beni terk etmedi, sadece henüz benimle iletişime geçmedi."

"Bir haftadan fazla oldu! Bizim çevremizde terk edilmek diye buna denir. Ve ben bunu kabul etmiyorum!"

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordum, sinirli ve ne yazık ki biraz saf bir şekilde.

Bir saniye bile geçmeden Billy yatağımda oturmuş, bir planın kokusunu yayıyordu.

"Ona ne kaçırdığını göstereceksin. Bu tur her zaman işe yaramıştır."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Gerçekten de oyun oynayacak bir tip değildim. Bu beni şimdiden soğutmaya başlamıştı.

"Çok basit! Onun olacağı yere gideceğiz ve sen de ona onsuz çok iyi durumda olduğunu açıkça göstereceksin. Öpüşmen için birini ayarlayacağız, böylece seni görecek. Kıskanmaya başladığı anda da onu geri alacaksın." Billy sanki bu kadar kolaymış gibi ellerini çırpı.

"Birinci sorun: Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Kulüpte tabii ki. Bir sonraki kurbanını orada seçecek."

"Ya da teknede ya da otelde," diye listeyi tamamladım.

"Bunu daha sonra yapacağız. Kulüp en olası yer. Böyle adamların takıldığı, karanlık bir yer. İnanın bana, neden bahsettiğimi biliyorum."

Bundan oldukça emindim.

"Bu aptalca değil mi? Ben muhtaç değilim."

"Bunun özgüven ve gururla bir ilgisi var. Ona neyi kaçırdığını gösterebilirsin. Ona ihtiyacın yok, ne parasına ne de sikine. Onsuz daha iyisin."

"Ya ben öyle görmüyorsam?"

"O zaman rol yapmalısın! Tanrım, Sammy, gerçekten sana temel bilgileri açıklamak zorunda mıyım?"

"Yapmasan iyi edersin," dedim, esneyerek ve kulaklığımı alarak.

"Zaten bunu yapmayacağım."

"Eminim ."

Billy beni çok iyi tanıyordu. Yarım saatten az bir süre sonra kulübe doğru yola çıkmıştık. Yolculuk boyunca en iyi arkadaşımın gözlerinin içine bakmaktan kaçındım. Bugünkü bu kindar sağcı davranışa katlanamazdım.

Ne yazık ki bir noktada Billy'ye katılmak zorundaydım: Evde oturup Bay Maske'nin bana dönmesini bekleyebilirdim ya da inisiyatif alıp onu bulmaya çalışabilirdim.

Eğer *hayır* derse, bu benim için her şeyin sonu olacaktı. Kaybedecek vardı ki? Aslında hiçbir şey, çünkü o benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onunla sadece güzel bir eğlenceydi. Kesinlikle hiçbir art niyetim yoktu. Ve göğsümdeki bu garip zonklamanın onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Billy daha fazla uzatmadan, "VIP girişini kullanacağız," diye karar verdi ve benimle birlikte orada bir gardırop gibi duran iri yarı adama doğru yöneldi. Oldukça asık suratlı görünüyordu ve mizah onun için yabancı bir kelime gibiydi. Onun

Billy onu geçmeye çalıştığında omuzları daha da genişledi. Sıska arkadaşımı yakaladı ve onu öyle bir döndürdü ki tüylü boa omuzlarından kayd.

"Hiç hoş değil!" diye bağırdı Billy, babamın eşcinsel olarak tanımlayacağı bir ses tonuyla.

"Hadi, sıranın arkasına geçelim," diye önerdim ama Billy vazgeçmedi.

"Zaman kaybı. O seni tanıyor. Eminim sen ve havalı en iyi arkadaşın için bir istisna yapabilir."

Beklentiyle hareket etmeyen gardırobun gözlerinin içine baktık. Gözünü de kırpmadı, bize bakmadı bile, öylece durdu ve kapıyı kapattı.

"Boş ver onu," dedim ve Billy'yi benimle birlikte sıranın sonuna kadar sürükledim. Az önce yaptığımız numaradan sonra kulübe girmemize bile izin verileceğine dair büyük umutlarım yoktu. Ama içimden bir ses

En azından denemeliyim.

"Merak etme, işe yarayacak. Arkadaşım Charlie'ye emrettim. O da bana eşlik edecek." Billy bana göz kırptı, sonra mor tüylü boayı tekrar boynuna doladı. Bugün kendini özellikle güzelleştirmişti. Aynı zamanda beni de giydirmişti.

Billy tatmin olmadan önce yüzlerce kıyafet giymek için tam bir saat harcamış olmalıyım. Şimdi Billy'nin gözünde çok moda olan pırıltılı beyaz diz hizasında bir pantolon giymiştim. Üzerimde göbeksiz açık mavi bir atlet ve çılgınca şekillendirilmiş saçlarım vardı. Billy'nin gözlerime siyah sürme çekmesini daha yeni engelleyebilmiştim.

"Bıraksak iyi olacak. Kendimi çok aptal hissediyorum," diye mırıldandım ama Billy beni hiç dinlemiyordu. Planıyla yanıp tutuşuyordu.

Nihayet içeri girene kadar bir saatten fazla zaman geçti. Sadece birkaç dakika sonra artık havamda değildim. Müzikten aldığım keyif sınırlıydı.

Öte yandan Billy'nin keyfi yerindeydi. İlk kez diskoya giden on dört yaşında bir çocuk gibi kendini kalabalığın içine attı. Beni arkasından sürükledi ve ben de eğlenmek için elimden geleni yaptım. Aslında kendimi aptal gibi hissediyordum. Bu ben değildim ama yine de kaldım ve Bay Mask'ı görebilmek için her tarafa baktım.

Billy haklıydı, birçok erkek gece için güzel bir eğlence arayışıyla kulüplere gidiyordu. Bu o kadar da alışılmadık bir durum değildi ve Bay Maske'nin gerçekten burada olmasını umuyordum. Çünkü o zaman onu tekrar görme şansım vardı.

Sarhoş ve terden sıırıslıklam bir halde kulüpten ayrıldığımızda saat sabahın ikisiydi. Billy ağzımdan zorlukla çıkarabildiğim bir şey söylemişti. Öyle bir ruh hali içindeydi ki düz bir çizgide zorlukla yürüyebiliyordu. Dans gerçekten eğlenceliydi ve arkadaşı Charlie iyi öpüşüyordu.

Ama onunla kıyaslanamaz bile.

Ne yazık ki Bay Maske'den hiçbir iz yoktu. Ne maskesi ne de sesi. Kulübün enine boyuna, erişiminin olmadığı VIP salonunun kenarına kadar yürüdüm. Ne bir yaşam belirtisi, ne de bir ipucu. Hiçbir şey yoktu.

"Suratını öyle yapma, bunu izleyemem." Billy dostça bir tavırla kolunu omuzlarıma doladı ve parmak uçlarında durmak zorunda kaldı.

"Sorun değil," diye cevap verdim, doğru olmasa da. Onu görmeyi o kadar çok ummuştum ki, şimdi gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım. Ama en çok da kendime kızmıştım, çünkü aslında her şeyin bittiğini biliyordum.

"Eve gidelim ve bu konu hakkında daha fazla konuşmayalım."

"Eğer bir şeyi patlatmak istiyorsan, lütfen surat asma!" diye bağırdı Billy ve asla vazgeçmeyeceğini biliyordum.

"Rahat bırak. İşime konsantre olmayı tercih ederim."

Billy ancak küçümseyici bir homurtu olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı.

"Deli misin sen? Hayatının en iyi seksi olduğunu kendin söyledin. Böyle bir adamın gitmesine izin vermezsin. Savaşçı ruhun nerede? Sen bizim boksörümüzsün!"

Haklıydı ve beni rahatsız eden de tam olarak buydu. Tutkumu bir kariyere dönüştürmekten başka bir şey istemiyordum. Ama boş zamanlarımdaki her küçük şeyde havlu atarsam bunu nasıl yapabiliirdim? Daha da kötüsü, aslında . Beni bu şekilde unutabileceği düşüncesi göğsümde bir çarpıntı gibi bir şey hissetmeme neden oldu. Paylaştığımız onca şeyden sonra, günlük rutinine geri dönebilir miydi? Belki de ben sadece birçoğundan biri miydim?

"Bunu izleyemem!" dedi Billy ve beni neşelendirmek için yarı sarhoş etti. "Şimdiden bu kadar olduğunu düşünme. Burada kimse pes etmez! Yarın buraya geri geleceğiz ve işe yarayana kadar bunu yapmaya devam edeceğiz!"

İsteksizce gülümsedim çünkü bu konuda söz hakkım olmadığını biliyordum. Billy bir şeyi kafasına koyduğu zaman, o işi bitirene kadar duvarı delip geçerdi. Bu açıdan onu biraz kıskanırdım. İnanılmaz bir irade gücüne sahipti.

Daha önce bir erkek için hiç bu kadar ileri gitmemiştim. İçimden bir ses buna değebileceğini söyledi.

DOM

Famiglia significa tutto, babamın sözleri kafamın içinde çınladı. Kollarımı yukarı iterek deri koltukta arkama yaslandım ve bir sigara yaktı. Beyaz kâğıt yığını koyu maun masanın üzerinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Dumanı ciğerlerimden zevkle çıkardım. Dudaklarımın önünde küçük halkalar oluşturdu. Açlıkla sigarayı tekrar üfledim.

Aile her şey demektir.

Çocukken öğrendiğim ilk cümle buydu. Ailenizden hiçbir şeyi esirgemezdiniz, özellikle de bir iyiliği.

Bir yudum cin içtim, sonra eğildim ve sözleşmeyi imzaladım. Bu anlaşmayı mühürledi.

Kağıt yığınına kendimden uzaklaştırdım, ayağa kalktım ve odanın sadece bu tarafından görebildiğiniz devasa cam cepheye yaklaştım. Diğer taraftan ise bir sanat eseri gibi görünüyordu. Bu küçük hileyi yerel polis karakoluna yaptığım bir ziyarette öğrenmişim. Ve şimdiden işe yaradığını kanıtlamıştı.

Bulunduğum yerden tüm kulübü görebiliyordum. Kimin geldiğini ve kimin gittiğini görebiliyordum. Ayrıca bazı insanların dans pistinde ne yaptığını da. Normalde konukların nasıl davrandıklarıyla pek ilgilenmezdim. Ne de olsa burası insanların sarhoş olmasından geçimini sağlıyordu. Ama her zaman dikkatimi çeken ziyaretçiler olurdu.

Kapı çalındığında sigaramdan derin bir nefes çektim.

"İçeri gel," dedim ve kardeşim çalışma odasına girdi.

"İşte buradasın! Her yerde seni arıyordum. Baban seni kuzenin Sara'ya ayarlayacak diye paniğe kapılıp ülkeyi terk ettiğini sanıyordum."

Gözlerimin Adriano'ya kaymasına izin verdim. Benden aldığı tek şey buydu. Bu onun için yeterli görünüyordu, çünkü masamdaki kağıtlarla çok daha fazla ilgileniyordu.

"Sonunda imzaladın mı? Zamanı gelmişti."

"Beş milyon dolar. Daha küçük bir villa olmaz mıydı?" diye sordum ama Adriano bir kez daha bilmek istemedi.

"O benim karım olacak, büyük ailemizin en yeni üyesi. Bizim sahip olduğumuz lüksün aynısını hak etmiyor mu?" Kollarını kaldırdı ve pahalı mobilyaları işaret etti.

"Ne yaptığını biliyor mu?"

Adriano homurdandı, bu da yeterli bir cevaptı. İşimizi satacak kadar aptal değildi. Aile hiyerarşisinde üst sıralarda olmasa bile yerini çok iyi biliyordu.

"Yani kendini neye bulaştırdığını bilmiyor."

"Kusursuz karakterimden mi bahsediyorsun? Bunu zaten biliyor. Yatakta da rakipsiz yeteneklerimi tabii ki. Ben en iyisiyim, bunu sık sık çarşafra inleyerek söylüyor. Tek kelimeyle çok güzel ve bana bir sürü güzel çocuk doğuracak."

Duygusuz olmak istedim ama olamadım. Çocuk konusu ailemizde büyük bir rol oynadı.

"Babamın sana tuzak kurmak istediğinin farkında mısın? Çifte düğün yapmazsa bu fırsatı değerlendirecektir." Adriano güldü ve kışını pahalı masama dayayıp oturdu.

Cevap vermek yerine bir sigara daha .

Birkaç gün önce sigara tiryakisi olmuştum.

Dumanı doğrudan yüzüne üflediğim için elini burnunun önünde sallayarak, "Bu kadar kokuyorsun, eminim kimse seni istemiyordur," diye şaka yaptı.

"Bana uyar." İçkimi bitirdim ve bir tane daha içmem gerektiğine karar verdim. Ya da üç tane.

"Neyin var senin?" diye sordu normalde bana pek ilgi göstermeyen kardeşim.

Adriano muhtemelen tanıdığım en bencil insandı. Eskisinden daha fazla içki ve sigara içtiğimi fark etmesi bir mucizeydi.

"Villa yüzünden mi? İdare edersin, sana güveniyorum. Sen her zaman her şeyi kontrol altında tutarsın. Yoksa düğün yüzünden mi? Merak etme, sen benim huysuz ağabeyim olarak kalacaksın ve ben de sonrasında seni yeterince sinir ediyor olacağım. Benden o kadar çabuk kurtulamayacaksın."

"Ne kadar güven verici." Ondan .

Kulübün manzarası beni cezbettti ve pencerenin yanında durdum. Giriş kapısının etrafındaki alan özellikle iyi aydınlatılmıştı, böylece her şeyi yukarıdan kontrol edebiliyordunuz. Güvenlik kameraları vardı. Yine de olup bitenleri güvenli bir mesafeden izlemeyi tercih ettim. Mesafemi korumam önemliydi. Kimsenin yüzümü görmesine izin yoktu. Özellikle de ...

"Dünya'dan Dom'a mı? sen?"

Adriano'ya sinirli bir bakış attım ve bir içki daha almak için bara gittim. Bazen yeterince cin olmuyor.

"Bence acilen bir kadına ihtiyacın var. Gerçekten rahatlamaya ihtiyacın var. Üzerindeki baskıyı atmalısın. Yatakta bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar oldu?"

Hafifçe homurdandım. Yatağımı kiminle paylaştığım onu ilgilendirmezdi. Bu sadece beni ilgilendirirdi. En azından öyle olmalıydı. Ne yazık ki, net kuralların olduğu bir dünyada yaşıyorduk. Ve bir numaralı kural şuydu: Erkek erkektir. Ve bir erkek ne yapması gerekiyorsa onu yapar. Aileyi korumak en önemli öncelikti. Ve devamını sağlamak.

"Merak etme, her şey yoluna girecek." Bazen Adriano'nun naif bakış açısını kıskanırdım.

"Düğününüzden başka meseleler de var," dedim ve masama geri oturdum.

Çekmecedan bir yığın kâğıt çıkardım ve harıl harıl okuyormuş gibi yaptım. Gerçekte tek bir kelime bile anlamıyordum. Düşüncelerim beni yavaş yavaş delirten şeylerin etrafında dönüyordu. Özellikle bir figür sürekli yeniden ortaya çıkıyordu.

Sinirli bir iç çekişle gözlerimi kaldırdım ve Adriano'nun yüzüne baktım. Dudaklarında her zamanki gibi alaycı bir sırıtış vardı ve ben bu sırıtışı onun yüzünden çoktan söküp atmıştım.

"Çok fazla çalışıyorsun kardeşim. Biraz daha eğlenmeye başlasan iyi olur."

"Eğlence hakkında her şeyi biliyorsun," diye karşı ve birkaç satır okumaya çalıştım. Ama harfler hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Bunu aştım," diye böbürlendi Adriano ve bara gidip kendine bir içki doldurdu. "Şu andan itibaren benim için sadece o var. Sadık olacağım, göreceksin."

"Ben peri masallarına inanmam," dedim kuru bir sesle, bunun üzerine güldü.

Aramızda sadece üç yaş olmasına ve aynı aileden gelmemize rağmen birbirimizden çok farklıydık. Bu durum sık sık kavgalara yol açıyordu çünkü temelde farklı görüşlere sahiptik.

Adriano düğünün iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu, babam da öyle. Bense her şeyin zaman ve para kaybı olduğunu düşünüyordum. Çünkü hepimiz Adriano'nun sikini bir gece bile sabit tutamayacağını biliyorduk. Her parmağında on kadın vardı. Geceleri, evde her zaman birilerinin inlediğini duyabilirdiniz.

Kız arkadaşlarından birini banyomda çıplak bulmam çok can sıkıcıydı. Ve her zaman büyük evimizde kayboldukları bahanesi vardı. Gerçekte, Adriano onları beni çekingenliğimden kurtarmak için üzerime salmıştı. Ne de olsa ağabeyi güzel bir kadınla ateşli bir geceye ilgi duymuyor olamazdı.

"O zaman şimdi başlamalısın kardeşim. Çünkü peri masalı gibi bir düğünde sağdıç olacaksın. Diğerlerinin hepsinden üstün olacak, bundan emin olacağım. Ailemiz bu kutlamayı bundan yüz yıl sonra bile hatırlayacak."

Nişanlısını tanıımıyordum ama onun için üzülüyordum. Çünkü Adriano'nun ilk fırsatta onu aldatmayacağını hiçbir garantisi yoktu. O da böyleydi. Bu onun doğasında vardı.

"Bana bir konuda söz vermelisin kardeşim," dedi Adriano, kapıyı çoktan yarılamış olmasına rağmen. "İyi tarafını göster. En azından ona ve ailesine karşı. Bazen insanlara biraz şey gibi görünüyorsun, bilirsin işte."

"Tehlikeli mi?" diye sordum sakın bir ses tonuyla ve Adriano güldü.

"Aslında huysuz demek isterdim. Ama tehlikeli muhtemelen doğru kelime. Gülümsemek sana iyi gelecektir. O zaman insanlara o kadar korkutucu görünmezsin."

Gülümsediğimi ima ettim, Adriano bana sadece güldü. Sonra da imzalanmış satın alma sözleşmesiyle birlikte kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Beni herkesten daha iyi tanıdığı bir şey vardı. Adriano ne kadar tehlikeli olabileceğimi biliyordu. Benim olanı savundum. İsteddiğimi alırdım ve gereken her şeyi yapmaya hazırdım.

Gözlerim küçük bir figüre odaklandı. Sıradan siyahlar giymiş sarışın bir adam kulübe yeni girmişti. Yanında kadına benzeyen tuhaf bir adam vardı.

Kapı bir kez daha çalındı ve ben sinirle gözlerimi devirdim.

"Başka ne var?"

İçeri giren Adriano değil, bugün giriş işlemlerinden sorumlu olan Vito'ydu. Acelesi varmış gibi görünüyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa canına tak etmişti.

Tam boyuma kadar yükseldim, bu da onun küçük domuzcuk gözlerinin beyazlaşmasına neden oldu.

"Bir sorun mu var?"

"Evet... Bir sorun var. Patron! Geri döndü. Onu ... Onu dışarı mı atayım? Az önce geldi ve ben onu göremedim çünkü Mat-"

Onu susturmak için elimi kaldırdım.

"Hiçbir şey yapmıyorsun!" diye emrettim ve şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

"Ama patron, bir dahaki sefere onu kovmamız gerektiğini söylemişsiniz, değil mi?"

"Ve şimdi sana onu rahat bırakmanı söylüyorum," diye homurdandım.

Vito ceza beklentisiyle kapıdan geri çekildi. Ona doğru koşmak yerine sadece elimi salladım ve o da aceleyle ofisten çıktı.

Tekrar aynalı pencereye yaklaştım ve dans pistine baktım. İki genç adam kalabalığın arasına karışmıştı. Biri kendinden geçmiş bir tavuk gibi dans ediyordu. Diğer i içki sipariş etmek için bara gitti.

Kaslarım seğirdi.

Hayır, aşıya inme, diye kendimi tembihledim ve pencereden uzaklaştım. Güçlü kalmalıydım. Üst üste beşinci gün benim için dans etmeye gelmiş olsa bile.

SAM

Dışıklandırma sisteminin çılgınca yanıp sönmesi gözlerimi yaktı. Boğuk patlama sesi zemini titretti. Ve yavaşça Bu duygudan nefret ediyorum.

Beşinci gün üst üste *LAVO Gece Kulübü'ndeydik* ve karanlığa, terli hapsedilmeye ve sonsuz ritme dayanamadım.

Ama hepsinden önemlisi, göğsümdeki çekiştirme hissini alkolle boğmak istiyordum. Tüm bunların neye yol açacağını bilmeme rağmen, umut geliştirmiştım. Ve şimdi acıtiyordu.

DJ bir sonraki plağı çalarken Billy ığlık attı, görünüşe göre en sevdiği şarkıydı, ama karışıklıktan ne olduğunu anlayamadım.

Kulübün kenarındaki bir banka oturdum ve Billy'nin içki üstüne içki içerek saatlerce çılgınca eğlenmesini izledim. Bugün ona yakışan ama kalabalığın içinde bir işaret feneri gibi öne çıkmasını sağlayan drag giyiyordu.

Müzik değıştiğinde Billy tökezleyerek yanıma geldi. Yanında beni tepeden tırnağa inceleyen siyah saçlı yakışıklı bir adam vardı. Gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi çünkü dudaklarında azgın bir gülümseme vardı.

"Bu Joey," diye bağırarak tanıştırdı Billy onu, ben de başımı salladım. "Joey, bu benim kankam Sammy. Üzgün ve biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı var. Son aygırı onu terk etti."

"Billy," diye sertçe uyardım onu, çünkü bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Dolandırıcılığa kandiğim için kendimi yeterince kötü hissediyordum. Daha da kötüsü, Bay Mask'ın yaptığı her şeyi sessizce kabul etmişim. Sanki boyun eğiyormuşum gibi.

Ben bunu yapmam, diye kendime hatırlattım ve omuzlarımı sıktım. Şimdi bunu kanıtlama zamanıydı. Sadece benimle oynamış bir adamın peşinden koşmaktan bıkmışım.

Hiç tereddüt etmeden Joey'i ensesinden yakaladım ve ona bir öpücük kondurdum.

Joey üst bedenime sürtünürken Billy kesici dişlerinin arasından ıslık çalıp heyecanla alkışlıyordu. Etrafımı bir akrep gibi sarmıştı ve ıslak dilinin dudaklarımın arasından geçtiğini hissedebiliyordum. Çok ıslak ve çok derin öpüyordu. Bu biraz iğrençti ve onun pençesinden kurtulmak için kıvrandım.

"Azmışsın," dedi Joey, ben bir adım geri çekilirken dudaklarını yalayarak. "Tam benim tipim, Billy. Onu alacağım."

"Biliyordum," diye bağırdı Billy heyecanla ve yanımda durdu. "Tıpkı ona benziyor, değil mi?"

Çatık kaşlarla Joey'e baktım. Hayır, Bay Maske'ye hiç benzemiyordu. Uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı ve üç günlük sakallı olabilirdi. Ama bunun dışında hiçbir ortak noktaları yoktu. Joey ile öpüşmemiz içimde hiçbir şey uyandırmamıştı.

"Ben gidiyorum," dedim ve gitmek için döndüm.

"Hey, Sammy, bekle bir dakika!" diye bağırdı Billy ve peşimden geldi.

Onun topuklu ayakkabılarıyla benim spor ayakkabılarımla olduğum kadar hızlı olmadığını biliyordum. Bu yüzden durmadım ve doğruca dışarı çıkıp New York gecesinin içine daldım. Sokaklarda hoş bir esinti vardı ve saçlarımı karıştırıyordu.

Unut onu artık, dedim kendime ve eve kadar yürüdüm.

Ertesi sabah saat altıda çalar saatim çaldığında, durana kadar çalmaya devam etme dürtüsü hissettim. Bunun yerine

Yumruğumu yastığa vurdum ve inleyerek yatakta doğruldum.

Bir esneme vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Önüme bakamıyordum, gözlerim öyle tıkanmıştı ki. Çayımda hâlâ bir tane vardı ve dün gece yaptığım koşu bacaklarıma pek de iyi gelmemişti. Ayağa kalkmaya çalıştığımda lastik gibi hissediyordum. Banyoya gitmem birkaç dakika sürdü.

Sonunda duşta biraz uyandım. Ne yazık ki bugün en hızlısı ben değildim, bu yüzden oldukça stresliydi.

Kahvaltı için zaman yoktu, bir protein shake bile içemedim. En iyi takım elbisemi giymiş ve çantamı hazırlamıştım, çünkü bu hafta sonu muhtemelen yılın en önemli hafta sonuydu. Jill sonunda beyaz atlı prensiyle evlenecekti.

Billy de davetliydi, ancak resmi tören ve düğün için yarına kadar orada olmayacaktı, bu yüzden arabayı aldım, ikinci takımımı yolcu koltuğuna astım, çantamı arkaya koydum ve yola çıktım.

Long Island'a yolculuk bir saat sürdü ve ben zaten geç kalıyordum. Bu yüzden gaza bastım. Jill'in bugün bana yirmi iki yıldır olmadığı kadar acil ihtiyacı vardı.

Cuma günüydü ve sokaklar da buna uygun olarak doluydu. Beklendiği gibi, trafik sıkışıklığına takıldım ve Bronx'u geçmem çok daha uzun sürdü. Güneydoğu ucunda Long Island'a döndüm.

Whitestone Köprüsü'nü geçer geçmez aradaki sınıf farkını net bir şekilde gördüm. Bronx'taki oldukça salaş evler ve kirli sokaklardan sonra şimdi malikaneler birbiri ardına sıralanıyordu. Long Island çok parası olan insanlar için bir cennetti ve otoyolu takip ettikçe Jill'in aslında nasıl bir adamın içine girdiğini daha çok merak ediyordum.

Yolculuk sırasında yorgun beynim Jill'in Aidan hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Ne yazık ki kafamda sadece binlerce soru işareti vardı. Ve şakaklarımda zonklayan donuk bir ağrı.

Kısa süre içinde tekrar sağlıklı düşünebilmek için bol bol su içtim. Akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmak için kesinlikle doyurucu bir kahvaltıya ihtiyacım vardı.

Long Island'ın derinliklerine doğru ilerledikçe evler daha da gösterişli hale geliyordu. Bugün inanılmaz sıcak bir gündü. Kings Point Yolu'na döndüğümde sıcak havadaydı ve asfaltın üzerinde buharlaşıyordu. Baktığım her yerde inanılmaz büyüklükte villalar yükseliyordu.

Jill'in bana adresi verdiği mesajını, gerçekten doğru adreste olup olmadığını görmek için birkaç kez kontrol ettim. Hedefime yaklaştıkça şüphelerim daha da artıyordu.

Pond Road kavşağına dönerken kendi kendime, "Buraya bakılırsa milyoner olmalı," diye mırıldandım.

Büyük bir parkta yaşıyormuş gibi görünüyordu. Jill kesinlikle bir hata yapmış olmalıydı. Yine de yola devam ettim çünkü bir dakika içinde hedefime ulaşacaktım. Yavaşladım ve tanıdık bir yüz görüp göremeyeceğimi görmek için her tarafa baktım.

Birdenbire hedefime ulaşmıştım. Ferforje demir parmaklıklı devasa bir taş kapı önümde yükseliyordu, sanki bir masal şatosuna giriyormuşum gibi. Kapı açıktı ve bir adam orada durmuş bana el sallıyordu.

Açık pencereden "Düğün için doğru yerde miyim?" diye sorduğumda ellerini salladı. Aslında tipik bir kapıcıdan çok bir fedai gibi görünüyordu ama park çok büyük ve yeşil olduğu için onun hakkında endişelenecek zamanım yoktu.

Arabayı işaretli otoparka park ettim ve dışarı çıktım. Burnumda güneş gözlüklerimle etrafa bakarken ayakkabılarımın altındaki çakıllar çıtırdadı.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandım kendi kendime ve bir sonraki kapıya doğru ilerledim.

Arkasında, hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir manzara açıldı. Fıskiyeler, çalılar, ağaçlar, çiçekler ve mermer heykellerle dolu devasa bir park önümde uzanıyordu. Ve uzakta, devasa bir kale gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Çenem düştü çünkü hayatımda böyle bir şeyi asla beklemezdim. Arabaların da kullanabildiği asfalt yolda her şeyden çok görmek istediğim bir figür belirdi. Jill beni fark etti ve kalbim rahatladı.

"Sammyyyyyyy!" diye ılık attı ve bana doğru koştu.

Beni basitçe devirdi. Atletik olduğum ve onu tutabildiğim için şanslıydı, yoksa taş zemine arpacaktık.

Küçük kız kardeşimi döndürdüm, döndürdüm ve sonra yere bıraktım. Güldü ama çok heyecanlandığını duyabiliyordum.

"Bir şey söyle, bir şey söylemelisin!" diye hararetle yalvardı bana, bakışlarımı takip ederken tırnağını ısıırıyordu.

Nutkum tutulmuştu, etrafıma bakındım. Ne söylemem gerekiyordu? Bahçe bir park, ev ise bir kaleydi. Daha önce hiç böyle devasa bir mülk görmemiştim. Her şey çok büyük, bakımlı ve güzeldi.

Beyaz taş heykeller, eski bir Rönesans kalesi gibi çeşmelerle noktalanan ana yolu kaplarken, daha geride bir yerde ana ev bebek mavisini bir gökyüzüne karşı parlıyordu.

"Rüya görüyorum," dedim ve ön kolumu çimdikledim, ne yazık ki işe yaramadı.

"Biliyorum, sadece çok büyük," diye güldü Jill ve beni kandırdı.

"Onu ilk kez dün gördüm. Sürprizinizi bozmak istemedim ve yüzünüze bakılırsa çok şaşırmiş görünüyorsunuz."

"şaşırdın mı?" diye sızlandım, sesim kısılmıştı.

"Ailesi biraz zengin olabilir mi?" diye sordu Jill bir melek gibi masumca.

"Biraz zengin mi?" Kendime engel olamadığım için onun sözlerini tekrarladım.

Kaleye doğru adım daha da . Ve arazideki tek mülk de o değildi. Sağ tarafta aynı tasarıma sahip, sadece biraz daha küçük iki bina daha vardı. Ama yine de bağımsız villalar olarak geçebilecek kadar büyüktüler.

ieklerle ilgilenen, çalıları budayan ve çelenkler takan elli bahçıvan görmüş olmalıyım. Aslında benim de mensubu olduğum hizmet personelerinden insanlar yollarda yürüyordu. Düğün törenini ve parti yarına kadar olmamasına rağmen, burada kıyamet kopuyordu.

"Senin Aidan kim, Çin İmparatoru?"

"Adriano. Ve burası onun evi değil. Ailesine ait, mülkle ilgili bir şeyler yapıyorlar."

"Ve çok başarılı bir şekilde," diye fısıldadım, ağzımı kapalı tutamıyordum çünkü bu kilit gittikçe büyüyordu.

Bu tür şeyleri genellikle sadece Billy'nin izlediği filmlerden bilirdim. Romantik tarihi filmleri, peruklu kostümlü destanları falan severdi. Aynı şekilde soylu bir aile için fon olarak bir kale kullanırlardı.

Hâlâ kıkırdamakta olan Jill'e, "Bunlar sayı falan mı?" diye sordum.

"Hayır, aristokrat değil. Sadece başarılı işadamları."

Annem ve babam bize doğru yürürken, "Aman Tanrım," dedim. Jill'in düğününde babamla buluşacağım gerçeğini başarıyla unutmuştum. Konuşmak istediğim son kişiydi ama başka seçeneğim yoktu. Annem çoktan bana sevgiyle sarılmıştı.

"Seni görmek çok güzel oğlum. İyi görünüyorsun." Başımı iki elinin arasına aldı ve gülümsedi.

"Hey, anne. Ben de mutluyum. Selam, baba."

Bana başıyla onay verdi, sonra da gülümseyerek Jill'in yanına gitti. "Çok güzel bir gelin olacaksın ufaklık."

Ne bir sarılma, ne sevgi dolu bir söz, ne de bir gülümseme. O benim babamdı.

"Lütfen bunu ona karşı kullanma," diye fısıldadı annem bana ve babam Jill'i kolundan tutup yol boyunca götürürken benimle birlikte yürüdü.

İkinci büyük villaya doğru döndüler.

"Buna alışacaktır. Düğün onu yumuşatacak," dedi annem üst kolumu okşayarak.

"Onu tanıyorsun. Hiçbir şey değişmeyecek. Ama sorun değil anne. Hiçbir şey beklemiyorum," dedim ve Jill'i takip etmek için kendimi kucaktan bıraktım.

Ev tek kelimeyle muhteşemdi. Sadece giriş holü bile nefesimi tutmama neden oldu. Belli ki Avrupa tarzındaydı çünkü her şey biraz antika görünüyordu. Duvarlarda bir sürü tablo, sütunlar, yeşil bitkiler, heykeller, vazolar ve banklar vardı. Ve hem merdiven hem de bitişik koridorlar çok yüksekti. Her şey biraz eski moda görünüyordu, modern mimari ile cam pencereler ve beton bloklar veya

gibi. Evin büyüklüğü beni bunaltmış olsa da Avrupa mimarisini daha çok sevdiğimi itiraf etmeliyim.

"Artık burada yaşıyoruz, harika değil mi?" diye sordu Jill koridorlarda zıplarken.

Babam şimdi anneme katılmıştı ve ben onun asık suratına bakmak zorunda kalmadığım için mutluydum. Ne yaptığımın bir önemi yoktu, onun için ailenin yüz karasıydım ve öyle de kalacaktım.

"Burası misafirhane mi?" diye sordum başımı sallayarak, çünkü bu villa başlı başına bir saraydı.

"Adriano en iyisini almamızı sağladı. Beni gerçekten çok seviyor. Benim ve ailemin iyi olmasını istiyor."

"Eminim," dedim ve bana bir şekilde Roma'daki Sistine Şapeli'ni hatırlatan tavandaki resimlere baktım. Sınırlı bilgimle söyleyebildiğim kadarıyla evin genel olarak bir İtalyan havası vardı. Toskana'daki villaların resimlerini görmüştüm ve kesinlikle benzer görünüyorlardı. Duvarlar kumtaşı gibi açık renkliydi, rahat görünüyordu ama yine de bir şekilde hayranlık uyandırıyordu.

"Hadi Sammy, sana odanı göstereyim. Sonra da üstümüzü değiştirmeliyiz. Kostümlü prova başlamak üzere ve geç kalmak istemiyorum!"

Odam birinci kattaydı ve güneye bakıyordu. Bitişik bir balkonu, özel banyosu ve giyinme odası vardı.

Yatak odası o kadar büyüktü ki içinde yüz kişilik bir parti verebilirdiniz. En azından küçük bir alanda. Yatak sadece uyumak için bile çok büyüktü. Tüm villa gibi görkemli ve pahalıydı. Ama odaların çok sayıda yeşil bitkiyle döşenmiş olması hoşuma gitmişti, bu da rahat bir atmosfer yaratıyordu. Hizmetçilerden biri arabamı indirip çantamı ve ceketimi buraya getirmişti.

"Beğendin mi?" diye sordu Jill, beni dışarıya, balkona götürürken.

"Gerçekten çok güzel. Ama ... Daha sonra yakından bakacağım. Şimdi gitmemiz gerekiyor."

SAM

("Boğuluyorum!" diye bağırdı Jill panik içinde, kendini yelpazeleyerek. Onu belinden tuttum ve en yakındaki sandalyeye oturmasına yardım ettim.

Kendini toparlamaya çalışırken güldü. "Bir dakika içinde bitecek. Sadece heyecan!"

Gülümsedim ama ciddi ciddi endişelenmeye başlamıştım. Jill genellikle değişikliklere karşı çok hassas bir kadındı. Fikrini iç çamaşırından daha sık değiştirirdi ve düğün konusunda paniklemesine hiç şaşırmadım. Aslında, gizlice sınırı geçip kaybolmadan buraya kadar gelebilmiş olması bir mucizeydi.

"Merak etme. Yapabilirim, ben iyiyim," dedi, muhtemelen kendini ikna etmek için.

"Belki de mihrapta düşme ihtimaline karşı elbisene ped takmalıyız?" diye düşündüm ve havayı yumrukladı, neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

"Ayrıca abla," diye ona ve ayağa fırladı.

Küçük dolaşım olayı sona ermiş gibi görünüyordu çünkü beni odanın diğer ucuna kadar kovaladı.

Odaları benimkinden bile büyüktü. İçinde kraliçe gibi görünüyordu, özellikle de gelinliğiyle. Henüz gelinlik değildi, damadının törenden önce görmesine izin verilmemişti. Bu soluk sarı renkteydi ve açık sarı saçlarıyla bir melek gibi parlamasını sağlıyordu. Elbise belden aşağıya doğru birçok piliyle hafifçe iniyordu. Jill bunun içinde tek kelimeyle büyülü görünüyordu.

Bu gezegendeki her erkek onu güzel bulmak zorundaydı. Göğsümde bir gurur duygusu filizlendi. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Uzun zamandır evlenmeyi hayal ediyordu ve sonunda bu hayaline kavuşmuştu.

Jill topuklu ayakkabılarının üzerinde sıkıca durdu ve aynada kendine baktı.

Her tarafa döndü.

"Çok sade değil mi?" diye sordu eleştirel bir tavırla.

"Mükemmel görünüyorsun," dedim ve o da gülümsedi.

"Burada olduğun için çok mutluyum Sammy. Sen olmasan tüm bunları atlatamazdım."

Ona sıkıca sarıldım. Artık töreni ağlamadan tamamlayamayacağımdan emindim.

"Bu elbise sana çok yakışmış, eminim Adriano da öyle düşünecektir. Hadi, gitmeliyiz, geç kalmak istemezsin, değil mi?" Onu elinden tuttum.

Jill aceleyle çantasını aldı, saçının yerinde olduğundan emin olmak için aynaya son bir kez baktı ve sonra odasından çıktık.

Aslında Jill ve ailesini kiliseye götürmek için bir şoför vardı ama ben bu işi daha fazla uzatmadan üstlenmeye karar vermiştim.

Annem ve babam arkada oturuyorlardı ve pek de rahat bir sürüş olmadığı için mutsuz görünüyorlardı. Ama Jill o kadar mutlu görünüyordu ki sadece sırtıabildim.

Kostümlü prova, son tutarsızlıkları gidermek ve yarın nasıl görüneceğine dair bir fikir edinmek için oradaydı. Bu kesinlikle hepimizin ihtiyaç duyduğu bir randevuydu.

Kilisenin yakınında durdum ve yolcu koltuğundaki Jill'e sanki onun şoförüymüşüm gibi kapıyı açtım.

"Çok teşekkür ederim Samuel," diyerek reverans yaptı ve elini öpmeme izin verdi.

"Leydim."

Bana yapıştı ve ben de onu dar patika boyunca şapelin kapısına kadar götürdüm. *Şapel* doğru bir terim değildi, çünkü

Bu bir kiliseydi, küçük bir kilise ama etkileyiciydi.

İlk biz görünüyorduk, cübbesini düzeltmekte olan rahipten başka kimse görünmüyordu.

Annem ve babam ilk sıraya oturdular ve ben Jill'i uzun koridorda yürütme alıştırmaları yaparken onları izlediler. Aslında bu babamın işiydi, ben onun sağdııcıydım ve ona yüzüğü verecektim ama henüz resmi olarak başlamamıştı.

Kırmızı halıda abartılı bir yürüyüşle ilerlerken Jill kıkırdarak "Bunu yarın yapamaz mısın?" diye sordu.

"O zaman babam beni gerçekten öldürecek," diye şaka yaparak başının arkasına baktım. Tam o sırada arkasını döndü ve şeytani gözleri benimkilerle buluştu. "Görünüşe göre hâlâ sık sevdiğim gerçeğini unutamamış."

Jill yan tarafımı çimdikledi. "Sam, kendini toparla. Ne de olsa bir kilisedeyiz."

"Ne olmuş yani?" Ben güldüm ama o beni susturdu.

"Kendini toparlamalısın, Adriano'nun ailesi Katolik. Bu tür sözleri hiç de komik bulmazlar."

"Tanrım, bu bir şey . Eşcinsel olduğumu biliyorlar mı?"

"Hayır, bu hiçbir zaman bir sorun olmadı. Ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Bundan emin misin? Katolikler biraz tuhaftır." Sırıttım ama Adriano'nun kendisinden saklanmam gereken inatçı bir cahil olmadığını umuyordum.

"Merak etme, sevgilim tamamen rahat. Ama bazı kurallar var. Belki de sağdıçla açıkça flört etmene gerek yoktur."

"Eğer seksiyse mi?" Omuzlarımı silktim ve kıkırdadık, çünkü bunun benim tarzım olmadığını çok iyi biliyordu.

Bir sonraki çalılıkta hızlı bir kaçamak yapmak için iyi görünen rastgele bir adama gitmedim. Kiminle yakınlaşacağım konusunda çok seçiciydim ve Bay Mask ile olanlardan sonra muhtemelen yakın zamanda yeni biri olmayacaktı.

"Aman Tanrım, işte geliyorlar!"

Jill ve ben mihraba henüz ulaşmıştık ki, Jill titreyen eliyle girişi işaret etti.

Arkamı döndüm ve hayretler içinde kaldım.

Kiliseye beş adam girdi. Hepsi de şık siyah takımlar giymişti. Biri diğerinden daha iyi görünüyordu. Sanki bir erkek moda dergisinden fırlamış gibiydiler.

"Gözler için bir ziyafet değil mi?" diye bağırdı Jill, çünkü o yakışıklı adamlardan biri nişanlısıydı.

Adamlar inanılmaz bir soğukkanlılıkla bize doğru ilerlediler. Özellikle ortadaki dikkatimi çekti. Diğerlerinden daha uzun boyluydu ve karanlık bir aura onu çevreliyor gibiydi. Saçları kalın ve koyu renkliydi. Yedi günlük sakalı vardı ve uzaktan bile mavi gözlerinin parladığını görebiliyordum.

"Bu...?"

Jill koluma yapıştı ve adamlardan biri ona ısıltılı bir gülümseme verdiğinde aşkla iç geçirdi. Gerçi bu uzun boylu, mavi gözlü olan değildi ama yanındaki kısa boylu, uzun kıvrıkcık saçlı olan adamdı.

"Adriano," diye fısıldadı Jill onu kollarına alıp öpmeden önce.

Diğer adamlar bu sevgi gösterisine şüpheyile baktı. Özellikle de ince beline göre omuzları alışılmadık derecede geniş olan en uzun boylu olanı pek hevesli görünmüyordu.

Jill ve nişanlısına değil de bana baktığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu! Aramızda on adımlık bir mesafe olmalıydı ama bundan emindim. Bakışları deliciydi, sanki yanlış partiye gelmişim gibi bana bakıyor gibiydi.

Diğer adamlara bir şeyler söyledi, sonra bize doğru geldi.

Kalbim aniden daha hızlı atmaya başladı çünkü gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmadı. Bakışları bir an için göğsümden aşağı inip sonra tekrar gözlerime yöneldiğinde kendimi bir şekilde çıplak hissettim.

Yaklaştıkça daha da iyi görünüyordu. Bu adam inanılmaz derecede çekiciydi ve soğukkanlılığı herkesi gölgede bırakıyordu.

Mavi gözlü, uzun boylu adam bize katıldığında Adriano, "Kardeşim Domenico'yu tanıtırabilir miyim?" dedi.

Jill, "Memnun oldum, Domenico," dedi ve elini sıktı.

Domenico onu tuttu ve hâlâ bir dondurucu kadar soğukkanlı görünerek başını salladı. Jill'in geniş gülümsemesi ve

melek gibi yüzü aslında herkesi . Özellikle de yakışıklı erkekleri.

"Birbirinize benziyorsunuz ama benzemiyorsunuz," diye fark etti ve ben de ona hak vermek zorunda kaldım.

Adriano daha çok kadınların kalbinde fırtınalar koparan bir güneyliydi. Kardeşi Domenico ise sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Çok yakışıklıydı, evet, ama bakışları buz gibiydi.

"Kardeşim mantıklı olan, ben ise çekici olanım. Birbirimizi bu şekilde tamamlıyoruz," diye açıkladı Adriano kardeşinin omzuna vurarak.

Domenico gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine, gözleri üzerimde kalmaya devam etti ve bu beni tamamen üzdü. Bir şekilde hiçbir şey söyleyemedim ya da sohbete katılamadım. Bunun yerine, sadece baktım ve bu gözleri nasıl tanıdığımı merak ettim ...

"Peki arkadaki o güzel kadınlar kim, kız kardeşlerin mi yoksa yeni kayınvalidem mi?" diye sordu Jill ve Adriano kahkahalarla güldü.

"Sana söyledim, hiç de çekici biri değil. Bu yüzden otuz dört yaşında hâlâ yalnız. Babam asla bir torunu olmayacağından korkuyor, şimdi bunu görmemiz gerekecek, tatlım."

Jill onun gülüşüne karşılık verdi ve onu sevgiyle öptü.

Her şeyi sadece göz ucuyla fark ettim çünkü hâlâ o parlak mavi gözlerde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum.

Domenico'nun sahip olduğu varlık inanılmazdı. Orada öylece durmuş bana bakıyordu ama benim nutkum tutulmuştu. Bakışlarını kırıp Jill'e gülümseme gibi bir şey verdiğinde bir şekilde felç olduğumu fark ettim.

"Bu da kardeşin Samuel, değil mi?" Adriano beni işaret etti.

"Sam," dedim garip bir şekilde kısık bir sesle.

"Domenico," diye çınladı uzun boylu adamın sesi. Tüm bedenimi titretti.

Boğazım düğümlenirken parmak uçlarıma şimşekler çaktı. Kalbimin hala göğsümde attığını hissedebiliyordum, daha çok sanki sert bir darbe almış gibi takla atıyordu.

Bu ses ... Bu doğru olamaz.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Jill ve Domenico'nun aklına bana uzanma fikri gelmeden önce ona gülümsedim.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Sesimin bu kadar emin olmamasından nefret ediyordum.

Çünkü gerginliğim diğerleri tarafından da duyulabiliyordu. Terli alnımda yazılı olmasa bile. Bu tam bir kabustu. Kız kardeşimin düğünü! Ve damadın erkek kardeşi, onca insan arasından, benim felaketimdi.

Az önce ne öğrendiğimi ancak yavaş yavaş fark ettim. Ağzından çıkan tek bir kelimeyi duymak ve o inanılmaz güçlü aurayı hissetmek emin olmak için yeterliydi. Domenico Bay Maske'ydi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa benim kim olduğumu çok iyi biliyordu.

Ne ... Lanet olsun! Hem de Jill'in düğününde!

Yeniden bir araya gelmek için daha kötü bir zaman olamazdı. Gerçekten olamazdı. Bu tam bir süper-GAU'ydu!

Sakin ol Sam, ol!

"Harika bir kulüben ," dedim, kulağa çok aptalca geldiği neredeyse dilimi ısırarak. Sırf bir şey söylemiş olmak için bir şey söylemek gerçekten iyi bir fikir değildi.

"Kulübe mi?" diye sordu Adriano muzipçe sırıtarak. "Kaldığımız sarayı mı kastediyorsun? Gayet iyi."

Ben de gülümsedim. Adriano gelişigüzel seyahat eden birine benziyordu. Onunla iyi anlaşabilirdim. En azından kardeşinin bakışlarından kaçmamın bir yolu buydu. O delici maviyi her yerimde hissetsem bile. Bana değdiği yerde derimi kavuruyormuş gibi hissediyordum. Geride sadece ölü et bırakan bir don yanığı gibi.

"Başka bir kadın mı arıyorsun?" diye sordu Jill Domenico'ya, beni ona bakmaya zorlayarak.

"Hayır," dedi yüzünü buruşturmadan. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sanki bir maske takmış gibiydi. Ama aslında maske takmıyordu. Bu inanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı.

Belki de ?

Hayır, imkansız. Burnumda onun kokusu vardı, deri, ahşap ve diğer her şeyin o eşsiz karışımı. O

tüylerimi diken diken eden sesi dışında, tamamen aynı boyuttaydı, sakalıydı ve dudaklarıydı.

"Domenico pek komik biri değil ama ondan gerek yok. O her zaman böyle görünür, bu normaldir. Babamızla tanışana kadar bekle," diye şaka yaptı Adriano, kardeşinin sırtını sıvazlayarak. "Gülümse, Dom."

Dom mu? Lakabının baskın anlamına gelmesi tesadüf mü?

Sikim tam olarak yanlışı zamanda çıktı. Büyümeye başladı.

Bu da...

Ama hiçbir şey olmadı! Domenico sadece önümde durdu, bana baktı ve ben çoktan azmaya başlamıştım?

Boğazımı temizleyerek Jill'e döndüm. "Yavaş başlamamız gerekmez mi? Program falan?"

"Değil mi sevgilim?" diye sordu Adriano'ya ve o da ıslık çalarak diğer adamları içeri aldı.

Bu tuhaf konuşma bittiği için biraz rahatlamıştım. Domenico'nun yanımda olması yeterliydi, onunla da konuşmama gerek yoktu. Yine de ona sormak istediğim bir şey vardı: *Neden hiç iletişime geçmedin?*

Birden grupta bir hareketlenme oldu.

"Abi? Şimdi başlamamız gerekiyordu."

Domenico'nun "Bana bir dakika izin verin," dediğini duydum, sonra cep telefonunu kulağına götürerek kilisenin arka tarafındaki ahşap sıraların arasında aceleyle kayboldu.

DOM

"*Figlio di puttana.*" Nefes alamıyordum. Bir şey göğsüme o kadar sert ki nefes alamıyordum. Koşmadan, aceleyle En yakın oda.

Cilalı bir kadehin yansımasındaki paniklemiş yüzüme bakarken alnımda terler birikti. Sakinliğim ve soğukkanlılığım gitmişti.

Jill'in kardeşi gezegendeki en seksi erkek olabilirdi ve umurumda olmazdı. Ama oydu. Tam olarak bir daha asla karşılaşmak istemediğim adam.

O kadar hızlı nefes aldım ki dudaklarımı kapatamadım. Yine de hiçbir ciğerlerime girmedi. Sanki biri boğazımı tutuyormuş gibi hissediyordum. Her an boğulabilirdim.

Gömleğimin üst iki düğmesini açtım ve göğsümü kaldırdım. Sonra bir elimi üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. Derin nefes almaya, ciğerlerimin tüm hacmini kullanmaya çalıştım ve çok yavaş bir şekilde kalp atışlarım sakinleşti. Bu tür bir heyecan bana yabancıydı.

Neyim var benim?

Aynadaki yansımama öfkeyle baktım. Kendini kontrol edemeyen bu zayıf da kimdi?

Başkalarının korktuğu bir adamdım. Kaybedecek bir itibarım vardı. Tanrı aşkına, her zaman her şey kontrolüm altındaydı. Bana ne oluyordu?

Kimse bunu bilmemeli.

Hiç kimsenin - istisnasız hiç kimsenin - Jill'in kardeşini tanıdığını bilmesine izin verilmiyordu. Ve kesinlikle aramızda olanları da.

Kendimi sakinleştirmek için enseme ovuşturdum ve boğazımın derinliklerinde mırıldandım. Bu durum beni bunaltıyordu. *Onun* buraya gelebileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Adamlar belli ki geçmiş kontrollerinde hata yapmışlardı, aksi takdirde bilirlerdi ve sonra... Yine de öğrenemezdim.

Dişlerimi sıktım. Bu büyük bir sorundu. Bana sanki kendini bana atmak istiyormuş gibi bakmıştı. Sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi!

Bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey olmadığını ona hemen açıklamak zorundaydım.

Birbirimizi tanımıyoruz ve bu konuda asla konuşmayacağız.

Erkekleri susturmak için birkaç yöntem biliyordum. Şüpheyeye düşersen, güzel vücuduna acı çektirmek anlamına gelse bile bunları kullanırdım.

Dün geceki görüntüleri hatırladığımda boğazımdan bir hırıltı kaçtı. O bir melek gibiydi, ihlal ettiğim saf ışıktan bir varlık gibiydi. Vücuduna ne yaparsam yapayım, her zaman parlamaya devam etmişti. Ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ...

"Ortadan kaybolması gerekiyor," dedim aynada kendime .

"Kendini topla şimdi!"

Dik durdum, derin bir nefes daha aldım ve odadan çıktım.

Sunaktaki grup beni bekliyordu ama şüphe uyandırmamak için çok yavaş hareket ettim.

"Bu kadar önemli olan neydi?" diye sordu Adriano.

"Önemli bir telefon görüşmesi, kusura bakmayın," dedim ve hemen cebimde kaybolmasını sağladığım akıllı telefonumu işaret ettim.

"Artık başlayabilir miyiz?" Etrafına bakındı ve herkes başını salladı.

Vücudumun her zerresi Sam'i hissetti. Ama gözlerim ona bakmıyordu. Onunla bağ kurmama izin yoktu, şimdi ne de gelecekte.

"Lordlar ve Leydi hazır mı?" diye sordu Peder Macdowell ve okumayı yaptığında çok sevindim.

Çünkü o sırada herkes sessizdi ve kimse Samuel'e arka plandan son bir kez baktığını fark etmedi. Takım elbisesinin içinde de çıplak olduğu kadar seksi görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Saçlarını yapmıştı ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum.

Varlığını hissettiğini biliyordum. Bakışlarımın dokunuşuna hassas bir şekilde tepki verdi, sanki ellerimmiş gibi ...

Peder birbiri ardına ayetlerden alıntı yaparken, Sam'i boynundan tutup çekiştirme ve kimseye tek bir kelime bile söylememesi için tehdit etme dürtüsüne direndim. Eğer bana ihanet etmeye cüret ederse, ölecekti.

Güzel boynuna yazık oldu, diye düşündüm ve bakışlarım o noktadaki tenini yaktı.

Sam bunu hissetmiş gibiydi, çünkü sanki soğuk bir esinti ona değmiş gibi ensesini ovuşturdu.

Konumumun belli bir çekiciliği olduğunu kabul etmek zorundaydım. Kimse farkına varmadan ona bakabilirdim. Peder Macdowell hariç belki, ama o hâlâ ailemin dürüstçe para kazandığını düşünüyordu.

Benimle birlikte mezara götüreceğim sırrı o bile bilmiyordu. Bunu bilen sadece bir kişi vardı ve o da kadife bir kutudan bir yüzük çıkarıyordu.

Güvenli bir mesafeden Sam'in parmaklarının titremesini izledim. Yüzüğü kardeşim için zar zor tutabiliyordu. Özür dileyen bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı, tökezledi ve yüzük yüksek bir kavis çizerek uçtu.

"Özür dilerim," dedi ve gitti.

Halka önüme geldi ve banklardan birinin altına yuvarlanmaması için bir ayağımı üzerine koydum.

Sam ayaklarımın dibine uzandı ve tıpkı benim için ağzını açtığı zamanki gibi bana baktı.

"Dikkatli ol," dedim uyararak ve ayağımı halkadan çektim.

Sam yüzüğü kaptı ve bir an için ayağımı parmaklarının üzerine koyup o kadar sert sıkmak istedim ki haykırdı. Ama yüzüğü alıp evine dönmesine izin verdim.

Ne yaptığını bilmediği çok açıktı çünkü çok gergindi. Ve bunun suçlusu kız kardeşinin düğünü değildi, bendim.

Tekrar ve tekrar, onun açık kahverengi gözlerini yakaladım.

Peder Macdowell, "Bu noktada tören sona erecek ve öpüşmelerine izin verilecek," dedi ve Adriano gelinine yanağından şefkatli bir öpücük verdi.

"Yarın gerçek bir tane olacak, söz veriyorum." Ona göz kırptı ve Jill'in kızardığını gördüm. Diğer herkes gibi onu da parmağında oynatıyordu. O kadar insan varken neden onunla evlendiği benim için bir muammaydı. Herhangi birini elde edebilirdi ve benim gözümde evliliğe hazır olmaktan çok uzaktı. Ama ben ne biliyordum ki?

"Çok teşekkür ederim," dedi aniden, bir daha asla duymak istemediğim bir ses. "Yüzük, neredeyse elimden kaçıyordu."

Gülümsemeyi kes, diye gözlerimle Sam'e söylemeye çalıştım ama o kendini tutamadı. Bu açıdan tıpkı kız kardeşi gibiydi, etrafı bu ışıltı, bu doğallık, bu saflıkla çevriliydi. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve gerçeği kaldıramayacağını biliyordum.

"Yarın konsantre olsan iyi olur," dedim ve gözleri parladı. Sanki sesimi duymayı bekliyormuş gibiydi.

"Peki ya yüzüğün?" diye sordu, elimde duran ve tamamen unuttuğum kutuyu işaret ederek.

"Şey.. İkimiz de ödevlerimizi kaçırdık."

Sam güldü ve ben sesi bastırmak istedim. Kulaklarımdan bedenime çok derin bir şekilde nüfuz etti.

"Şimdiden arkadaş edinmişsin, bu çok güzel," dedi kız kardeşi ve Adriano'nun bize katılmasına ve artık Sam'le yalnız olmadığımı sevindim.

"Bu garip, Domenico'nun hiç arkadaşı yok. Sam'le ilgili bir şeyden hoşlanıyor gibi görünüyor."

Büyük bir çabayla kayıtsız bir yüz ifadesi başardım. Herkes sanki kendimi ele vermemi gibi bana bakıyordu. Ama ben kimseye bu zevki tattırmayacaktım. Özellikle de bunu yapmak için yola çıkmış olan Sam'e. Bana aptalca bir sırıtişla baktı. Gözlerinde öyle bir küstahlık vardı ki, onu hemen orada kovmak istiyordum.

Yalnız olsaydık, seni hemen burada sunağın üzerine yatırır, pantolonunu indirir ve tatlı çığlıkların duyulana kadar seni becerirdim.

Sessizliğe gömül...

Adriano sırtarak, "Gülümse Dom," diye beni uyardı.

"İşimiz bitti mi?" diye sordum soğuk bir yüz ifadesiyle.

Omuzlarını silktikten sonra arkamı döndüm ve çıkışa doğru uzun adımlarla ilerledim.

Sam'le arama mümkün olduğunca çabuk mesafe koymalıydım. Onunla aramızdaki sorunları çözmem gerektiğini bilsem de önce sakinleşmem gerekiyordu. Çünkü benim üzerimde asla sahip olmaması gereken bir güce sahipti. Bu onu gezegendeki en tehlikeli adam yapıyordu. Eğer bilgisiyle neler yapabileceği hakkında bir fikri varsa. *peder de dios.*

SAM

(Arabama döndüğümüzde Jill, "Oldukça iyi geçti," dedi.

"Yani benim başarısız görevim dışında mı?"

Kıkırdadı. "Bu Domenico'yu seviyor gibisin?"

"Kim?" diye sordum biraz fazla hızlı bir şekilde.

Neyse ki annem ve babam arabada onunla birlikteydi, bu yüzden Jill konuyu daha fazla uzatmadı.

"Yarın her şey yoluna girecek," dedim, çünkü gireceğine inanıyordum. En kötüsü geride kalmıştı. Daha doğrusu ben geride bırakmışım. Domenico ... Sonunda bir adı ve bir yüzü vardı.

"Umarım öyledir." Jill hâlâ heyecanlı görünüyordu. "Yani, çocuklar yarının hangi gün olduğunun farkında mısınız? Gerçekten evleniyorum. Hem de isteyebileceğiniz en iyi adamla."

"İyi birine benziyor," dedim, çünkü Adriano'dan gerçekten hoşlanmışım. Kesinlikle espri anlayışı var gibiydi, bu da onunla sohbet etmeyi kolaylaştırıyordu.

Gülümsemesi kadar sözleri de seyrek olan Domenico gibi değildi. Çok soğuktu. Ulaşılmazdı. İçine kapanıktı. Yine de tamamen farklı olabileceğini biliyordum. Neden saklanıyordu?

"Her gelinin kocası hakkında böyle söylediğini biliyorum ama o gerçekten hayallerimin erkeği. İsteyebileceğim her şeye sahip, üstelik çok da parası var." Jill benim zevkime göre biraz fazla kibirli bir şekilde güldü.

"O iyi bir eş, küçük kız, doğru olanı yapıyorsun." Babam ve onun bilgeliği benden çalınabilirdi.

"Tam olarak ne iş yapıyordu? Yani, sonuçta bu saray bir yerden geliyor olmalı?"

"Sana zaten söyledim Sammy. Mülkiyetle ilgili bir şey." Villaya giden ana yola geri dönüyorduk.

"*Mülkiyetle ilgili bir şey* özellikle somut değil. Bu çekmiyor mu?"

Jill sıkıntıyla inledi. "Neden şimdi böyle bir şeye başlıyorsun? Sanki zaten yeterince sorunum yokmuş gibi."

"Başın belada mı?"

"Kendimi çirkin ve şişman hissediyorum, bilginiz olsun."

İşte yine oradaydı, uzun zamandır özlediğim dramajil.

Benzemiyordu. Bazen o ve Billy birbirlerine çok benziyorlardı.

"Güzelsin ve bunu biliyorsun. Adriano'nun seni seçmesinin bir sebebi var."

Tabii ki kafasının içinde gözleri vardı. Ve elbette onunla tanıştıktan sonra ona evlenme teklif etmişti. Jill'in dışı da içi de, hatta ruh hali bile büyüleyiciydi.

"Haklısın Sammy. Ve yine para hakkında konuşmaya . Saçım ve mücevherlerim hakkında konuşmalıyız! Yarın saçımı ve makyajımı yaptıracam ama henüz beğenmedim."

Sonraki yarım saat boyunca Jill sadece saç modellerinden bahsetti. Dinliyordum ama düşüncelerim sürekli başka yerlere kayıyordu. Domenico'ya.

O gerçekten bir hayaletti. O kadar güçlü bir aura ile çevriliydi ki, otomatik olarak onun yanında kendinizi küçük hissediyordunuz. Ve bir şekilde de... korunmuş. Birbirine uymasa bile.

Sanki benden kaçmak istiyormuş gibi çok hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

Bu düşünce tuhaftı. O kadar soğukkanlı, o kadar mesafeli görünüyordu ki, sanki buluşmamız önemsizmiş gibi.

"Gümüş mü altın mı? Yoksa incileri mi tercih edersin?" diye sordu Jill, mücevher kutusunu önüne koyarak.

"Bence gümüş rengi en çok senin saçına yakışıyor," dedim ama açıkçası umurumda bile değildi. Kafam çok fazla hayale dalmıştı.

Aslında Domenico'ya kızmalıyım. Ne de olsa beni sadece kullanmış ve sonra da sıcak bir patates gibi, artık yemek istemediğiniz pörsümüş bir patates gibi bırakmıştı. Ama hissettiğim öfke değil, inanılmaz bir meraklı.

Onun hakkında, maskenin arkasındaki kişi hakkında, tüm endişeleri, ona neyin zevk verdiği, neyin onu rahatsız ettiği ve gelecekte ne umduğu hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Evet, onunla gerçekten ilgileniyordum, bunun büyük bir soruna yol açabileceğini bilmeme rağmen.

"Aslında ailesinden kimi tanıyorsun?" diye sordum Jill'e. İncileri, gümüş ve altın tıkaçları aynı anda karşılaştırdı.

"Dürüst olmak gerekirse, henüz kimse yok. Bugün sadece erkek kardeşiyle ve kuzenleriyle tanıştım, diğer üçüyle. Ama babasını ya da annesini tanımıyorum. Bu kötü bir şey mi?"

"Kesinlikle sıra dışı. Senin aileni de tanıyor."

"Ama sadece bugünden beri. Bizde her şey o kadar hızlı gelişti ki aile toplantıları için zaman kalmadı." Jill özür dileyerek gülümsedi ve ben daha fazla yanıt vermedim. Onun yerine saçını yapmasına yardım ettim.

Lüks kokan büyük bir evde olduğumuzu fark ettim.

"O zaman emlak," diye mırıldandım ve Jill kızgınlıkla gözlerini devirdi.

"Yine mi başlıyorsun?"

"Üzgünüm ama müstakbel kocanızın ne iş yaptığıyla hiç mi ilgilenmiyorsunuz?"

"Neredeyse hiç çalışmıyor," dedi omuz silkerek.

"Bu yüzden onu seçtim. Benim için çok zamanı var. Mutlu olmak için çok fazla ilgiye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Çalışmıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla aile işini kardeşi yürütüyor. Zaman zaman sadece birkaç iş için ona ihtiyaç duyuluyor. Çoğu zaman meşgul.

para harcamakla meşgul. Düşünsene, düğünden sonra kendi villamızda yaşıyor olacağız!"

"Vay be." Bu arazide başka bir villa için hâlâ paraları olmasına şaşırma mıştım. Ama beni endişelendiren bu değildi.

"Yani kardeşi Domenico aile şirketinde mi çalışıyor?"

"Tek kardeşi olduğu için, evet." Jill bir ruj karşılaştırması yaptı.

"Yani ev alıp satıyorlar mı?"

"Bildiğim kadarıyla otelleri var."

Otel kelimesi göğsümde bir sancıya neden oldu.

"New York'ta da oteliniz var mı?"

"Bundan eminim. Ona sormanız gerekecek."

"Domenico? Yapmamayı tercih ederim." Cevabım silahtan çıkan bir kurşun gibi geldi.

"Neden olmasın?" Jill gülümseyerek arkasını döndü. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Benden hoşlandığını sanmıyorum," diyerek durumu tersine çevirdim ve o da kıkırdadı.

"Gerçekten kimseden hoşlandığını sanmıyorum. Ama Adriano'yla aramıza girmediği sürece benim için sorun yok. seven birine benzemiyor. Ama o aileden biri, bu yüzden ona iyi davranmalıyız."

"Ona iyi davranmadım mı?"

"Herkese karşı hep nazıksın. Bir erkeği elde etmek için belki de biraz daha pislik olmalısın. Adriano gibi."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum kızgınlıkla.

"Şey, işte. Biraz kötü bir çocuk. Erkekleri kıvrandır, onlara yaklaş ve sonra tekrar bir adım geri çekil. Mesafeli, soğukkanlı ol ve sonra tekrar saldır ve istediğini al."

Bu tanım Domenico'ya o kadar uyuyordu ki biraz midemin bulandığını hissettim. İki kardeş ilk bakışta çok farklı görünüyordu, ama belki de fark ettiğinizden daha fazla ortak noktaları vardı.

"Gerçekten bunu denememi istiyor musun?"

Jill güldü ve sonra bana bir öpücük verdi, böylece taze ruj ağzımda bir iz bıraktı.

"Bunu beğendim. Sen ne düşünüyorsun?"

Aynada kendime baktım ve berbat göründüğümü düşündüm. "Sana yakışıyor."

"Peki, şimdi göz farını halledelim."

Günün geri kalanında Jill bana yapıştı ve o kadar sık bir şey hakkında fikrimi sordu günün sonunda tamamen bitkin düştüm. Tüm zamanımızı konuk evinde geçirmiştik ve ne yazık ki Domenico ile konuşma fırsatım olmamıştı.

Onu görmezden gelmek muhtemelen en akıllıca yol olsa da, ilgisini gerçekten çekmek istiyordum. Jill bana uygulamaya koymak istediğim pek çok ipucu vermişti. Sonunda yatağa girip hemen uykuya daldığında diken üstünde oturuyordum. Birkaç dakika daha bekledim, sonra sessizce odasından çıktım.

Tamamen aptalca bile, onu görmeliydim. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı - şimdi.

Karanlık giriş holünün gölgeleri içinde yavaşça ön kapıya yaklaştım. Bir figür gördüğümde neredeyse varmışım. Hayır, iki kişilerdi. Korumaya benziyorlardı ve kapıyı koruyorlardı.

Lanet olsun.

Zemin katta sessizce koşuşturdum. Mutfağın arkasında, bir bitki bahçesine açılan dar bir kapı buldum. Korunmuyordu.

Bingo.

Kapıyı arkamdan olabildiğince dikkatli bir şekilde kapattım ve büyük şatoya doğru ilerledim. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve gerçekten yatağında olmalıydım. Ama yine de uyuyamayacaktım. Düşüncelerim bunun için fazla çılgındı.

Belki de sadece huzur içinde uyuyabilmek için onu görmek istemiştim? Tüm bunları sadece hayal etmediğime ve gerçekten o olduğuna dair kendimi rahatlatmak için. Dudaklarından dökülecek tek bir cümle, gözlerinin içine bir bakış ve ben harika rüyalar görebilecektim.

Sen delisin Sammy, ana yolda devriye gezen adamlardan kaçarak çitlerin arkasından sürünürken fark ettim.

Tabii ki ailenin güvenlik görevlileri vardı. Böylesine büyük bir ev için bu kesinlikle gerekliydi. Neyse ki etrafta beni bulup hemen saldıracak Dobermanlar yoktu.

Saraya görünmeden varmam bir mucizeydi. Bir ağacın gölgesinde durup ana girişteki hareketleri izlerken kalbim çok hızlı atıyordu. Dört adam orada durmuş konuşuyor, el kol hareketleri yapıyor ve sigara içiyordu. Dikkatleri dağılmış gibiydi ve ben de bu fırsatı değerlendirerek karanlığın içinden evin etrafına daldım. Korunan üç giriş daha vardı. Gözlerim bir pencereye takıldığında neredeyse diğer tarafa ulaşmıştım. Sadece aralıktı.

Ben gerçekten deliyim, diye düşündüm ve çoktan bir ayağım içerideydi.

Koridor karanlıktı ve kilometrelerce öteden kimsenin sesi duyulmuyordu. Ancak aydan ve çevredeki fenerlerden gelen ışık koridorun gidişatını tanımak için yeterliydi. Asil mobilyaların yanı sıra, her yöne açılan sonsuz sayıda kapı vardı. Domenico'nun nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ve güvenlik görevlilerinin beni yakında fark edeceklerinden emindim.

Beni yakalarlarsa, onlara kaybolduğumu söyleyeceğim, tamamen çılgınca bir plan düşündüm.

Sezgilerimi takip ederek zemin kata doğru ilerledim. Hepsi erkeklere ait olan seslerden uzak durdum.

Aile bir saldırıdan endişe etmiş olmalıydı. Saymamış olmama rağmen, arazide ve evde dolaşan, belli ki nöbet tutan yaklaşık otuz adam olmalıydı.

Hatta bazılarının üzerinde silahlar keşfettim, küçük tabancalar değil, makineli tüfek gibi bir şey. Hiçbir fikrim yoktu ama bu bana biraz abartılı geldi.

Öte yandan, ailenin gerçekte ne kadar zengin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de insanlar birkaç kez içeri girmeye çalışmıştı? Çok param olsa bile paramı savunurdum. Özellikle de bunun için çok çalışmışsam.

Domenico neredesin?

Evin içinde gizlice dolaşırken kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama bir şekilde yasak bir şey yapmak da heyecan vericiydi.

Ne kadar çok odadan geçersen kalbim o kadar hızlı atıyordu. Çünkü bu, hedefime yaklaştığım anlamına geliyordu.

Neyse ki hizmetli koridorları gibi korunmayan yerler vardı. İkinci kata ve kalenin kalbine görünmeden çünkü burada her şey çok daha büyük ve lükstü.

Koridordaki devasa gardırop bile hayatımda satın aldığım her şeyden kesinlikle daha pahalıydı.

Aniden bir ses duyuldu. Ayak sesleri aceleyle yaklaştı. Gözlerim panik içinde dolaba takıldı.

Çabuk içeri girin!

DOM

E ortadan kaybolmalı. mümkün olduğunca çabuk.

Sam'i aklımdan çıkaramıyordum. Ne yaparsam yapayım, o hep benimleydi. Bana o masum gülümsemesiyle bakıyordu, sanki bir şey olma şansımız varmış gibi. Ama onu sadece kullandığımı biliyor olmalıydı.

Düşünceli bir şekilde çalışma odasından yatak odasına doğru yürüdüm. Bir esneme vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bu gece yapabileceğim pek bir şey yoktu. Çalışmak zaten söz konusu bile olamazdı. Bu düşünüyü yarın halletmeliydim ve ancak o zaman hayatım normale dönecekti.

İnce bacaklar görüş alanımda belirdi. Doğu kanadına giderken düşünceli bir şekilde yere bakmıştım. Şimdi ince prangaları takip ederek aynı derecede ince dizlere ve oldukça dar bir eteğe ulaştım. Genç kadın şehvetle yatak odamın kapısına yaslanmıştı.

Adriano ... Peşini bırakamıyor.

"İyi akşamlar," diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir sesle, uzun sarı buklelerini geriye savurarak. Kesinlikle çekiciydi, kör bir adam bile bunu görebilirdi. Ama bundan daha fazlası değildi.

"Adın ne?" diye .

Gülümseyerek geniş omuzlarımı örttü. "Jane-Joelle. Ama istersen bana JJ diyebilirsin."

"İstediğim bu mu?"

Yaklaştı. "muyum?"

Gülümsemesi kendinden emin olduğunu gösteriyordu. İnce ellerini kaldırdı ve göğsüne koymak istedi.

Bana dokunamadan kollarını aşağı çektim. Ağzını açtı ama acı dolu bir çığlığı bastırdı. İrkildi ve panikledi, geri çekilmeye çalıştı ama kapı arkasındaydı. Önünde ayağa kalktım ve gözlerinin içine baktım.

"Defol," diye gürledim alçak bir sesle ve sonra onu .

Topuklu ayakkabılarının üzerinde o kadar hızlı tepindi ki düşmemesi bir mucizeydi.

Odamın kilidini açtım ve arkamda bir ses duyduğumda içeri girmek üzereydim.

"Her zamanki gibi büyüleyici."

Sinirlenerek Adriano'ya döndüm.

"Eski sevgililerini bana göndermeyi bırak artık."

"JJ diliyle gerçekten bir sanatçı. Ona bir şans vermezseniz aptallık edersiniz."

"Bana uyar." Tam kapıyı arkamdan kapatmak üzereydim ki Adriano araya girdi. Hırlayarak içeri girmesine izin verdim.

"Nasıl görünmeli? Sarışın mı? Siyah saçlı mı, kısa mı, uzun mu, şişman mı yoksa bir çocuk gibi zayıf mı?"

İğrenerek yüzümü buruşturdum. "Çocuk gibi mi görünüyorum?"

"Şu anda bir keşiş gibi görünüyorsun. Neyin var senin? Eskiden bacakları ve memeleri olan her şeyi kovalardın. Benim gözüpek kardeşim nereye gitti?"

"Birinin işi gerekiyor."

"Sanki bu iş o kadar zormuş gibi." Güldü ama bunu onunla paylaşmadım. "Hadi, gölgenin üzerinden atla. En azından bir dene. Eğer onu beğenmezsen, her zaman gönderebilirsin."

"Yorgunum," dedim ve bir inilti duydum.

"Filistinli."

"Dikkatli olsan iyi olur *kardeşim*. Küçük gelinine gerçeği söylememi istemezsin, değil mi?"

Hassas bir noktaya parmak bastığımı biliyordum.

"Ne gerçeği?" diye sordu masumca ve bu sefer sırttan ben oldum.

"İşimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor. En ufak bir fikri bile yok."

"Ne olmuş yani? Yapmak zorunda değil. Sadece yatağımı ısıtmak ve çocuklarımı doğurmak zorunda."

"Onu eve kilitleyeceğinizi biliyor mu?"

"Merak etme, iyi olacak. Aptalca sorular sormayan hoş bir kız aradım. Düşünsene, en basit cevaplar bile onun için yeterli. Gerçekten otel sanıyor."

"Otel işletiyoruz," dedim sertçe.

Adriano'nun gerçekten bu kadar az şey bilmesi şaşırtıcıydı. Babası onu yetiştirirken çok fazla serbest bırakmıştı ve bu da şimdi intikamını alıyordu.

"Evet, ama bundan fazla para kazanmıyoruz. Bu sadece dikkat dağıtıcı bir şey."

"Cidden bana işimi mi açıklayacaksın?" diye sordum sıkılarak ve gömleğimi çıkardım.

"Hayır, bunu sana bırakacağım. İyi bir evlat olacağım ve babama bir torun vereceğim, böylece seni rahat bırakacak. Gerçi bunun onu uzun süre sanmıyorum. Senden ne beklendiğini biliyorsun."

Homurdanarak terli gömleği bir sandalyenin üzerine fırlattım. "Kesinlikle."

"Belki de artık bir tane aramaya başlamalısın? Bu sadece göstermelik, onu bebek yaparsınız ve sonra her biriniz istediğinizi yaparsınız."

"Basit," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve bir eş alma düşüncesinden ürperdim.

"Böyle davranma. Ne de olsa eşcinsel değilsin." Adriano kahkahalarla güldü ve ben onun boynunu kırmak üzereydim.

"Beni rahat bırakın," dedim, şakasına yanıt vermeden.

"Sorun değil. Yarın uzun bir gün olacak. Senin kadar işin içinde olmasam da bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ailemiz için."

Kapıyı işaret ettim. Adriano yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı ve sonunda ortadan kayboldu. Ama salak herif kapıyı açık bıraktı.

Kapatmak için odayı geçtim. Bunu yaparken koridorda bir hareket fark ettim.

Tek bir hareketle gardıroba ulaştım ve kapağını açtım. İçerideki adamı yakasından tutup galerinin korkuluklarının üzerinden dışarı sürükledim. Onu sadece yakasından tuttum. Onu bıraktığım anda düşüp boynunu kıracaktı.

"Kimsin sen?" diye homurdandım ve lacivert bir kazağa ait olan kapüşonu kafasından söktüm.

"Lütfen beni öldürme," diye bağırdı Sam soluk soluğa, gözleri panik içinde açılmıştı.

Onu tanıdığımda göğsümde bir sancı hissettim. Onu hemen yere bıraktım ama gitmesine izin vermedim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni ziyaret etmek için," diye cevap verdi ve gülmek istedim çünkü bu çok aptalca bir . Bunun yerine onu odama sürükledim.

Hiçbir erkeğin onu görmesine izin verilmedi. Ve kesinlikle Adriano'nun da. Kimse yanlışlıkla içeri girmesin diye kapıyı kilitleyerek önlem aldım.

Sam benden iki adım ötede göğsünü tutarak durduğunda nefesi kesildi. "Özür dilerim, bu bir şekilde farklı planlanmıştı."

Gözlerim yarıklara kadar kısıldı. "Korumaları nasıl geçtin?"

Özür dileyerek gülümsedi. "Gizlice girdim."

"Bunu görebiliyorum. Ama bunu nasıl başardınız?"

Sadece omuzlarını silkti. Ya çok iyi bir yalancıydı ya da saf ve şanslı bir piç. İkisinden de hoşlanmamıştım. Ve onu dışarı atmakta tereddüt etmemden daha da az hoşlandım.

"Ne duydun?"

"Özel bir şey yok," dedi ve ben ona inanmadım. Onu tekrar yakasından tuttum ve gözlerinin içine baktım.

"Oyun oynama Sam. Şu anda hiç havamda değilim."

"Doğru," diye nefes nefese kaldı, bakışları gözlerim arasında gidip geliyordu. "Seni görmem gerekiyordu."

"Neden?" Sesim biraz keskinliğini kaybetmişti.

Sam bana sanki eriyip gidecekmiş gibi baktı. Benimle çıktığı bu turdan kurtulamadı.

"Her ne duyduysan, önemli değil." Sözlerimi vurgulamak için boynundaki ilmiği sıktım. "Sessiz kalacaksın."

Sam yutkundu, sonra nefes almak için dudaklarını açtı. Heyecandan öylesine ateşlenmiş, öylesine gergin, öylesine endişeliydi ki, casus olması mümkün değildi. Muhtemelen sadece onu tekrar görmek isteyeceğimi umduğu için beni takip etmişti. Sadece bu cesaret bile o kadar takdire değerdi ki gitmesine izin veremezdim. Her an bir muhafız tarafından yakalanabilirdi. Hatta onu tepesinden vurabilirlerdi. Ama o beni görmek için buradaydı.

Sakın buna cüret etme Dom, bir daha olmaz.

Yüzüm onunkine yaklaştı. Aramızda sadece birkaç santim varken nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Gözleri elmas gibi parlıyordu. Onu şimdi ve burada almam için gözleriyle bana yalvardı.

"Defol," diye mırıldandım ve onu bıraktım. Başımı geri çektim ama Sam kollarını boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti.

Dudaklarını ağızıma bastırdı ve en büyük hatayı yaptı.

Alt dudağını o kadar sert ısırdım ki uludu. Başını geriye doğru salladı ama gitmesine izin vermedim. Hızlı bir hareketle onu çevirdim. Boynundaki elimle alt çenesini tuttum. Diğer elimle sol kolunu nefesini tutana kadar geriye ve yukarı çektim.

"Kimse bana ," diye kulağına hırladım ve onu daha da sıkı kavradım.

Nefes nefese kalmıştı ama kendini toparladı ve umursamıyormuş gibi yaptı. Ona verdiğim değerden çok daha fazla cesareti vardı. Çoğu erkek bu tutuş karşısında uzun zaman önce ağlardı. Birini incitmek için hangi noktalara basmam gerektiğini iyi biliyordum. Ama Sam acıya katlandı. Sadece göğsünün hızlı hareketleri ne kadar acı çektiğini gösteriyordu.

"Buraya gelmen bir hataydı," dedim kulağına yaklaşıp saçlarının kokusunu içime çekerek. Hâlâ inanılmaz derecede güzel koktuğunu kabul etmek zorundaydım.

Şah damarı o kadar güçlü bir şekilde zonkluyordu ki derisinin altında nabzının attığını görebiliyordum. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu, beni tüm duyularıyla hissediyordu.

Ve gerçekten de kendini bana doğru bastırmaya cüret etti. Poposunu sikime değdirdiğini hissettim, dokunuşuyla hemen kıpırdandı.

"Kes şunu," diye homurdandım ama o bunu düşünmedi bile. İçimdeki hayvanı uyandırarak küstahça devam etti.

Boynunu o kadar sert tuttum ki nefes alamadı. Sırtındaki kolu daha da yukarı çektim. Yumuşak bir hırıltı dışında hiçbir zayıflık belirtisi göstermedi. Bunun yerine kendini sikime sürttü.

"Yani seni cezalandırmamı mı istiyorsun?" diye kulağına mırıldandım ve parmaklarıma karşı yutkunduğunu hissettim.

Sikim çelik gibi sertleşmişti. Sonunda zayıflığını itiraf edene kadar onu becermek için derin bir dürtü hissettim. Sadece çığlık atana kadar kendimi ona sokmak istedim.

Kolunu bıraktım, kemerine uzandım ve pantolonunu açtım. Sam nihayet nefesini geri aldığı anda soluk soluğa kaldı ama ben kışını açarken hiçbir şey yapmadı.

Gözlerim masaya takıldı ve Sam'i ensesinden yanıma çektim. Vücudunun üst kısmını masanın üstüne bastırdım, pantolonunu daha da aşağıya çektim ve bacaklarını ayırdım.

Çok dar pantolonumdan sikimi kurtardığımda Sam direnmedi ve ses çıkarmadı.

"Bu sana bana itaat etmemeyi öğretecek." Poposunun yanaklarını ayırdım, sikime tükürdüm ve ucuna sürdüm.

"Senden bir ses çıkarsa daha da kötüleşir," diye mırıldandım ve . Sam tüm gücümü hissedince şaha kalktı. Geriye doğru baktı ve alt dudağını sertçe ısırıldı. Yüzünün her tarafı Kendimi kabzasına kadar ona sokarken şehvet örtüldü.

Vücudundaki kaslar gerildi ve güzel sırtını ortaya çıkardı. Boynunu aşağı bastırdım. Karşı koyamamın diye kollarını arkada birleştirdim.

Sonra devam ettim.

Sam'in vücudu sikimin etrafında sıkılaştı. Onun içinde hareket etme hissi tarif edilemez derecede sıcaktı. Sıkı, sıcak ve ıslaktı. Ve beni tamamen içine aldı. Bana alışması için ona zaman tanımadan deliğini siktim.

Her hamlede soluğunu tuttuğunu duyuyordum ama sesini yükseltmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Daha azını hak etmiyorsun," diye homurdandım ve daha sert ittim.

Sam ellerimde macun gibiydi ve ne kadar sert itersem iteyim çığlık atmıyordu.

Kollarını bıraktım. Onları masanın üzerine koydu ve kıcını bana doğru daha da itti. Kalçalarını kavradım ve kendimi onun içine soktum - sonunda onu kırmak istiyordum!

Daha derine ittikçe, onu daha sert becerdikçe, soğukkanlılığı daha da dağıldı. Yüksek sesle inlemesini engellemek için elini ağzına götürdü ama ben , saçlarından tutup başını geriye çektim.

Sonunda onu serbest bıraktı. Boğazından vahşi bir hayvanın çığlığı gibi bir inilti çıktı. Çok çaresiz, çok şehvetli, çok aç.

"Ne dedim ben?" diye tehdit ettim, içinden çekip çıktım ve onu döndürdüm.

Sam şimdi masanın üzerinde sırt üstü yatıyordu ve çaresizlik içinde bana bakıyordu. Bacaklarını kaldırdım, göğsümün üzerine koydum ve tekrar ittim.

"Yapamam," diye tatlı dudaklarından kaçtı ve sanki başka türlü dayanamayacakmış gibi kolunu ısırdı.

"Bana bak!" diye emrettim ve bir an durakladığımda kolunu indirdi.

"Bir daha asla evime gizlice girmeyeceksin, beni anlıyor musun?" Her dokunuşta sıcak bir şekilde seğiren sikini kavradım.

"Ya yaparsam?" diye sordu nefes nefese.

Hızlı el hareketleriyle onu boşalttım ve boşalması sadece bir dakika sürdü. Aynı zamanda onu sikmeye devam ettim.

"O zaman seni aklını kadar cezalandıracağım." Dudaklarında bir gülümseme , sonra tekrar kendini ısırdı. Güzel vücudu, bir yandan da

Benimkini. Kendimi ona her zamankinden daha sert soktum. Daha fazla dayanamadı ve zevkten inlemeye başladı.

Her ses kulaklarımda çınlıyor ve kanımı daha da körüklüyordu. Vücudunda yaralar açtım, sıkı tenini sıktım ve kendimi deliliğin eşiğine getirdim.

"Durma!" diye nefes nefese kaldı Sam ve ben yeniden .

Masanın üzerindeki eşyalar çoktan düşmüştü ama umurumda değildi. Ondan daha fazlasını istiyordum. O şehvetli çaresizlikten, gözlerindeki o acıdan daha fazlasını. Benim yüzümden erimesini istiyordum.

"Oh, Tanrım," diye inledi ve ben de hazır olduğumu biliyordum. Sıkım sınırdaydı. Sıcak yanma hissi tüm vücuduma yayıldı. Kendimi son bir kez onun içine soktum ve sonra fişkırdım.

Sam de boşalmıştı, ben bacaklarını ayırırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Sanki inanamıyormuş gibi bana baktı.

Kendimi ondan çekerken biraz kendimden geçmiştim. Bu planlanmış bir şey değildi.

"Şimdi gitmelisin," dedim arka kapıyı işaret ederek. Kaçış yolu olarak düşünülmüş küçük bir merdiven boşluğuyla sonlanan bir koridor vardı.

Sam giyindi ve sonra tek kelime etmeden odadan çıktı.

I ... çok aptalım ...

SAM

A Ertesi sabah, güneşin ilk ışıkları beni uyandırdı. Yeşil bitkilerle çevrili kocaman bir yatakta yatıyordum. Sadece Yatak odasının büyüklüğü başımı sallamama neden oldu. Bu, hayatımın açık ara en lüks gecesi idi. Ve bu Domenico'nun yaptığığın tam tersiydi.

Dom...

Midemde bir karıncalanma hissi oluştu çünkü bu durum beni bunaltıyordu. Bir yandan daha fazlasına açtım ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. öyle bir gerilim vardı ki, görünüşe göre kimsenin bilmesine izin verilmeyen yasak bir tutku. Öte yandan, bu çok yanılttı. Yakında az çok akraba olacaktık ve sırf onu görebilmek için dün gece neredeyse hırsızlık bile yapacaktım.

Ondan hiçbir şey istemiyorum, diye kendime hatırlattım ve ayağa kalktım. Saçlarım darmadağındı ama odanın diğer tarafındaki aynaya baktığımda saçlarımla oldukça iyi göründüğümü fark ettim. Yanaklarım kızarmıştı ve dudaklarımda silmek istediğim bir sırıtma vardı.

Ama ne kadar ciddi olmaya çalışsam da yapamadım. Onun dokunuşunu hatırlayarak alt dudağımı umutla dişledim. Domenico şefkatli bir aşık uzaktı ama kalbimin yeniden çok hızlı atmasına neden olan şey de tam olarak buydu. Daha önce hiçbir erkek içimde böylesine bir arzu uyandırmayı başaramamıştı. Ve dün gece iki ya da üç kez boşalmış olmama rağmen, hemen devam etmek istedim.

İç çekerek bitişikteki banyoya gittim ve duş aldım. Saat altıdan biraz önceydi ve çalar saat çalmadan önce uyanmışım bile. Gerçi bu gerekliydi, çünkü duştan çıkar çıkmaz Jill'in panikle attığı çılgınlıklar evin içinde çınladı. Aceleyle kalçalarımın bir havlu sardım ve dışarı . Ama az önce onu duvara çarpan bir hırsız değildi.

basıldığında, görülecek kimse yoktu.

"Jill?" diye sordum, odasına giderken annem ve babamla karşılaştım. Ne hakkında olduğunu biliyor gibiydiler çünkü onunla güven verici bir şekilde konuştular.

Küçük kız kardeşim bayılmak üzereydi. Panik içinde kendini havalandırdı. Yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

"Ne oldu?" diye sordum, havlumun düşmediğinden emin olmak için.

Bir kez daha düşündüm de, onlara bu şekilde çıplak yaklaşmak iyi bir fikir değildi. Domenico vücudumda görebileceğiniz izler bırakmıştı.

"Bunu yapamam!" diye bağırdı Jill, nefes nefese kalarak. "Koridorda bu şekilde yürümemin imkanı yok."

Sol yanağındaki sivilceyi fark ettiğimde iç çektim. Bu her şeyi açıklıyordu.

"Sakin ol, bunu halledeceğiz." Onu omuzlarından tuttum ve nazikçe kendime çektim.

Makyaj aynasından bir pamuk ve pamuk tomurcukları aldım. Sonra tamamen sıkılana kadar minik sivilce üzerinde çalıştım.

"Ama bunu görebiliyorsun," diye inledi Jill ve ellerimi nazikçe omuzlarına koydum.

"Merak etmeyin, makyöz makyajınızı yaptıktan sonra belli olmayacak. Söz veriyorum."

Jill başını salladı ve ağlamaya başladı. Kollarımı ona doladım.

"Sakin ol, o kadar da kötü değil."

"Korkuyorum," diye itiraf etti ve ben de dün gece öğrendiğim küçük şeyi ona anlatmak için kesinlikle yanlış bir zaman olduğunu biliyordum.

Dolapta pek bir şey duyamamışım ama bir şekilde Adriano'nun tanıdığı bir kadınla ilgiliydi. Ne yazık ki, elimdeki tek şey buydu.

Anlaşıldı. Bunu Jill'e şimdi anlatmak kesinlikle iyi bir fikir değildi.

"Ya bir hata yaparsam? O benim için doğru kişi mi?"

"Sadece adımı attığında anlarsın," dedim bilgece ve bunun aniden nereden çıktığına kendim de şaşırdım.

Bir önceki geceden dolayı kafam hâlâ tamamen karışık. Bir rüya gibi gelmişti ama her şeyin gerçek olduğunu bedenimde hissedebiliyordum. Domenico bana o kadar sert davranmıştı ki, sadece anısı bile beni yeniden ateşlendirmişti.

"Haklısın. Sammy, sen benim kurtarıcısın." Jill ellerimi tuttu ve sıktı. "Sensiz ben ne yapardım?"

"Eminim sen de aynı şeyi yaparsın. Şimdi sakinleş, derin bir nefes al, belki bir tablet daha alırsın ve sonra makyöz gelip seni hazırlar. Ağlamayı da kes" dedim ve o da başını salladı.

"Sen de hazırlanmalısın, başlamak üzere."

"Her şeyin plana uygun gittiğini biliyorum."

Çıkarken annemle babama bir kez daha baktım. Jill ile inanılmaz derecede iyi bir ilişkim olduğunu ve bunu hiçbir şeyin ve hiç kimsenin değiştiremeyeceğini çok iyi biliyorlardı.

Aslında bir saat sonra tekrar kapılarının önünde durduğumda biraz gergindim. Benim için saçımı ve makyajımı yapması için bir makyöz bile sipariş etmişlerdi. Takım elbise üzerime tam oturmuştu ama yine de bir şekilde kendimi güvensiz hissediyordum. Acaba bunun nedeni ne olabilirdi?

Jill tam bir kıyafet içinde odasından çıkarken annem mendilini koklayarak, "Kraliçe gibi," diye bağırdı. Trenini üç kadın tutuyordu ve yine de kocaman çember eteğin narin kız kardeşimi neredeyse dizlerinin üzerine çökerteceğini hissediyordum.

Jill bana doğru, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Tek kelimeyle mükemmel."

Mutlu bir şekilde gülümsedi ve sonra bana yapıştı. Yavaşça merdivenlere doğru ilerledik. Henüz yüksek topuklu ayakkabılarını giymemişti,

Onları sadece arabada giyerdi.

"Sen oradasın, değil mi? Her zaman?" Jill mırıldandı ve ben de ona merdivenlerden çıkarken yardım ettim.

"Eğer bir şey olursa, ben oradayım."

"O harika biri Sammy," diye mırıldandı ve sonraki on dakika boyunca Adriano'yla ne kadar mutlu olduğunu ve onun neden hayallerinin erkeği olduğunu tekrar dinledim.

Bu kez oldukça büyük bir limuzine . Dün keşfettiğimiz gibi kilise çok uzakta değildi. Yolculuk buna uygun olarak hızlı geçti ve küçük kilisenin önünde durduğumuzda ben bile heyecanlandım. Çünkü artık işler ciddileşmeye başlamıştı.

"I ..."

"Harika görünüyorsun, kardeşim." Yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra onu babama teslim ettim. Adet olduğu üzere.

Annem ve ben içeri girerken onlar dışarıda beklediler.

Kilisenin ağızına kadar dolu olması beni çok şaşırttı. Sol tarafta ailemiz, arkadaşlarımız, Jill'in kız kulübü, üniversiteli kızlar ve hatta eski erkek arkadaşlarından birini bile gördüm.

Sağ tarafta hiç görmediğim bir sürü insan vardı. Domenico ve Adriano'ya, muhtemelen ailelerine ve arkadaşlarına ait olmalıydılar.

Adriano, yanında rahip ve kardeşiyle birlikte mihrabın önünde duruyordu. Domenico bana doğru baktığında kalbim heyecanla yerinden fırladı. Bacaklarımın yumuşadığını hissettim ve kendimi ileriye doğru yürümeye zorladım. Bakışları kısa bir süre üzerimde durdu, sonra bana odaklandı.

sağdıçlık görevine geri döndü.

Bu benim için sorun değildi, çünkü burada ve şimdi yere çarpma riskini almak ve tüm dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. Biraz arka planda kalıp gözlem yapmak bana daha çok uyuyordu.

Ön tarafa geldiğimde *inanılmaz derecede iyi görünüyor* diye düşündüm.

Domenico bana bir daha bakmadı ama bakmak zorunda da değildi. Benden haberdar olduğunu çok net hissedebiliyordum. Göz ucuyla beni gördü ve ben de ona çok fazla bakmamaya çalıştım.

Annem ilk banka oturmadan önce fısıltıyla "Yüzük," diye hatırlattı.

Kadife kutuyu bulmak için çantamı karıştırdım. Neyse ki oradaydı. Ona bir başparmak işareti yaptım ve sonra şapelin sağ tarafına baktım. Yüzden fazla koltuk vardı ve hepsi tıklım tıklım doluydu. Çok yaşlılardan çocuklara kadar farklı yaşlarda pek çok insan gördüm. Muhtemelen uzaktan gelen birçok aile üyesi vardı. Ve her yerde yine adamlar, tüm araziye gözetleyen güvenlik görevlileri vardı. Ve tuhaf olan bir şey daha vardı. Hepsinin saçları siyahtı ve belirgin bir güneyli havası vardı.

Adriano ... Domenico ... Bunda bir İtalyanlık var. Yoksa İspanyol mu?

Birden yüzümde bir karıncalanma hissettim. Gözlerimi kaldırdım ve Dom'un gözlerinin içine baktım. Gözleri hâlâ çelik mavisiydi ve bir an için kendimi gözlerinde kaybettim.

"Hazır mı?" diye sordu Adriano aramıza girerek.

"Evet. Babamla birlikte dışarıda bekliyor."

"Teşekkür ederim Sam. Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama kız kardeşini gerçekten seviyorum."

"Biliyorum. Bunu görebiliyorum," diye yalan söyledim, çünkü şimdi şüphe duymanın zamanı değildi.

Evet, aslında şimdi doğru zamandı ama duyduklarımın olduğundan emin olamıyordum.

Lanet olası bir dolabın içindeydim ve mırıldanmaktan başka bir şey anlamamıştım. Adriano'nun düğünden önceki gece eski sevgilisiyle tekrar buluşup buluşmadığını ya da Domenico'yla biraz eğlenip eğlenmediğini bilmiyordum. Bu konuda yaygara koparamazdım.

"O zaman başlıyoruz," dedi Adriano ve alnındaki boncuk boncuk terleri açıkça görebiliyordum. Jill konusunda ciddi görünüyordu çünkü çok heyecanlı görünüyordu.

Dom tamamen farklıydı. Yarım kat aşağıda duruyordu. Kollarını karnının önünde kavuşturmuş, doğrudan bana bakıyordu.

Kendimi çıplak hissettim ama hoş olmayan bir şekilde değil. Maskesiz çok daha iyi görünüyordu, gerçi bu gerçekten mümkün olamazdı. Ama durum böyleydi. O sadece

şaşırtıcı derecede çekiciydi ve soğukkanlı karizması sadece hakimiyetini vurguluyordu.

"Lütfen ayağa kalkın," dedi Peder, insanlar sıralardan ayağa kalkarken iki kolunu kaldırarak.

Org müziği başladı ve tipik düğün şarkısı yüksek duvarlarda yankılandı. Şapelin kapıları açıldı ve Jill babasının eşliğinde içeri girdi.

Güzel gelini gördüklerinde kalabalığın içinden bir mırıltı geçti. İkisi koridorda yavaşça yürürken kendimi bir peri masalının içindeymişim gibi hissettim.

Adriano ballı kek atı gibi sırtırken Dom arka planda , bazen yere, bazen ellerine ve sonra tekrar yüzüme baktı. Gözlerimiz buluşur buluşmaz hemen gözlerini kaçırdı. Sanki buna dayanamıyormuş gibi.

Öte yandan ben de bulunduğum konumdan fazlasıyla keyif alıyordum. Artık ona açıkça bakma fırsatım olduğunu biliyordum, çünkü istisnasız herkes Jill'e baktığı için kimse gözlerime dikkat etmeyecekti. Ve böylece Domenico gözlerimi üzerinde hissetti.

Dom'un kaşlarının kızgınlıkla çatıldığını açıkça görebildiğimde Jill yolun üçte ikisini kat etmişti bile. Gözlerinin arasında dik bir kırışıklık oluşmuştu. Benim sorunum her neyse, onunla alay etmek hoşuma gidiyordu. Bir şekilde bu küçük oyun midemdeki vahşi karıncalanmayı yoğunlaştırdı.

Jill sunaktan sadece birkaç metre uzaktaydı ve bakışlarımı Domenico'dan ayırıp ona gülümsedim. Başında duvağı vardı ama duvağının altından da gülümsediğini görebiliyordum. İkisinin de bu kadar mutlu olması gerçekten çok tatlıydı. Yumuşak başlı Adriano bile o kadar heyecanlıydı ki Jill'i kabul ederken elleri titriyordu.

Tören başladı ve gözlerim tekrar bana bakmamaya odaklanmış olan Dom'a takıldı.

Rahip İncil'den sadakat ve onurla ilgili pasajlar aktarırken, onu tepeden tırnağa inceledim.

"Sam?" diye sordu nefes nefese bir ses ve bana dönmüş olan Jill'e gülümsedim.

Kadife kutuyu aceleyle ceketimden çıkardım, açtım ve yüzüğü çıkarabilmesi için ona uzattım.

Adriano zaten Jill'e kendininkini vermişti. Tüm zamanımı Dom'un özlemine çekerek geçirmiştım ve yine işaretimi kaçırdığımı fark etmemiştim bile. Neyse ki bu sefer yüzüğü düşürmemiştim.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi gelini öpebilirsiniz," diye seslendi Peder Macdowell ve Adriano hiç tereddüt etmedi. Kız kardeşimi yakaladı ve dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu.

Kilisedeki insanlar sıralarından ayağa kalktı, alkışladı ve ıslık çaldı ve atmosferin artık çok daha rahat olmasından memnundum.

Adriano'nun elini bırakmadan kapıya ilerlerken kız kardeşim çok mutluydu. Çiçekçi kızlar onun önünde koşuyor ve havaya bir demet taç yaprağı atıyorlardı. Arkasındaki üç kız, uzun trenini tutuyorlardı, yetişemediler, çok hızlı çıktılar.

Tüm akraba topluluğu bir fermuar gibi dışarı çıktı. Çanlar çaldı ve güneş yeni evlileri karşıladı. Her şey çok güzel, çok normal olabilirdi.

"Kes şunu," diye homurdandı arkamdan derinden gelen bir ses. Domenico olduğunu anlamak için etrafıma bakmama gerek kalmadı. Kiliseden çıkan son kişi o olmuştu.

"Oldukça güzeldi, değil mi?" diye sordum, gülümseyerek ona dönerek.

"Kimseye tek kelime etme," dedi ve ben ona sırtımdan duramadım.

Belki megalomanyaktım, belki de sadece beni tekrar böyle azarlamasını umuyordum.

"Merak etme, anlıyorum. Kimse bilmemeli," diye fısıldadım ve Dom'un yüzü düştü. Havayı burun deliklerinden o kadar keskin bir şekilde emdi ki ses çıkardı. Gözleri bembeyaz parladı ve çenemi kıracakmış gibi bana dik dik baktı.

"Tek bir kelime bile etme," diye tekrar tehdit etti ve yanımdan hızla geçti. Onu inanılmaz lezzetli bir koku bulutu takip ediyordu.

Artık sadece kalbimi hissedebiliyordum. O kadar hızlı atıyordu ki göğsümden düşmemiş olması bir mucizeydi. Bacaklarım çok sallanıyordu ve devrilmemek için bir bankta bir an zorunda kaldım. Bu adam

üzerimde çok güçlü bir etkisi oldu. Artık normal değildi. Ve onu kışkırttığım için aptalın tekiydim.

Unut onu Sam, ikiniz için de en iyisi bu. Sonuçta, bu sizinle ilgili değil.

Jill ve yeni evlendiği Adriano hakkındaydı. Bugün partinin merkezinde onlar vardı ve onlara sorun çıkarmamaya kararlıyım. Her ne kadar Domenico'yu görmek ve ona yakın olmak benim için çok zor olsa da.

DOM

S*bir sorun haline gelebilir.*

Bunu biliyordum ama yine de elim kolum bağılıydı. En azından düğün sonrasına kadar. Hala o günü atlatmam gerekiyordu ve sonra ona bakacaktım. En iyi ihtimalle, birbirimizi bir daha hiç görmeyecektik.

Dişlerimi sıktım çünkü bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum. Evlilikle birlikte ailelerimiz birbirine bağlanmıştı. Babam ailemizi genişletmeye pek hevesli değildi. Jill onun amaçları için gayet yeterliydi, ama kardeşi ve ailesi de artık işin içindeydi ve ilk kez Sam'le hiç tanışmamış olmayı diliyordum.

İnanılmaz bir çelişkiydi. Doğal olarak önümde kasıla kasıla yürüyordu. Kardeşim ve eşi kilisenin dışında büyük bir tantanayla karşılandılar. Bu ailemizin kutladığı ilk İtalyan-Amerikan düğünü değildi. Ancak bunun için büyük masraflar yapmıştık. Bu da herkesin istediği gibi davranabileceği anlamına gelmiyordu. Kontrol, o gün için belki de eğlenceden daha önemli bir şeydi.

"Gözünüz onun üzerinde olsun. İlk şüphe belirtisinde benimle temasa geçin," diye talimat verdim Vito ve Alessandro'ya. İlk korumalarım olarak Sam'den ve küçük sorunumdan haberdar olan tek kişiler onlardı.

Konfeti yağmuru ve havadaki çok sayıda şapka hiç durmadı. Kilisenin önündeki tüm meydan onlarla doluydu ve ben böyle olmasını tercih ediyordum,

katılmamaya karar verdim.

Zaten tüm ilgi Adriano'nun üzerindeydi. Tıpkı onu tanıdığım gibi, ilgi odağı olmaktan hoşlanıyordu. Sürekli bir sırtışla

Her taraftan yağan tebrikleri kabul etti. Karısı Jill bu durumdan çok etkilenmiş görünüyordu ve o da oldukça dengesiz bir izlenim bırakmıştı. Pek de iyi bir seçim sayılmazdı ama düğün töreni artık sona ermişti ve bu kez öcü olup ortalığı karıştırmayacaktım.

Yarım yükseklikteki duvarın gölgesinde bir sigara yaktım. Şenlikle süslenmiş meydanda iki beyaz güvercin havaya bırakılmıştı. Tüylü yaratıklar evlilikte ebedi sadakati ve barışı sembolize ettiği için orada bulunan herkes alkışladı ve ıslık çaldı.

"Saçmalık," diye mırıldandım ve sigaramdan derin bir nefes çektim.

Sam her şeyin ortasındaydı ve kulaktan kulağa ışıldıyordu. Bazen çok güvensiz, çok hassas, bazen de çok güçlüydü. Bu adamı bir türlü kontrol edemiyordum. O bir megalomandı ve sonra yine onu koruma dürtüsü hissettim.

Bunu kafandan çıkar Dom, gelecek yok.

Elbette bunu biliyordum. Benim konumumdaki bir adamın bir erkekle ilişki kurmasına izin verilmezdi. Asla.

Sigaramı ayakkabılarımla söndürdüm ve arabaya doğru ilerledim. Onu unutmak istesem de yapamıyordum. Tüm zaman boyunca onu gözümün önünde gördüm: Sam. Çıplak vücudu ellerim tarafından ihlal edilmişti. Kulaklarımda tiz inlemelerini duydum, etini hissettim, tenlerimizin birbirine çarpışını. Ve sonra tekrar onun içindeydim, hayatım boyunca tarif edemeyeceğim bir his.

Bir an için gözlerimi kapattım ve kendimi bir önceki geceye geri götürmek için duyduğum acil ihtiyaca teslim oldum.

Yanlış olduğunu biliyordum. Tehlikeli olduğunu biliyordum. Onun için, ama daha çok da benim için. Aramızdaki bu şey bitmeliydi. Şimdi bitmeliydi. Ama nasıl?

Vito otoparka girdi ve ben de indim. Sanki zaten yeterince cezalandırılmamışım gibi, Sam görüş alanımda belirdi. Güneşle birlikte ışıldıyordu ve gözlerimiz buluştuğunda midemde ağır taşlar oluştu. Gülümsüyordu. O lanet olası salak bana gülümsemeye cüret etmişti!

Güneş gözlüklerimi taktım ve kapıyı o kadar yüksek sesle çarptım ki tüm araba sallandı.

"Patron? Neler oluyor?" diye sordu Vito, ama ben ona sadece hırlayarak cevap verdim.

Neler olduğunu sordu? Bir düğün kabusunun içindeydim.

Babam önce Jill'i, sonra da Sam'i kollarına aldı. Bunalmış olduğunu görebiliyordum. Bugün zaten pek çok yeni insanla tanışmıştı. Ailem bir sıçan sürüsünden daha büyüktü ama çok daha saldırgandı. Ama tabii ki bunu bilmelerine izin *yoktu*. Onların önünde, elli yıl önce emlak işinde mutluluğu bulmak için Amerika'ya göç etmiş mükemmel bir aileyi oynuyorduk.

Bahçeye doğru ilerleyen insan grubuna yaklaşırken Adriano bana "Gülümse Dom," diye hatırlattı.

Tüm parkı parti için hazırlarken hiçbir masraftan ya da çabadan kaçınmadık. Her şey tam olarak planlandığı gibiydi. Burada kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyorduk ve hissettiklerinden de emindim. Çok fazla.

"Gülümsüyorum," diye cevap verdim ve bunu yapmaya çalıştım.

"Bu daha iyi. Size teşekkür etmeliyim, gerçekten çok iyi oldu," dedi Adriano, grubun çalmaya başladığı pavyonlar, masalar, büfe ve sahneden oluşan manzaraya bakarak.

"Bu günün unutulmaz olmasını istiyorum," dedim başımla onu .

"Zaten öyle. Jill'e . Melek gibi, çok masum ve saf. Dürüst olmak gerekirse, onu hak etmiyorum."

Kaşlarımı çatmıştım. Onun ağzından böyle duygusal sözler duymak yeniydi. Belki de her şeye rağmen değişmişti?

"Daha sonra bu elbiseyi üzerinden yırtıp atmayı ve ağzından tek bir isim çıkana kadar onu becermeyi ne kadar çok istediğimi hayal bile edemezsin: benimki."

Sakinleştim ve yüzüm tekrar gevşedi. O hala aynıydı.

"Lütfen bunu evin diğer tarafında yapın. Uykumda rahatsız edilmek istemiyorum."

"Sadece katılmak isteyeceğinden korkuyorsun."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Sapkın fantezilerini kendine sakla. Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Sakin ol kardeşim, sadece şaka yapıyordum. Ben eşcinsel değilim. Hem de hiç." Adriano ince bir çift bacağın ardından bakakaldı.

"Kendini topla dostum. Ne de olsa bu senin düğünün."

"Ne o zaman? bakmaya iznin var."

"Ne yaptığınız umurumda değil ama insanları rahat bırakın. Bunu hak etmiyorlar."

"Kimden bahsediyorsun sen?" Adriano kolunu omuzlarıma doladı.

Gözlerim Sam ve ailesine takıldı. "Hiçbir fikrin yok, ve bu şekilde bırakmak istiyoruz."

"Bu insanlarla gerçekten ilgileniyor musun?"

"Her şeyden önce işimizle ilgileniyorum. Kimsenin şüphelenmesine izin veremeyiz. Bunun hoş olmayan sonuçları olabilir. Bildiğim kadarıyla küçük eşinizle bir hayat kurmak istiyorsunuz. Eminim ailesinin ya da kardeşinin başına bir şey gelmesinden hoşlanmayacaktır."

"Neden böyle bir şey ki?" diye sordu Adriano masumca.

"Sadece kendilerini rahat hissettiklerinden emin olun. Hepsinin. Ve şu aptal sırtışı da kes. Bu normal değil."

"Senin hiç sırtıtmaman benim sırtıtamayacağım anlamına gelmez."

"Bu yeter. Babam festivalin açılışı için bizi bekliyor."

Adriano ve ben de gruba . Beş yüz konuk pavyonlara ve masalara yayılmıştı ve hepsi de babamın az önce girdiği sahneye doğru bakıyordu.

Yetenekli bir konuşmacıydı ve Adriano ve ben onu çok farklı tanıyor olsak da, kalabalığı kolayca kazanıyordu. Sadece birkaç kelime ve herkes gülüyor ve her kelimesine asılıyordu. Evet, Don Enzo tartışmasız patrondur ve kimse onun her şeyi kontrol altında tuttuğundan şüphe etmiyordu. Oğlu ve varisi hariç.

Aile hakkında birkaç cümle söyledi ve anında midemin bulandığını hissettim. İnandığım, uğruna doğduğum her şey aptalca bir hareketle sarsılmıştı.

Aileyi tehlikeye atmak gibi bir niyetim hiç olmamıştı. Bırakın onlara isyan etmeyi. Bu istekleri çok daha kolay olurdu. Ama böyleydi. Ben

Babamın ve diğerlerinin sandığı gibi bir adam değildim. Her zaman olduğumu düşündüğüm kişi bile değildim.

Gözlerim her zaman ailesiyle birlikte oturan Sam'e, kız kardeşi Jill'e takıldı. Aralarındaki bağ Adriano ile beni birbirine daha güçlü görünüyordu. Yine de birbirimize çok benziyorduk. Kan sudan daha kalındı. Aile her şey demektir. Onsuz bir hiçtin. Ve ailene asla ihanet etmezdin.

"Ve şimdi, dostlarım, hadi kutlayalım!" diye bağırdı baba ve kalabalık alkışladı. Sonunda uzun konuşmasını bitirmişti.

Grup devrildi ve hoş bir atmosfer yarattı. Büyük masalarda bir oturma planı vardı. Sağdıç olarak yerim kardeşimin yanındaydı, bu yüzden Sam'in yanına oturmaktan başka seçeneğim yoktu.

Birbirimizi zaten tanıdığımızı kimsenin bilmesine izin yoktu. Aramızda neler olduğunu kimsenin bilmesine izin verilmiyordu. Ne pahasına olursa olsun onunla olan bağlantım bir sır olarak kalmalıydı. Yine de ona bakmaktan kaçınamayacağımı biliyordum.

Masanın yarısına geldiğimde gözleri beni takip etmeye başlamıştı bile. Neşe ve heyecan karışımı bir şeydi bu, gitmeme izin vermiyordu. Onda öyle bir utangaçlık ve aynı zamanda takıntı vardı ki. Ona tüm hayallerini kafasından atması gerektiğini yüksek sesle haykırmak istedim. Aramızda asla bir şey olmayacaktı. Bu mümkün değildi. En azından bu hayatta.

"Çok heyecanlıyım. Ne yiyeceğimi bile bilmiyorum," diye haykırdı kız kardeşi Jill, kendini yelpazeleyerek.

Annem dostça bir gülümsemeyle, "Çok heyecanlanacaksın canım," dedi. Yeni gelinine çok düşküdü.

Babası da ondan etkilenmiş gibi görünüyordu, sık sık onu inceliyordu. Sanki aileye yeni katılan bir kadının uyması gereken bir kalıp varmış gibiydi.

İlk defa benim de bu şablona uymadığımı fark ettim. Eğilimlerimi bastırmak için ne denersem deneyeyim. Artık bunu yapamıyordum.

Bakışlarım Sam'inkilerle iç içe geçti. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve tek düşünebildiğim onun tadının nasıl olduğuydu.

Ve yine onu karşımda gördüm: çıplak. İnlmeleri kulaklarımda yankılandı ve gözlerindeki açgözlülüğü gördüm.

Gülümsedi. Tekrar. Dikkatimi Adriano'ya çevirdim, neyse ki fark etmemişti. Kutlama yapmakla çok meşguldü.

Evet, bu gün uzun ve yorucu olacaktı. Ama bir noktada bitecekti ve o zaman hayatımın nihayet rayına oturacağını umuyordum.

SAM

Dailesi biraz tuhaftı. Jill'i endişelendirmemek için ona bir şey söylemek istemedim. Ama onlarla tam olarak rahat değildim. Bu yüzden

Kardeşlerle başlayıp büyükanne ve büyükbabalarla sona erdi. Hepsi ilk bakışta sıcak görünüyordu ve bizi aralarına kabul ettiler. Yine de bir şekilde farklı oldukları hissinden kurtulamadım. hissinden kurtulamadım.

Belki diğer konuklardan da kaynaklanıyordu? Bana bir şekilde yatta geçirdiğimiz gecedeki azgın herifleri hatırlatan pek çok erkek vardı. Tanıdık bir yüz görmedim ama hareketleri, konuşmaları ve el kol hareketleri bana bunu hatırlatıyordu. Sanki tüm dünya onlarınmış gibi. Ve sanki her şeyi başarabilirlermiş gibi, tek yapmaları gereken parmaklarını şıklatmaktı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu yanakları al al olan ve ilk kadeh Prosecco'sunu çoktan içmiş olan Jill.

"Evet, gerçekten harika," dedim ve onunla kadeh tokuşturdum.

Ona kendimi pek iyi hissetmediğimi söylemek istemedim. Şu anda inanılmaz derecede mutluydu. Adriano ona gerçekten iyi geliyor gibiydi.

Gözlerim istemsizce Domenico'ya kaydı. Yarım saattir tabağına bakıyor ve neredeyse tek bir lokma bile almıyordu. Arada bir biftekten bir parça koparıyor, sonra bırakıp bir sigara yakıyordu.

Masada sigara içmesi hakkında kimse bir şey söylememişti. Aile için gayet normal bir durum gibi görünüyordu. Domenico'nun sigaraları da en büyük sorun değildi. Yan masada oturan kısa boylu, şişman bir adam vardı.

bir puro içtim. Keskin kokusu burnumdan çıkmıyordu.

Gözlerimi çaktırmadan insanların üzerinde gezdirdim. Herkes çok iyi giyinmişti. Birçoğu birbirini tanıyor gibiydi. En azından Adriano ve Domenico'nun ailesinden. Bizimkilerden pek kimse yoktu.

Jill, "Dans başlamak üzere," diye heyecanla seslendi ve bu anonsu duyunca biraz midemin bulandığını hissettim. En iyi dansçı değildim ve önceden pratik yapmam konusunda ısrar etmişti. Domenico'nun ailesindeki hanımlardan biri benden dans etmemi isteyecekti ve ben de iyi kötü evet demek zorunda kalacaktım.

Hadi ama, idare edersin, dedim kendi kendime ve aniden ortadan kaybolan Dom'a kaçamak bir bakış attım.

Neyse ki dansa daha çok vardı. Onun yerine kendime birbiri bir bardak Prosecco doldurdum. Bir ara gözüm arkadaki masalardan birine oturmuş olan Billy'ye takıldı ve ona doğru yürüdüm.

"Sonunda buradasın! Her yerde seni arıyordum!" diye bağırarak selamladı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Ne yazık ki geç kaldım ve düğün törenini kaçırdım. Bir rüya olmalı, değil mi? Jill kesinlikle harika görünüyor. Kocas da öyle." Kesici dişlerinin arasından ıslık çaldı.

"Çok güzeldi. Neden bu kadar uzun sürdü?" Billy'nin düğün törenini gerçekten kaçıracağını düşünmemiştim.

"Müstakbel babamla ilk randevuma çıktım." Gücenerek kaşlarını salladı.

"Sonunda işe yaradı mı yani?"

"Oldukça iyi görünüyor. Her halükarda niyetini açıkça belli etti." Billy ince kolundan sarkan Prada el çantasını işaret etti. "Şikayet edemem."

"Senin adına sevindim," dedim ve o da memnuniyetle sırıttı.

"Ve önce ben. Senin için de bir tane bulacağız Sammy. Bu konuda endişelenme. Michael'ın yüksek mevkilerde buna karşı çıkmayacak pek çok arkadaşı var."

"Dürüst olmak gerekirse, ihtiyacım yok. Bu ..."

Sahnedeki dansın başlamak üzere olduğu anonsu yapılmıştı ve insanlar geniş alanın etrafında toplanmıştı.

"Biliyorsun, o burada." Daha ne dediğimi düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı bile.

"Kim?" Billy'nin gözleri o kadar büyüdü ki sanki yuvalarından fırlayacak gibiydiler. "Vay anasını. Bu doğru mu?" Kendini iyice büyüttü ve Jill ile Adriano'nun dansını izleyen kalabalığa baktı. Dom hiçbir yerde görünmüyordu.

"Evet. Ben de hâlâ inanamıyorum."

"Kim o? Onu bana gösterebilir misiniz?"

"Boş ver ve bu kadar dikkat çekici görünmeyi bırak!" Onu omzundan tutup aşağı çektim ve o da muzipçe sırıttı.

"Onu görmek istiyorum, Sammy. Onu bana göstermelisin."

"Belki. Ama şimdilik aşağı inmeme gerek. Tüm bu olanlar beni çok geriyor. Ve bir şekilde de . Bu oldukça garip."

"Bu adama aşık olmadın, değil mi? Ben sana ne öğrettim? Duygu yok."

"Sanki seni dinleyecekmişim gibi. Ama hayır, mesele o değil. Sadece... Aramıza uyuyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Elbette. Onunla tanıştığından beri ne kadar ıslıl ıslıl olduğunu görebiliyorum. Bu heyecan verici bir macera, sürdüğü sürece tadını . Ama her istediğine boyun eğmeyeceğini de ona açıkça söyle. Biraz kafa rüzgarı vermelisiniz. Aksi takdirde sizi kullanacak ve bir daha iletişime geçmeyecektir. Ona sahip olduklarınızı gösterin ve ona her şeyi vermeyin."

"Bilge tavsiyeniz için teşekkürler, ama ben kendi bildiğim gibi yapacağım."

Aslında kendimle biraz gurur duyuyordum. Normalde başkalarına, özellikle de Billy'ye fikrimi söylemek benim için o kadar kolay değildi. Ama kendimi bir piyon gibi hissetmekten bıkmıştım.

"Nasıl istersen. Şimdi kesinlikle kendime bir içki alacağım. Sen de ister misin?"

Başımı salladım ve sonra yeryüzünden kaybolmuş gibi görünen Domenico'yu aradım.

Dördüncü kadehimi içtikten ve baş dönmesinin ilk sancılarını hissettikten sonra bahçede yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Çok fazla insan tanıımıyordum ve sohbet etmek istemedim. Bahçe gerçekten bir parktı, yollar çok geniş ve dolambaçlıydı. Her şey sevgiyle dekore edilmiş ve özenle düzenlenmişti. Arada sırada bir duvarın ya da çitin arkasında olduğu için ilk bakışta göremediğiniz alanlar vardı.

Partiye dönmeden önce tam bir saat dışarıda kalmış olmalıyım. Tüm bu süre boyunca izlendiğim hissine kapıldım ama etrafıma baktığımda kimse yoktu. Şenlikler kalenin yakınında düzenleniyordu ve birkaç taş levha evin etrafında dolambaçlı yollarla ilerliyordu. İki metre yüksekliğindeki bir çitin yanından geçerken sesler duydum.

Hemen bir uğultu vardı. Ve sesleri çok ciddi gelen birkaç adam vardı.

Etrafıma bakındım ama beni görececek kimse yoktu. Bakabileceğim bir köşeye ulaşana kadar sessizce yürümeye devam ettim.

Çitin arkasında başka bir teras vardı ama bu teras kapalıydı. Çitlerle ve sütunlarla çevriliydi ve küçük bir boşluk dışında tamamen opaktı. Uzun bir masanın etrafında oturan bir sürü adam gördüm. Gizli bir toplantıya benziyordu.

Kalbim istemsizce daha hızlı atmaya başladı. Yasak bir şey yapıyormuşum gibi hissettim ve oradan ayrıldım. Ama çit boyunca yürüdükçe midem daha çok karıncalanıyordu. Domenico'nun sesi duyulduğunda her şey için çok geçti. Kalbim küt küt atmaya başladı ve daha fazla dinleyemeyeceğimi anladım.

"... Tedarik garantilidir. Ancak bir kaptanla ilgili sorunlar var. Adamlarım onu izliyor ve şüphe doğrulanırsa size derhal haber verecekler."

"Gördüğünüz gibi beyler, her şey kontrolümüz altında," dedi Dom'un babasına ait olabilecek bir başka erkek sesi.

Başka bir adam konuşurken nefesimi tuttum.

"Daha fazlasını bekliyoruz. Ailemiz büyük gördü.

Neden bahsettiğimi biliyorsun, Don Enzo."

"Ve daha fazlasını alacaksın. Bir sonraki teslimat gelir gelmez."

"Hak ettiğini bulacaksın," dedi Domenico ve çok sert çıkıyordu.

"Ne hakkımız var?" diye sordu hiç tanıyamadığım diğeri.

"Ne olduğunu biliyorsun."

Dom'un babası, "Sessiz ol oğlum, tekrar otur," diye emretti ve ben aniden durumun tırmanabileceğini hissettim.

Bütün bunlar ne için?

Domenico'nun sorunları varmış gibi geldi. Bu içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Kulaklarımı diktim ve yabancı adamın ağzından bir kelime daha yakaladım, o sırada aniden bir garson bana doğru geldi.

Vücudumdan bir sarsıntı geçti ve başımı eğerek aceleyle ilerledim. Bana biraz şüpheyle baktı.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Hayır, sadece kayboldum," dedim sessizce, adamların beni duymamasını umarak.

"Festivale dönmek istediğine emin misin? Kemerli geçitten geçerek yol boyunca yürüyün ve sesleri takip edin."

"Çok teşekkür ederim."

Başıyla onayladı ve tepsiyi ayrı bir alanda bulunan konuklara götürdü.

Belki de ... Hayır, bu iyi bir fikir değil.

Acele ettim. Herhangi bir şekilde müdahale etme fikri aklıma gelmeden önce.

Bir kemerli geçitten geçerken Dom'un sözleri aklıma takıldı. Sol tarafta bazı insanların oturduğu bir teras vardı. Bir tutam beyaz-sarı saç dikkatimi çekti.

Bu konuda ...

"Sam?!" diye bağırdı Ariel ve bana doğru geldi. "Birbirimizi tekrar göreceğimizi biliyordum. Nasılsın? Harika görünüyorsun."

Onu çoktan boynundan yakalamıştım ve sanki yıllardır en iyi arkadaşmışız gibi bana sıkıca sarıldım.

"Güzel, peki sen? Burada ne yapıyorsun?"

"Ben babamla gidiyorum," dedi gülümseyerek ve arkasındaki bankta karnını kaşıyan şişman adamı işaret etti.

Vay anasını!

Bu *Jabba*'ydı, Ariel'in kendini attığı gemideki adam. O zalim gecenin görüntüleri zihnimde canlandı ve hâlâ bana eziyet etmelerinden nefret ettim.

"O senin ...?"

"Yeni babam. Teknedeki o randevuyu biliyorsun. Sen de oradaydın. Senin baban da burada mı?"

Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden başımı aceleyle salladım.

"O zaman neden buradasın?"

"Kız kardeşim gelin olacak," diye açıkladım ve o da hevesle başını salladı.

"Bu komik bir tesadüf."

"Evet, öyle değil mi?" Tesadüflere inanmazdım ama kadere de inanmazdım. İkisi de bu duruma bir şekilde uymuyordu.

"O zaman sana başarılar dilerim. Görüşürüz Sam." Bana göz kırptı ve sonra onu doğrudan kucağına oturtan adama geri döndü.

O kadar tuhaf bir görüntüydü ve bir şekilde o kadar yersizdi ki tüylerim diken diken oldu.

Orkestranın insanların dans edebilmesi için birbiri ardına vals çalmaya devam ettiği geniş terasa döndüm.

Düğün plana göre gitti ve konukların ruh haline bakılırsa parti tam bir başarıydı. Yine de bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum. Ayrı bir alanda duran o adamları bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Kulağa çok ciddi, çok önemli geliyordu. Sanki düğün ve parti bile bunu sonraya bırakacak kadar önemli değilmiş gibi.

Parasal sorunlarınız mı var? Ya da biri size dava mı açıyor?

Ne de olsa Dom ve babasının sitenin her yerinde çok sayıda muhafızı vardı. Belki de bir sorun bekliyorlardı?

Bunu ona sorabilirim diye düşündüm, ama iyi bir fikir olmadığı için hemen vazgeçtim.

Domenico beni burada görmekten pek de memnun olmadığını açıkça belirtmişti. Bana cevap vermeyeceğinden emindim. İyi ya da kötü, başka yollardan bilgi toplamam gerekiyordu.

Bakışlarımın kalabalığın içinde dolaşmasına izin verdim ve terasın diğer tarafındaki bir masada durdum. Orada bir adam ve kucağında küçük bir bebek olan bir kadın oturuyordu.

Gözlerimi kısıtım ama başka bir şey göremedim. Bunun için çok uzaktaydılar.

Bir sonraki kadehten sonra diğer tarafa doğru ilerledim. Masaya yaklaştıkça insanların dış hatları daha da netleşiyordu.

"İnanılmaz," diye bağırdım duyma mesafesine girdiğimde.

Valentin gözlerini kaldırdı ve bana sırtıttı. "Sam? Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim!" Oturdum.

Valentin'in güzel karısı Venezia bana gülümsedi. Küçük kız da onun kalçasında zıpladı ve gülümsedi.

"Biz davetliyiz, ya sen?"

"Gelin benim kız kardeşim," diye açıkladım, ilk kez değil ve Valentin güldü.

"Bu komik bir tesadüf."

Başka bir tesadüf...

"Nereye ?"

"Uzak aile."

"Garip, seni kilisede bile görmedim."

"Daha bir saat önce geldik. Yakın aileden olmadığımız için sadece partiye davet edildik. Ama gelinin kız kardeşiniz olması gerçekten çok komik. Bunu bilmiyordum bile."

"Damatla akraba olduğunuzu fark etmemiştim. Ne de olsa dünya küçük."

Gülüştük ve bir bardak daha doldurdum. Böyle devam etseydim, güneş batmadan masanın altında kalırdım. Yine de dikkatimi dağıtmak kötü bir fikir değildi. Dikkat çekmek istemiyordum ve Domenico'nun onun hayatıyla çok ilgilendiğini fark etmesini istemiyordum.

Ona aşık mı oldun?" Billy düşüncelerimde yankılandı.

Öyle mi yaptım?

DOM

EÇıldırtıcıydı. Beş ailenin masasında oturuyordum. Son derece önemli bir konuşmada. Ve ben Sadece Sam'i düşün.

Fısıldamıştı ama sesi çitlerin arasından bile duyulabiliyordu. Beni takip etmiş gibi görünüyordu. Ona karşı sabrımı kaybetmeye başlamıştım.

"Biraz ara verelim beyler. Partinin tadını çıkarın. Daha sonra burada buluşuruz," dedi babam ve ben rahatladım çünkü kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı, böylece tekrar yola koyulabilirdim.

İşlerime karışmaması gerektiğini ona kesin bir dille anlatmalıyım. Gerekirse zorla.

Ben ödün veren bir adam değildim, onun gibi biriyle bile.

"Endişeli görünüyorsun," dedi babam her zamanki kendinden emin gülümsemesiyle. "Görüşmeler iyi gidiyor."

"Bundan emin değilim," diye itiraf ettim, Sam'le ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak. "Henüz hiçbir şeye karar verilmedi."

"Gün bitmeden olacak. Giovanni aptal değil. Neyi riske attığını biliyor. Uzun yıllardır ortağız. Gücümüzü biliyor. Sadakatimizi. Savaş istemeyecektir."

"Umarım haklısındır." Gitmek için ayağa kalktım. Ama babam yoluma çıktı. Arka tarafa işaret etti ve ben zaten neyin peşinde olduğundan şüpheleniyordum.

"Baba, lütfen."

"Zamanı gelmişti, Domenico. Kardeşin artık evli."

"Ve onun adına mutluyum."

Kapıdan üç kadın çıktı. Onları tanımıyordum ama yüzlerinde Akdeniz'in tadını görebiliyordum.

"Uzak kuzenler. İçlerinden birini seçmeniz durumunda kendilerinden ne isteneceğini biliyorlar."

"Baba," diye homurdandım, gözlerimi devirerek.

Bana sürekli bir kadın ayarlamaya çalışmasından bıkmıştım.

"Bunlar Cecilia, Chiara ve Sara," diye tanıttı babam onları teker teker ve hepsi yapay bir şekilde gülümsedi.

Açıkça güvensizlik belirtileri gördüm. Kesinlikle kişiliğimi takdir ettikleri için burada değillerdi. Muhtemelen anneleri onlara çok çalışıp yükselmelerini tembihlemişti.

"Güzel, ama şimdi vaktim yok," dedim babamın ve kadınların etrafında dönerek.

Evet, kabaydı ama beni bir şey yapmaya zorlayamazdı. Sadece bir varis üretmek ve görevimi yerine getirmek için kesinlikle bir kadınla evlenmezdim. Artık 18. yüzyılda yaşamıyorduk. Kendim için seçim yapma ve karar verme hakkım olduğuna inanmak istiyordum. Henüz nasıl yapacağımı bilmesem bile.

Festivale döndüm ve gözüm Sam'in üzerindeydi. Çok sayıda insan ve onların hareketleri işimi pek de kolaylaştırmıyordu.

On dakika sonra canıma tak etmişti. Vito'yu yanıma çağırdım, o da bir dachshund gibi koşarak geldi.

"Nerede o?"

"Bir sorun var patron."

"Ne sorunu?" diye homurdandım ve o da başını eğdi.

"Biz ... onu kaybettik."

"Ne demek onu kaybettim?" diye sordum sert bir ses tonuyla.

"Bahçeye girdi ve sonra aniden ortadan kayboldu." Vito parkın arka tarafını işaret etti.

"Bulun onu," diye tısladım ve oraya doğru ilerledim.

Partiyi ana evin etrafındaki bir alanla sınırlandırmıştık. Konukların parkın geri kalanına erişimi olmasına rağmen, neredeyse hiç

Oradan ayrılan herkes. Bölgede buna uygun olarak az sayıda personel vardı. Özellikle de akşam karanlığı çökmüşken.

Ama o kadar kolay pes edemezdim. Sam'in ne planladığını bilmem gerekiyordu.

Eğer o bir casussa ...

Bu düşünce göğsümü sızlattı. Nereden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama gerçeklerdi. Onu azarlama arzusu kadar gerçekti.

Partiden adımlarım hızlandı. Bahçenin bu alanında sadece Adriano'nun ısrarla istediği labirent vardı. Bu, bahçıvanlarımız tarafından memnuniyetle kabul edilen bir hileydi. Böyle bir çit labirentinin hiçbir faydası yoktu. Ve şu anda benim için bir dikendi, çünkü içinden geçmek zorundaydım.

Kontrolü kaybetmekten, yoldan çıkmaktan ve nerede olduğumu bilmemekten nefret ederdim. O lanet labirentten sadece bir kez geçmiş, tamamen kaybolmuş ve nefesimin altında küfretmişim. Bu deneyimi tekrar yaşamaya pek hevesli değildim ama yine de içeri girdim.

Yoldaki ilk çatalda, bina planlarını ve labirentin bir düzeni takip ettiğini hatırladım. Ortada küçük bir çeşme ve birkaç bankın bulunduğu merkezi bir yer vardı. Labirent onun etrafında simetrik olarak düzenlenmişti. İçerideki alanı bulur bulmaz, çıkış yolunu tekrar bulacaktım.

Sol. Sağa. Sağ. Sağ. Sol, su şırıltısını duyana kadar zihnimdeki kavşaklardan geçtim.

Güneş günün son ışıklarını yayıyordu. Ama yüksek çitler çoğunu yuttu. Her şey karanlığa gömülmüştü.

Birden Sam'e yakın olduğumu hissettim. Belki de havada asılı duran bir kokuydu? Belki de sadece bir önseziydi? Her halükarda, burada olduğundan emindim.

Soldaki çitin arkasından bir kıkırdama sesi geldi. Bir fısıltı. Ve sonra.. Bir inilti.

O olabileceği düşüncesi bile mideme huzursuz bir his yaydı.

Bir sonraki yol ayrımına geldiğimde kapalı alanı bulduğumu fark ettim. Fıskiye şırıl şırıl akıyordu ama yanındaki sesleri bastıramıyordu.

Bir adam nefes nefese kaldı ve inledi. "Evet... Aynen böyle. Ben ... Geliyorum!" Gözlerimi devirerek köşenin arkasından öne çıktım.

Adriano boşalırken sırtıttı. Kadının başını ellerinin arasında mengene gibi tutuyordu. Sonra geri çekildi ve tekrar sikini kavradı.

"Ah, kardeşim. Tam zamanında geldin. Eminim sevgili JJ yeni bir tura başlamayı sorun etmeyecektir." Saçlarını okşadı ve kendimi hasta hissettim.

"Karın burada ne yaptığını biliyor mu?" diye sordum ve Adriano'nun aptal sırtışı ortaya çıktı.

"Jill mi? Dışarıda nedimelerle hediye paketlerini açıyor. Yakın zamanda beni özlemeyecektir."

"Adriano," dedim başımı sallayarak.

"Ne oldu kardeşim?"

"Birkaç saatlik evlilik ve tüm iyi niyetler yok oldu. Eğer senin üzerine bahse girseydim, kaybederdim."

"İşte bu yüzden asla bahse girmiyorsun." Hâlâ bu kadar kendini beğenmiş olması inanılmazdı. Tabii ki değişmemiştir.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu arkadaşı ve ben cevap vermedim.

Ona bakmadım bile. O bir hiçti. Yine de inleyenin Sam değil de azgın kardeşim olması beni bir şekilde rahatlatmıştı.

"O endişelenmeden hemen geri dön," dedim ısrarla ve Adriano yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı.

"Sorun değil. Ben bitirdim. Şimdilik." Göz kırptığı için suratını yumruklamak istedim.

"Bunu hak etmiyor," dedim, küçük karısının tarafını tuttuğum için kendime şaşıracak.

"Hak ettiğinden daha fazlasına sahip. Bundan sonra nasıl bir hayat yaşayacağını biliyorsun. İsteddiğimi yaptığım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacak."

"Olabilir. Ama o zaman onunla açıkça konuşmalısın. Bunu ona borçlusun."

JJ inledi. "Çocuklar, bütün havayı mahvediyorsunuz. Bunun yerine biraz daha eğlenelim."

"Dom eğlenceyi sevmez, tatlım. Unut onu."

Son bir bakışla bana sırtlarını döndüler ve labirentin içinde kayboldular.

İçimi çekerek enseme ovuşturdum. Kardeşimin neyin peşinde olduğuyla pek ilgilenmiyordum. Ne de olsa kadınları aldatması ve fahişelik benim sorunum değildi. Ama her nasılsa şimdi durum farklıydı.

"Kimdi o? Ne ... ne oldu?"

Döndüm. Sam aniden arkamda duruyordu ve elimde olmadan onu omuzlarından yakaladım.

"Merda! Burada ne işin var?"

Bana kocaman gözlerle baktı. "Yürüyüşe çıktım."

"Neden? Burada ne işin vardı?"

"Sadece biraz yürüyüş ... Bu sadece Adriano muydu? Ve o kadın kimdi? Orada ne yapıyorlardı?"

İçimi çektim ve onu bıraktım.

"Adriano'nun bunu karısıyla bizzat görüşmesi gerekiyor."

"Jill ile mi? Neden... ne yaptı?"

Sam bunu görmemiş gibiydi. Ama bu durumu daha iyi hale getirmedi.

"Bizi ilgilendiren bir şey yok."

"Eğer Jill'le ilgiliyse, bu beni çok ilgilendirir! Ona her şeyi anlatacağım."

"İstedığınızı yapın. Ancak bunun ciddi sonuçları olabileceğini aklınızdan çıkarmayın. Artık evlisiniz ve bizim buna karışmaya hakkımız yok."

"Onu aldattı mı aldatmadı mı?" diye bağırdı Sam enerjik bir şekilde. "O benim kız kardeşim! Ona zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Neden böyle tepki verdiğinizi anlıyorum. Yine de, bu işe karışma. Benim işlerimde olduğu kadar az."

Önünde ayağa kalktım ve gözlerindeki belirsizliği görebiliyordum.

"Ben hiçbir şeye karışmam."

"O zaman neden beni kovalıyorsun?"

"Beni buraya kadar takip ettin."

"Toplantıya kulak misafiri olmamalıydın. Ne duydun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Ona doğru bir adım daha attım, böylece aramızda sadece birkaç santimetre vardı. "Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Bu kadar masum davranma. Kimin için çalışıyorsun?"

"Ne?" diye sordu, alaycı bir şekilde gülerek.

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Starbucks'ta çalışıyorum."

"Demek istediğim bu değil. Seni kim gönderdi? Kime bilgi vermek gerekiyor? Konu para mı? Bu iş için ne kadar alıyorsun? Sana daha fazlasını vereceğim."

Sam şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ben sadece kız kardeşim için buradayım. İşiniz hakkında hiçbir fikrim yok ve ilgilenmiyorum."

"O zaman neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Çünkü ben... seni ilginç buluyorum," diye bastırdı ve loş ışıktaki bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

"Öyle mi?"

"Şaşırdın mı? Aramızda olan onca şeyden sonra-"

"Aramızda hiçbir şey yok!" diye kestim sözünü. "Benden uzak duruyorsun!"

"Artık akrabayız. Bu nasıl olacak?"

"Belki, ama birbirimizle konuşmak zorunda değiliz ve birbirimizi görmezden gelebiliriz."

Garipti. Kelimeler ağızından çıkıvermiş olsa da, kendimi iyi hissetmiyordum. Bir şekilde. sanki çürümüş bir şey yemiş gibiydim.

Sam'in bakışı işleri daha iyi hale getirmedi. O baktı ... üzgün görünüyordu.

"Elbette. Sorun değil." Arkasını döndü ve bir sonraki çitin arkasında kayboldu.

Ona baktım ve doğru şeyi yaptığımı bilmeme rağmen kendimi çok kötü hissettim.

SAM

TGözlerimde yaşlar birikti. Tanrı biliyor ya, ağlak bir bebek değildim ama her şey benim için çok fazlaydı. Şimdi ne ?

Jill'in Adriano'sunu gizlice başka bir kadınla görmüştüm - düğünlerinin olduğu gün. Onu çoktan aldatmış mıydı? Her nasılsa her şey çok çabuk olmuştu.

Sonra Domenico geldi ve göğsümde bir acı hissettim. Beni sert bir şekilde reddetmişti.

Neden bununla ilgileniyorum?

Oraya gitmek istemediğim halde partiye geri döndüm. Bu yüzden yürümeye devam etmeye karar verdim. Karanlık parka doğru, bir anlığına yalnız kalmayı ve düşünmeyi umduğum .

Jill'e söyleyeyim mi?

Ne gördüğümünden ya da duyduğumdan emin değildim. Hile gibi gelmişti. Ama ne biliyordum ki? Belki de sadece o kadınla konuşuyordu. Hayır. O farklı görünüyordu. Yasaktı.

"Gerçek onları yok edebilir." Boynumun arkasını ovuşturdum ve derin bir nefes almaya çalıştım.

Bir şey ima etsem bile Jill sinir krizi geçirirdi. Son derece hassastı ve kırılırdı.

Belki de önce Adriano ile konuşmalıyım? Ya da Domenico'ya sorsam?

Hayır, bu mümkün değildi. Herhangi bir temas istemediğini bana çok açık bir şekilde ifade etmişti. Yaşadığımız her şey onun için kesinlikle hiçbir şeydi.

değer.

"Biliyordum, neden bu kadar acıyor?"

Akşamın serin havası ciğerlerime iyi geldi. Kendimi sık gül çalılılarıyla çevrili bir çeşmenin yanında buldum. Birkaç fener vardı ama sadece hafif bir ışık sağlıyorlardı. Gerçekten güzel ve تنها bir yerdi ve bir anlığına gözlerimi kapatmak için çömeldim.

Umutsuzluk ve kesinlik arasında gidip gelerek partiye dönmeden önce bir süre bekledim.

Bir karar vermiştim. Bu gece hiçbir şey yapmayacaktım. Yarına kadar, akşamdan kalmalığım geçene ve ruh halim normale dönene kadar. Sonra Jill'i bir kenara çekecek ve ona sakince ne gördüğümü ya da belki de görmediğimi açıklayacaktım.

Parti hâlâ devam ediyordu. Birkaç sarhoş müzik eşliğinde dans ederken, birçoğu masalarda oturmuş gülüyordu.

Tanıdığım herkesle vedalaştım ve misafirhaneye girdim. Jill muhtemelen çoktan Adriano'yla birlikte odasında kaybolmuştu. Ne de olsa düğün gecesi idi.

Daha birkaç saat önce onu aldatmış olduğunu düşününce midemdeki huzursuzluk hissi arttı. Ve bunu söylemem gerekip gerekmediği konusunda tekrar şüpheye düştüm. Bu büyük bir drama olurdu, Jill onu terk ederdi ve sonra tüm bu düğün ve parti bir felaket olurdu.

Hayır, o yanlış bir şey yapmadı. Suçlanması gereken o!

Sadece o değil, kardeşi de. İkisi de aynı tipti. İstediklerini alan baskın göt herifler. Sonuçları ne olursa olsun. Jill ve ben onların tuzaklarına düşmüştük ve şimdi bedelini ödemek zorundaydık.

Göğsümdeki tatsız çekintiyi görmezden geldim ve tamamen bitkin bir halde yatağa düşmeden önce duş almaya gittim.

Yavaşça uykuya dalarken, düşüncelerim son birkaç günde yaşanan olayların etrafında dönüyordu. Bu kadar kısa bir sürede o kadar çok şey olmuştu ki, hâlâ aklım almıyordu. Her şeyi kafamda düzenlemeye çalıştım ama mantıklı bir düzen bulamadım. O her zaman her şeyin üzerinde dönüp duruyordu: Domenico.

Ve birden karşımda durdu, bir gece iblisi gibi yatağın önünde yükseldi. Kokusu burun deliklerimi doldurdu ve beni iradesizleştirdi.

Oda karanlıktı ama içinden çok daha fazla karanlık yayılıyordu.

Yavaşça bana doğru ilerledi ve üzerime eğildi. Dizlerinin ağırlığı yatağı aşağı itti. Dudaklarını hissettiğimde bunun bir rüya olmadığını anladım.

Hiç tereddüt etmeden dili ağzıma girdi. Dudakları tütün, cin ve şehvet tadındaydı. Sert vücudu beni yere bastırdı ve nefesimi kesti. Dili ağzımın içine o kadar derinlemesine girmişti ki tamamen savunmasız kalmıştım. Kısa bir süre sonra ellerim de öyle oldu. Onları kelepçelerle yatağın tentesine bağlamıştı. Bana sormadan istediğini aldı. Arzuladığı şeyi. Beni.

Ve ben de çelik gibi sertleşmiştim. Kendini vücuduma sürttü, ağzımda inledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan çırılçıplaktım ve parmakları deliğime doğru ilerliyordu.

"Dom," diye nefes nefese kaldım içimde hareket ederken.

"Kapa çenenin," diye emretti ve ağzımı dudaklarıyla mühürledi. Beni parmağıyla becerirken usulca inledim.

Birden kendimi o kadar sıcak hissettim ki alevler içinde kalacağımı sandım. Sanki kanım kaynıyordu ve bu sadece o olduğu içindi. Hâlâ üzerimde inanılmaz güçlü bir etkisi vardı ve onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Yanlış olsa bile, bunu yapmamamız gerekse bile. Elimizde değildi.

Dom bir hırıltıyla sikini kaldırdı. Kendini milim milim içime iterken alt dudağımı kemirdim. Çok sıcaktı ve aynı zamanda özlemle doluydum çünkü yeterince hızlı gitmiyordu.

İnanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Bunu onunla ilk kez yapmıyor rağmen, kalbim öylesine karışmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum.

Domenico bacaklarımı göğsüne koydu ve sertçe itti.

Acı dolu bir çığlığı tüm gücümle bastırdım. Zar zor hareket edebiliyordum ve bu beni şimdiden umutsuzluğun eşiğine getirmişti. Bu adam baştan çıkarmanın ta kendisiydi ve *hayır* diye bağırman gerekirken bile zihnimde yüksek sesle *evet diye* bağırıyordum!

Hareketleri hızlıydı. Samimi bir sevişme için çok hızlıydı. Kendini tekrar tekrar içime sokarken onunla ilgili her şey çaresiz görünüyordu.

Neredeyse hiçbir şey göremiyor olsam da, onun sıcak bedenini üzerimde hissedebiliyordum. Öyle bir ısıltı yayıyordu ki. Alnından boncuk boncuk ter damlıyordu. Kendini zorluyor ve onu ele verebilecek herhangi bir sesi bastırmaya çalışıyordu.

İkimizi de uçuruma yaklaştırdıkça ona dokunma ihtiyacı hissettim. Elimi yanağına koymak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Çünkü içgüdüsel olarak bunun son kez olacağını biliyordum. Bu bir vedaydı.

Onu içimde hissetmek - sadece son kez olsa bile - beni mutlu ediyordu. Bana bakma şekliydi. Karanlıkta bile bakışlarındaki özlemi fark edebiliyordum. Ve sonra yine ikimizi bir araya getiren tutkuyu.

Bunun burada olmaması gerekiyordu. Neden bu kadar iyi ?

"Bana öyle bakma," diye homurdandı usulca, bacaklarımı indirdi ve yüzüstü yatmam için beni döndürdü. Popomun yanaklarını ayırdı ve tekrar girdi. Elini başımın arkasına koyarak beni yatağa bastırdı ve tekrar tekrar üzerime boşaldı.

Yaptığım tek şey gülümsemekti. Onun içini görmek çok kolaydı. Onunla ilgili her şey çaresizlik çığlıkları atıyordu. Ama ona yardım . Kendime bile yardım edemedim. Orgazmın rahat, ılık dalgaları üzerimde yuvarlanırken gözlerim kapandı.

Dom son bir kez daha kendini içime bastırırken ben nefes nefese yastığa doğru çığlık atarak boşaldım. Aleti inanılmaz derecede sertti ve içime akan ılık sıvıyı hissettim.

"Neden bu kadar sessizsin?" diye fısıldadı ve başımı çevirip sevgi dolu gözlerle ona baktım.

"Bana sessiz olmamı söylemiştin."

"Ve sen de dediğimi yapıyorsun?" Tamamen kendinden geçmiş görünüyordu.

Beni kelepçelerden de kurtardı. Birden o kadar yakınlaştık ki, artık içimde olmamasına rağmen onu tamamen hissedebiliyordum. Gözlerini yüzümden alamıyordu.

Sorusuna yanıt olarak "İnanılmazdı," diye fısıldadım.

Ama bu onun için yeterli görünmüyordu. Pantolonunun fermuarını çekti ve gömleğinin içine girdi. Ona yaklaştım çünkü aniden çok güvensiz görünüyordu.

Dom bana bakmaktan kaçındı ama kısa bir süre durakladı. Bu andan faydalandım ve elimi göğsüne koydum. Bir an için orada kaldı, sonra tokatla uzaklaştırdı.

"Sana söyledim, kimse bana dokunamaz."

"Veda etmek için bile mi? Ben... sadece sana sarılmak istedim." Kaşları birbirine yaklaştı. "Ne için?"

"Çünkü böyle yaparsınız."

Ona tekrar dokundum, bu sefer ön koluna. Buna izin verdi ve bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için gergin bir şekilde bekledi. Çok yavaşça ileriye doğru ilerledim.

Tüm vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. Ama kollarımı sırtına doladığımda ve kendimi nazikçe göğsüne bastırdığımda geri çekilmedi.

Kalp atışları gibi nefes alış veriş de hızlıydı. Gözle görülür bir şekilde bunalmıştı. Yine de beni itmedi, bunu inanılmaz derecede iyi bir işaret olarak gördüm. Bana güvenmeye başlamıştı.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim kendimi yavaşça ondan ayırırken. Ona gülümsedim ve o benim yoğun bakışlarımdan kaçındı. Ardından gelen tek şey hafif bir baş sallamaydı.

"Kardeşin götün teki ama sen değilsin."

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," dedi sertçe ve o kadar kasvetli bir tonda ki, az önce oluşan yakınlık bir anda yeniden paramparça oldu.

"Başkaları seni görmeden gitsen iyi olur," diye fısıldadım ve sessizce kapıdan kaybolmadan önce bana son bir kez baktı.

Arkasından baktım ve göğsümde sanki biri hançer saplamış gibi bir acı hissettim.

Bu son seferimizdi, bunu içgüdüsel olarak biliyordum. Kapı kapanmıştı ve ben de kalbimi onunla birlikte kapatmak zorundaydım. Bu hepimiz için en iyisiydi.

SAM

A Ertesi sabah kendimi bitkin hissediyordum. Bir gözüm bantla kapatılmış, diğeri yarı açık uyandığımda saat onu çoktan geçmişti. gözlerini kısarak saate baktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Bunu yaparken uzun tarafımı yere çarptım. Ama hiçbir şey hissetmiyordum, başım çok fazla dönüyordu.

Belli ki çok fazla içmiş, çok fazla düşünmüştüm ve rüyalarım söz konusu olduğunda ... Artık bu dünyaya ait değillerdi.

Zihnimde garip bir şekilde çarpıtılmış görüntüler belirdi. Kıçımı tuttum, biraz acımişti. Yani bu bir rüya değildi.

"Seni sürtük," dedim sadece özür dileyerek gülümseyen yansımama.

Kendimi suçlayamazdım. Domenico'nun buna ihtiyacı vardı. Ve benim de. Bu son seferdi. Şu andan itibaren, birbirimizi bir daha görmeyecektik. İkimiz de bunu unutacaktık. Jill'e gerçeği söylediğim anda Adriano'yu terk edecek ve onları bir daha asla görmeyecektik.

Aceleyle duş aldım ve biraz sonra kapıda durdum, tamamen akşamdan kalmaydım ama en azından giyinmişim. Yatağa biraz hüznle baktım çünkü bazı şeylerin geri getirilemeyeceğini biliyordum. Sonra dışarı çıktım.

Etrafta bir sürü hizmetçi vardı. Diğer konukların odaları temizleniyor gibiydi. Annem ve babam artık orada değildi. Başım çatlarcasına Jill'e gitmek için ettim. İçinde

Odasında dört kız koşuşturuyordu. Yatak takımları yeni çıkarılmış ve yandaki banyo temizlenmişti.

"Herkes nereye gitti?" diye bağırdım odanın içinde.

Kızlardan biri "Gelin ve damat balayına gidiyorlar," deyince elimi alnıma vurdum.

Aptalın tekiydim ve uyuyakalmıştım! Jill'i daha önce yakalamak istiyordum.

Cep telefonumu çıkardım ve tekrar aradım. evir sesi duyulduğu anda kendimi suçlu hissettim ve telefonu tekrar kapattım. Muhtemelen oktan Fransa'ya giden özel bir jete binmişlerdi.

Adriano, Jill'in hemen yanında oturuyor olmalıydı. Tam olarak ne söyleyecektim?

"Hey, Jill, gerçekten harika bir düğün ve harika bir partiydi! Ama sanırım kocan dn seni aldattı. Bunu kanıtlayamam ve emin de değilim. En iyi dileklerimle, Sammy!"

O kadar saçmaydı ki sadece başımı sallayabildim. Hayır, telefonda böyle şeyler söylenmez. İyi ya da kötü, biraz daha beklemek zorundaydım.

Gerçeği hak etse bile, Jill'i herkesten ve her şeyden korumak benim görevim değildi. Domenico haklıydı. Karışmaya iznim yoktu. Adriano'nun dn ona itiraf etmediğini nereden bilebilirdim ki?

Misafirhaneden ayrılırken pek de iyi bir ruh halinde değildim. Genç bir adam çantamı arabaya kadar taşıyacak kadar nazikti.

Güneşli harika bir gündü. Parlaklık gözlerimi yakıyordu. Neyse ki güneş gzlklerim yanımdaydı ama sıcaklık tenimde gerçekten iyi hissettiriyordu. Ve hafif esinti burnuma iek kokuları üflüyordu.

Peri masallarından fırlamış gibi görünen şatoya dönüp baktım. Güzel ve bir şekilde bu dünyanın dışında görünüyordu.

"Tanrıya şükür, beni unuttun sandım!" diye bağırdı Billy, arabamın kaputuna yaslanarak.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne içtin sen, bitkin görünüyorsun!"

"Ben bir şey almadım. Sadece biraz içtim. Buraya ne zaman geldin?"

"Aptal mısın sen? Dün gece uzun süre birlikte oturduk ve içtik. Ben sana hayat hikayemi anlatırken sen neredeydin?"

Kafam karışmıştı, bagajı açtım ve çocuk çantamı içine koydu. Sonra akşam yemeği ceketimi içeride sürücü koltuğunun arkasına astım.

"Sahi mi? Ne zamandı o?" Onu gördüğümü gerçekten hiç hatırlamıyordum.

Evet, tabii ki davet edilmişti. Ama nedense parti boyunca onu görmemiştim. Gerçi...

"Bilmiyorum, gece yarısı gibi bir şeydi. Parti gerçek bir patlamaydı ve oldukça uzun bir süre devam etti. Davet edildiğime sevindim. Gerçekten kaçırmak istemezdim."

"Ben ne zaman ?"

"Bilmiyorum, iki ya da üç civarı olmalı. Her neyse, parti hala devam ediyordu. Düşene kadar dans ettim. Sonra sevgilime bir Dickpick daha gönderdim. Gerçekten çok mutlu oldu."

"Sevgilin mi? Oh, senin şeker baban. Onu benimle ne zaman tanıştırmak istersin?" diye sordum arabaya binerken.

Dikiz aynasına baktım. Bir yanım Dom'un gelip araba kullanmamı engellemesini diliyordu. Bu tamamen çılgınca ve tamamen gerçek dışı bir şeydi. Bunu biliyordum. Ama yine de

...

Dün gece çok güzeldi, tıpkı onunla geçirdiğim diğer tüm geceler gibi. İkimiz de bir gelecek olmadığını bilmemize rağmen onu şimdiden özlemiştim.

"Dünyadan Sammy'ye, beni bir daha !"

"Ne hakkında?"

"Düşüncelerinle neredesin? Dün çok hülyalı görünüyordun, sanki kim bilir neler görmüş gibiydin."

Billy tamamen haksız değildi. Ama kendimi ona ifşa etmeme izin yoktu. Zaten çok fazla şey biliyordu. Domenico belli ki bunu bir sır olarak saklamak istiyordu. Bu yüzden Billy'ye tüm kirli detaylar hakkında övünmek akıllıca olmazdı. Hayır, bu sefer sessiz kalacaktım.

Arabayla bahçeden çıkarken dikiz aynasına tekrar baktım. . Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ama bu

Domenico vedalaşmaya gelmediği için zgndm. Ortalığı toplayan hizmetçiler dışında kimse yoktu.

Ferforje kapı arkamızdan kapandı ve ben doğruca otoyola yöneldim. Sadece eve gitmek istiyordum.

Long Island'ı arkamızda bıraktığımızda Billy, "Sevgilinle nasıl gitti?" diye sordu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Oh, hadi ama, Sammy. Her şeyi burnundan çekmelerine izin verme. Aranızda neler olduğunu gördüm. Yine de dikkatli olmalısın. Onun gibi adamlar tehlikelidir."

Hâlâ tam olarak o noktada değildim. Ama onun sözleri tüm alarm zillerimi aldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yüksek sesle söylemek zorunda değilim, değil mi?"

Yzmde binlerce soru işareti varken Billy'nin yolcu koltuğunda kendini beğenmiş bir şekilde uzanması hoşuma gitmedi.

"Konuş artık!"

"Bir Mafioso sıcak bir ekipman parçasıdır, ancak dikkatli olmazsanız parmaklarınızı gerçekten yakabilirsiniz."

Frene bastım ve neredeyse karşıdan gelen trafiğe arpıyordum. Billy sanki hayatı sona ermek üzereymiş gibi çığlık attı. İlk fırsatta yolun kenarına çektim. Kan kulaklarıma hücum ediyordu ve zorlukla nefes alabiliyordum.

"Ne ... ne dedin?"

"Beni mi çalışıyorsun?" Billy panik kendini .

"Az önce ne dedin sen?"

"Sammy, kendine gel, Tanrım! Aslında, bu seviyede araba kullanmamalısın."

Onu yakasından tuttum ve yüzüne baktım. "Bir daha söyle!"

"?" diye bağırdı ve gözlerinde ciddi bir korku gördüm.

"Az önce onun hakkında bir şey söyledin."

"Mafyadan mı?"

"Evet, aynen yle." Yüzümdeki tüm renk uçup gitmişti.

Billy gülümsedi. "Sammy, lütfen bana söyleme?"

"Ben. Hiçbir fikrim yoktu."

Abartılı bir şekilde güldü. "Sen zeki bir adamsın, değil mi? Bu çok açık. Bu Jill'in de bilmediği anlamına mı geliyor?"

Yutkundum ama boğazımdaki düğüm bir türlü çözülüyordu. Sıkışmaya devam etti ve boğulmamak için nefesime konsantre olmak zorunda kaldım.

"Aman Tanrım, nereliydin sen? Taşradan mı? Taşradan mı? Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Başımı salladım. Ne yazık ki Billy bu konuda haklıydı. Ailemiz New Jersey'de, New York'a yüz mil uzaklıktaki Wantage adlı bir kasabadan geliyordu. Biz büyük şehirde büyümemiştik. Orta sınıf, katı ama sevgi dolu, en azından anneme göre. Jill'le birlikte şehre gittiğimizde bizi gerçekten neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Billy ile tanışana kadar suç faaliyetlerinden haberdar değildim. Onu omuzlarından tuttum ve sarstım.

"Biliyordun ve bana söylemedin!"

"Sammy, sakın ."

"Beni bu gemiye, bu iğrenç yaşlı piçlerin yanına götürdün. Hepsi gangsterdi, değil mi?"

Özür dileyerek gülümsedi. "Bilmiyorum. Bu mümkün."

"Sana bahşişi kim ?"

"İnsanları arayan Terry adında bir adam vardı."

"Terry?" O tuhaf adamı hâlâ hatırlayabiliyordum. Pek arkadaş canlısı biri değildi.

"Gerçekten şeker babalarla ilgiliydi. Yemin ederim. Ama her zaman çok zengin insanların bazen paralarını dürüstçe alamadıkları gerçeğini hesaba katmak zorundasınız. Bu işler böyledir."

"Şimdi böyle mi oldu?" diye taklit ettim onu. "Nasıl bir bokun içinde olduğumuz hakkında bir fikrin var mı? Jill balayı için Adriano'yla birlikte Avrupa'ya gidiyor. Ve hiçbir şeyden haberi yok!"

"Ama bu benim sorunum değil! Kız kardeşin çok saf. Eminim onun tarafından kör edilmiş ve onun dürüst bir adam olduğunu düşünmüştür."

"Neden bunu sadece şimdi söylüyorsun?" Tamamen şaşkına dönmüştüm. Billy zaten çok şey yapmıştı, ama bu açıkça çok ileri gidiyordu.

"Buradan gitmeni istiyorum." Yanından geçip yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Çık dışarı."

"Ciddi misin Sammy? İkiniz de bariz olanı göremeyecek kadar aptal olduğunuz için mi beni buradan kovuyorsunuz?"

"Hemen çık dışarı!"

"Biz boşanmış insanlarız, bilesin diye söylüyorum!" Dışarı çıktı ve gösterişli bir şekilde kapıyı çarptı.

İçime bir panik havası yayıldı. Billy'yi kovduğum için değil, onun haklı olduğunu bildiğim için. Jill saftı. Onu kendim de böyle etiketlemiş ve Adriano'nun geçimini sağlamak için yaptığı işte delikler açmaya çalışmışım. Emlakçılık. Oteller. Kim inanırsa.

Bu yüzden tüm silahlı insanlar, bu yüzden gizliliği.

Partideki insanlar da bunun bir parçasıydı. Onlar bir aileydi.

Adı neydi? Civella mı?

Çok aşına değildim ama kulağa eski bir İtalyan gibi geliyordu. Bir keresinde benimle tanıştığı kulüpte bir İtalyan restoranı vardı. Şato, park ve konuk evinin hepsinde belirgin bir Avrupa İtalyan tadı vardı.

Billy bir fahişe gibi yolun kenarında durdu ve bana küçük kışını gösterdi. Onu burada bırakırsam ve Bronx'a kadar yürümek zorunda kalırsa beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Belki şeker babasını arayabilirdi ama daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

"Gir içeri, göt herif," dedim ve ona kapıyı açtım.

"Hayır."

"Billy, arabaya bin! Yoksa yemin ederim seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Şiddet dolu fantezilerinle onun için iyi bir eşsin," dedi içeriye geri otururken. "Artık senin arkadaşın olmak istemiyorum. Bu çok yorucu."

"Sadece bunu geri verebilirim. Ama bu pisliğin içinde olmamdan sen sorumlusun. O yüzden bana bildiğin her şeyi anlat." El frenini çektim çünkü bunun daha uzun süreceğinden emindim.

"Ben ne bilirim ki? Hiçbir şey bilmiyorum. Böyle insanlar yanlarında 'Ben mafyadanım' diye bir işaret taşımazlar. Bu konuda konuşmuyorsun Sammy. Kimse. Bu arada bu terim yanlış.

Bunu bana bir kez açıklamışlardı. Sen Cosa Nostra'ya aitsin. New York'taki organize suçlar beş aileden oluşur. Ve siz de onlardan birisiniz. Tek bildiğim bu."

Başımı salladım. "Sana inanmıyorum."

Billy içini çekti, sonra devam etti. "Benim için sorun yok. Ama bütün bunları benden öğrenmedin. Bunlar çok gizli bilgiler. Ne demek istediğimi anlıyorsan, sadece çalı telsizinden geliyor."

Elimi sabırsızca salladım.

"Civella'lar New York'taki en büyük ve en nüfuzlu aile gibi. Patronların patronu diyebiliriz. Bunu henüz anlamamış olman gerçekten şaşırtıcı." Güldü ama bunu onunla paylaşmadım. "Bu insanlarla ilgili her şey suç, kirli para ve şiddet kokuyor. Yani, parti harikaydı ama böyle bir şey dışında bu tür insanlara bulaşmamalısın. Seni bulaştırdığım için özür dilerim. Biraz ateşli seksin sana iyi geleceğini düşünmüştüm. Ama bu senin için çok fazla olabilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Farkına varmak geç oluyor."

"Biliyorum. Ve gerçekten üzgünüm. Ama endişelenmene gerek yok. Bir şeyiniz vardı ve şimdi hiçbir şeyiniz yok. Sessiz olursan, birbirinizi bir daha asla görmezsiniz ve her şey yoluna girer."

"Kız kardeşimin bir gangsterle ilişkisi olduğu gerçeği dışında."

"Bu onların kendi kararıydı. Eğer sormazsanız, sonuçlarına da katlanmak zorunda kalırsınız." Billy sanki Jill onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuzlarını silkti.

"Onu oradan çıkarmalıyız. Bir şekilde."

"Nedenmiş o? Onunla mutlu. Sen onun ağabeyi olabilirsin ama ikiniz de yetişkinsiniz ve o kendi kararlarını verebilir." Billy şimdiden ailem gibi konuşmaya başlamıştı.

"Yapamaz. O çok hassas. Adam ondan faydalanacak ve o da incinecek." Eğer bu zaten olmamışsa.

"Her zaman onun parlak zırlı kahramanı olamazsınız. Sadece iletişime geçtiğinde onun yanında olun. Aksi takdirde, uzak durun."

"Sanırım yapmak zorundayım." Bu durum hiç hoşuma gitmese de şu anda yapabileceğim bir şey yoktu.

Polise haber vermek de doğru olmazdı. Ne de olsa bir suç işlememişlerdi. Jill kaçırılmamıştı, Tanrı aşkına, bu adamla kendi özgür iradesiyle evlenmişti.

"Bizi eve bırakır mısın lütfen?" diye takıldı Billy ve ben de motoru çalıştırdım.

"Seni geri götüreceğim ama gelecekte yollarımızı ayırmayı ciddi olarak düşünmeliyiz."

"Bana uyar, ama sen ." Başımı
salladım ve yoluma devam
ettim.

Eve döndüğümüz üç çeyrek saat boyunca birbirimizle neredeyse tek kelime konuşmadık. Düşüncelerim o ana kadar Domenico ile yaşadığım her şeye odaklanmıştı. Ve bu kadar kör ve saf olduğum için kendime kızıyordum. İşaretler her yerdeydi. Sadece onları görmek istememiştim. Umarım çok geç değildi.

DOM

3 hafta sonra

SAdriano yeni karısıyla kaçtığından beri sadece sorunlar vardı. Ona özellikle ihtiyacım olduğundan değil. Ama Kötü haberlerin üst üste gelmeye devam etmesi beni şaşırtmıştı. Sık sık baş ağrısıyla yatağa giriyordum ve kabuslar görüyordum, ne yazık ki bu da Sam'i uzak tutmuyordu.

Evet, o gitmişti ve böylesi daha iyiydi ama yine de bir yanım onu çok özliyordu.

Düşüncelerimi düzenlemek için elimin tersiyle masaya vurdum. Ağzımda bir sigara ve elimde bir bardak cinle sorunlarımın üstesinden gelmeye çalıştım.

Son birkaç gündür sadece olumsuz şeyler bildiren Vito, "Patron, Morris Park'tan haberler var,"

"Şimdi ne ?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Teslimat ulaşmadı. Yolda durduruldu. Ve tedarikçi öldü. Açık yolda vurularak öldürüldü."

Boğazımdan bir gümbürtü geldi ve bardağı her an kırılabilecek kadar sıkıca kavradım.

"Bunun sorumlusu kim?"

Vito başını eğdi ve omuz silkti. "Hiç tanık yoktu patron."

"Bu iki hafta içinde beşinci kez oluyor.
Birileri sınırlarımıza saygı göstermiyor."

Özellikle şaşırdığımı söyleyemem. Aylardır yollarda sorunlar vardı ve işler açıklanamaz bir şekilde ters gitmeye devam ediyordu. Kalıpları tanıyordum. Babam diğer patronlarla yeni bir ateşkes kararı olsa da, buna sadık kalacaklarına inanacak kadar saf değildim. Şehirdeki güç yapısı devrilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Artık bir şeyler yapmalıyım.

"Gözetim için daha fazla adam gönderelim mi patron?"

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Mümkün olduğunca çabuk getirin. O zaman merkeze rapor verin."

Bardağımın son damlasını da yuttum ve ayağa kalktım. Ağzımdaki sigaranın yarısı yanmıştı bile, bir nefes çektim ve kapıya doğru koştum.

Bazen bu sarayın büyüklüğüne lanet ediyordum. Bir uçtan diğer uca gitmem neredeyse çeyrek saatimi alıyordu. Babam ve annemin batı kanadında kendilerine ait bir odaları vardı, babamın iş yeri neyse ki oldukça merkeziydi.

Kapıyı çalmadan içeri girdim. Babam masasında bir paşa gibi oturuyordu. Kucağında genç bir kadın vardı ve onun çıplak göğüslerini okşuyordu. Beni görünce kadının poposuna bir tokat attı.

"Git ve oyna, sevgilim, seni sonra arayacağım." Kız aceleyle dışarı çıktı.

"Ciddi misin? Boğazımıza kadar boka battık ve senin fahişelik yapmaktan başka yapacak işin yok mu?"

Sözlerimi toparlayamadan çoktan dışarı çıkmışlardı. Babam bundan hoşlanmamış gibiydi. Ayağa kalktı ve yüz ifadesi gülümsemeden hain bir yüz buruşturmaya dönüştü.

"Bir dahaki sefere kapıyı çal. Neredeyse kafana sıkıyordum, *evlat*."

"Bunun için zamanımız yok. Başka bir teslimatın daha soyulduğuna dair bir ihbar aldım. Kaybolmuş ve teslimatçı ölmüş. Birisi arabalarımızın üzerine işlemeye çalışıyor."

"Olur böyle şeyler."

Kulaklarıma inanmadım.

"Mülklerle ve mali işlerle ilgilen. Teslimatları bana bırakın."

Yıllar önce, daha az suç teşkil eden faaliyetleri benim üstleneceğime dair bir anlaşma yapmıştık. Karşılığında babam beni serbest bırakacaktı. Tabii ki bu işe yaramadı. Ne de olsa biz bir aileydik ve aileyi ilgilendiren şeyler beni de doğrudan ilgilendiriyordu.

"Uyanın, anlaşma iptal . Saldırı altındayız."

Babam güldü ve sonra tekrar yönetici koltuğuna oturdu. Bir puro çıkardı ve ucuna hafifçe vurdu. "Çok dramatiksin, Domenico."

"Orada öylece oturup hiçbir şey yapmadan nasıl durabiliyorsun?"

"Her şey kontrol altında. Sakinleşmelisin."

"Durumun gerektirdiği kadar sakinim."

"Ah, kardeşini duyabiliyorum," diye tersledi babam ve hemen ardından Adriano yan kapıdan hızla içeri girdi.

Kulaktan kulağa sırttı ve babam ona sarıldı. Öpüştüler. Hep böyle fiziksel şeyler.

"Paris nasıldı oğlum?"

"Bir rüya gerçek oldu. Merhaba, kardeşim."

Adriano beni de kucaklamadan önce onu durdurdu.

"Her zamanki gibi soğuk. Bu değişmeyecek, değil mi?" İkisi de güldü ve ben kendimi yanlış filmdeymişim gibi hissettim.

"Sorun ne baba? Domenico sütü ekşimiş gibi görünüyor."

"Yollarda sadece birkaç küçük sorun var. Ciddi bir şey yok. Hadi, oturun ve bize yolculuğunuzu anlatın."

Önemsiz şeyler hakkında konuşmalarını izlemek zorunda kaldım. Bu durum benim için neredeyse dayanılmazdı. Bu yüzden hışımla ileri atıldım ve avuçlarımı masaya vurdum.

"Ciddi bir şekilde konuşmamız gerek!"

Adriano ön dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Ayrıldığımdan daha da kötü bir ruh hali içinde. Aşağı gel Dom."

"Bu saçmalık için vaktimiz yok."

"Sanırım haklısın," dedi babam, beni değil Adriano'yu kastederek. "Umutsuzca bir eşe ihtiyacı var."

"Başından beri bunu söylüyordum!" İnleyerek gözlerimi devirdim.

"Giovanni'nin yaş olarak uygun bir kızı var. Ailelerimiz birleşmiş olur," diye öneride bulundu babası.

"Sonunda beni dinle!"

"Beni yanlış anladın oğlum. Seni dinliyoruz. Ama bu, tedarikçilerin vurulduğu ve teslimatların kaybolduğu ilk sefer değil. Kiliseyi köyde bırakmalı ve diğer ailelerle temasa geçmeden önce daha fazla araştırma yapmalıyız. Sonuçlarının ne olabileceğini çok iyi biliyorsunuz." Peder şimdi yeniden ciddileşmişti.

"Elbette bunu biliyorum. Ben dikkatli olmamız ve işi hafife almamamız gerektiğini söylüyorum."

"Yapmayacağız. Ama şimdi panik yapacak zaman yok. Kardeşin döndü ve yemek yakında hazır olacak." Bu, babam için meselenin sonu gibi görünüyordu.

"Gerçekten gevşemelisin, kardeşim." Adriano kolunu omuzlarıma doladı, ben de isteksizce izin verdim. "İçindeki öfkeyi çıkarman için sana bir kadın bulacağım. Yoksa bir erkek mi tercih edersin?"

Vücudunun üst kısmına o kadar sert vurdum ki sendeleyerek geri çekildi.

"Ne dedin sen?!"

Alaycı bir sırıtışla ağrıyan göğsünü tuttu. "Sinirime mi dokundu?"

"Minghiata!"

Adriano güldü; babam bana kuşkuyla baktı.

"Bu doğru mu?"

"Tabii ki hayır!" diye öfkelen dim ve sanki yer ayakları mın altından kayıp gidiyormuş gibi hissettim.

"Neydi o? Ölü bir köpek bir köpeğı mi ısı rıyor?" Adriano her şeyi çok komik buldu.

"Saçmalamayı kes," diye homurdandım, öfkem o kadar yükselmişti ki boğazımda hissedebiliyordum.

"Kardeşı mi? Sam yakışıklı bir adam." Adriano kaşlarını salladı.

Bu çok fazlaydı.

Bir yumruk attım ve suratını dağıttım. Bir iniltiyle sendeleyerek geri çekildi ve kan fışkıran burnunu tuttu.

"Domenico Civella!" diye gürledi babam ve ben çok ileri gittiğimi anladım. "Yemek yemene izin yok. Odana git ve ne yaptığını düşün."

"Ama Adriano'nun -"

"Bu bir rezalet!" diye bağırdı babam ve ben sadece geri çekilebildim.

Doğu kanadındaki odama giderken her şey dönüyordu ve tamamen midem bulanıyordu. Bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de öfkeyi tüm vücudumda hissediyordum. Adriano şaka yapıyordu, sadece bu olabilirdi. O hiçbir şey bilmiyordu. Kimse bir şey bilmiyordu! Yine de bir şeylerden şüphelenebilecekleri düşüncesi bana eziyet ediyordu.

Odama gittiğimde kendime bir içki hazırladım ve bir sigara yaktım. Bunun beni biraz sakinleştireceğini umuyordum. Her halükarda bugün dövecek birine ihtiyacım vardı.

Tabii ki işe yaramadı. On dakika boyunca kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Aileme karşı o kadar öfke ve nefret doluydum ki tüm odayı dağıtmanın eşiğine gelmiştim.

Dikkatleri üzerime daha fazla çekmemek için dökmeye karar verdim. Ve aklıma gelen en iyi yolla - seks dışında.

Vito ve Alessandro'yu yanıma aldım ama arabamı kendim kullandım. Long Island'dan Manhattan'a yolculuk inanılmaz derecede özgürleştiriciydi. Yavaş sürmeye ya da trafik kurallarına uymaya zahmet etmedim. Gaza o kadar sert bastım ki Vito'nun kalan birkaç saç teli neredeyse havaya uçacaktı.

Çarşamba akşamıydı ve sezon başlamıştı. Bastırılmış enerjiyi boşaltmak için doğru zamandı.

Kulübe girmeden önce bile tokat ve inlemelerin rahatlatıcı sesini duydum. Şu anda buna her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Giriş ücretsizdi ve salonu iyi görebilmek için yüksekte bir koltuk aradım. İlk dövüş çoktan başlamıştı ve biz de tam ortasına daldık.

İki büyük adam birbirini dövüyordu. Biri dev gibiydi, diğeri bir boğa kadar genişti. Tezahürat yapan kalabalık da

Benim gibi dövüşün. İçlerinden biri daha fazla ayağa kalkamayana kadar yemeklerini cılamaya devam etmelerini istedim.

Bir gong sesi duyuldu ve ilk kişi yere düştü. Hakem ondan geriye doğru saydı ama adam üçe kadar sayınca tekrar ayağa kalktı ve bir sonraki raunt başladı.

Yumruklar çarpışıyor, ter fişkırıyor ve erkeklerin inlemeleri vücudumda başka bir etki yaratıyordu. Doğru zaman olmasa bile ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yalnız kaldığımda sadece *onu* düşünüyordum. O her zaman rüyalarımıdaydı ve lanet olsun, onun için hala o kadar ateşliydim ki sadece düşünürken bile sertleşiyordum.

Dövüş kafamı kaldırdım. Bir adamı sahneden sürüklemek zorunda kaldılar, diğeri zar zor yürüyebiliyordu.

"Ve şimdi de kendisine *Electric Angel* diyen yeni bir yarışmacıya geldik. Karşısında da *Beastly Badman* var. Bu ikisi için alkışları duyalım!"

Bir ışık gösterisi başladı ve dramatik müzik başladı. Gecenin ikinci dövüşü umut verici görünüyordu.

Siyah paltolu bir adam bir taraftan içeri girdi. Paltosunu çıkardı ve altından canavar gibi bir adam çıktı. *Beastly Badman* (*Çirkin Kötü Adam*) ismi onun ağır kıllı, iri yarı vücuduna oldukça yakışıyordu.

Birdenbire müzik değişti. Yumuşak ve hafif tonlar havada titreşti ve ışık zıttını ortaya çıkardı: Rüya gibi bir vücuda sahip bir adam içeri girdi, omuzlarına iki melek kanadı takmıştı. Sarı saçları spot ışığında parlıyordu.

Yani...

Onu tanıdığımda çenem düştü. O Sam'di!

Benim Sam'im.

Değil mi?

Onu hayal etmek zorundaydım. Hem rüyalarımdaydı hem de uyanırken onu hep gözümün önünde görüyordum. Az önce ringe giren adam benim Sammy'm olamazdı. Çok genişti ve saçlarının sarı rengi çok açıktı.

Gözlerimi kıstım çünkü gerçekten de ona çok benziyordu. *Electric Angel'in* *Beastly* karşısında hiç şansı yok gibiydi.

Badman, çünkü vücutları çok farklıydı. Biri oldukça ince ve sırim gibiydi, diğeri ise kaya gibiydi.

Gong sesi duyuldu ve dövüş başladı. Beklendiği gibi, iri adam meleğe saldırdı. Şiddetli bir yumruk dizisiyle onu birkaç saniye içinde mindere indirmeye çalıştı. Ancak melek kendini şaşırtıcı derecede iyi savunabildi. Birkaç darbeden kaçtı, altlarından eğildi ve sonra böbreğine yumruk attı.

Uzun boylu adam ilk kez neredeyse dengesini kaybettiğinde kalabalık çığına döndü. Islıklar ve mırıltılar dövüşe eşlik etti.

Her şeyi yakından gözlemleyebilmek için dik oturdum. Ne kadar sık gözümü kaçırısam da melek gerçekten de Sam'e benziyordu. Onun gibi hareket ediyordu; kalçaları, sırtı, ince beli ve gözleri de öyleydi.

"*Elektrikli Melek'i bul,*" diye mırıldandım Vito'ya, o da hemen yola koyuldu.

Güvenli tarafta olmalıydım. Önde devi yenen adamın benim Sam'im olmasına imkân yoktu. Benim değil elbette, ama onu tanıdığım Sam. O benim değildi. Yine de yakışıklı antrenörünün kısa bir aradan sonra ona danıştığını gördüğümde göğsümde bir sızı hissettim.

Bu onun yenisi mi?

Bu düşünce ellerimi yumruk yapmama neden oldu. Sam'i unutmak istemiştim, ona yaklaşmamıştım, onunla iletişim kurmaya çalışmamıştım. Artık onu umursamamalıydım. Ama yine de ilk günkü gibi hissediyordum.

Vito'nun dönmesini beklemek zorunda değildim. Bunu uzun zaman önce biliyordum. O gerçekten ringdeki Sam'imdi. Ve boks yaparken çok ateşliydi. Ve oradaki adam - antrenörü - tam bir baş belasıydı.

SAM

I Her darbenin geldiğini gördüm. Puff. Puff. Puff!
Ustalıkla kaçtım ve bir karşı saldırı başlattım. Bu dağ özellikle hızlı değildi, bu da benim avantajımdı. Şimdiye kadar beni sadece sıyırıp geçmişti. Kendini yorduğundan emin olmalıydım, sonra hamle yapıp onu yere indirecektim.

Arenada çok şey oluyordu. İnsanlar kan sıçramasını görmek istiyordu. O kadar adrenalin doluydum ki ben de bunu istiyordum.

Adam başının üstünden bir saldırı başlattığında, kolunun altına daldım ve karnına bir yumruk attım.

Kalabalık tezahürat yaptı. Alkışlar koptu. Atmosferden güç alarak bir hamle yaptım ve böbreğine bir yumruk indirdim.

Ama adam şaşırtıcı derecede hızlıydı. Ben ona tekrar vuramadan arkasını döndü ve bir yumruk attı. Yumruğu yüzümü birkaç milimetre ile ıskaladı. Geri dönmüştü ve çok öfkeliydi.

Bir sonraki yumruk dizisi beni iplere yapıştırdı. Salondaki atmosfer değişti. Beni neredeyse yakaladığını biliyordum.

İlk yumruğu yedim ve gözlerimin önünde yıldızlar gördüm. Bir sonraki yumruktan kaçtım. Adam bir kükreme ile devam etti ve beni bir köşeye itti.

Ama bu sefer beni yakalamasına izin vermedim. Altına daldım, sırtında yeniden belirdim ve böbreklerine saldırdım. Adam kükredi, arkasını döndü ve bana öyle sert vurdu ki yere düştüm.

Kalabalıktan bir ılık yükseldi. Şakağımı yakalamıştı ve görüşüm bulanıklaşmıştı. Kalabalığın içinde bir yerde siyah paltolu bir adam gördüm. Oturan insanların arasında dimdik duruyordu.

Domenico mu?

Aklımın bana oyun oynadığını biliyordum, çünkü burada olması mümkün değildi. Ama onun varlığı bana cesaret verdi. O kadar güç verdi ki, sekiz rakamının üzerinde tekrar ayağa kalktım.

Dövüş bir sonraki raunda geçti ve onun saldırı şekillerini tamamen çözene kadar iki kez daha yumruklanmak zorunda kaldım. Sonra adamın söyleyecek başka bir şeyi kalmadı.

Her saldırıyı savuşturdum ve bana bıraktığı boşluklarda karşı saldırıya geçtim. Ta ki çenesine vurup yere düşene kadar.

Kalabalık tamamen çılgına döndü.

Dizlerim titriyordu ve kalbim inanılmaz hızlı atıyordu ama adam olduğu yerde kaldı.

"Sekiz. Dokuz. Dışarı!" diye bağırdı hakem ve zil çaldı. Ben orada öylece durup mindere fırlattığım et yığınının bakarken kalabalık kükredi ve ısıklık çaldı.

"Başardın!" diye bağırdı Val ve biraz sonra kendimi onun kollarında buldum. Bana sarıldı, yanağımdan öptü ve güldü. "Bu inanılmaz! Yetenekli olduğunu biliyordum ama bu adamı elde etmek. En büyük saygılarımla, Sam!"

"Teşekkür ederim. O kadar da zor değildi," dedim ve bacaklarım büküldü içinde.

Val beni gülerken yakaladı ve dışarı çıkardı. Bu benim ilk Yakın gelecekte olacak birçok dövüşün ilkiydi. Ve ben onu salladım.

Bir sonraki dövüş çoktan başlamıştı ama ben yine de son bir kez salona baktım. Domenico'nun rüyalarımda durduğu yere. Koltuk boştu.

Sadece hayal ettiğimi biliyordum.

Valentin gülerek, "O ŐiŐko piçi yendiğine hâlâ inanamıyorum," dedi ve beni tekrar yukarı kaldırdı.

Kulüpte bir tek biz kalmıŐtık. Barda normalde su ve soda servis edilirdi. Ama Valentin bugün için fazladan soğuk bira koymuŐtu.

"Göreceksiniz, bu sezon en iyi Őansa sahipsiniz. BaŐlangıla birlikte! Şu anda pek çok kişinin radarında sen varsın. Umarım başka bir koa çok çabuk kamazsın." Bana göz ve her zamanki gibi inanılmaz derecede sevimli görünüyordu.

"Sanki başka birine gidecekmiŐim gibi." Onunla bardakları tokuşturdum ve birayı neredeyse tek seferde içtim.

"Yavaş, yavaş, hemen masanın altına yatmak istemezsin." Benden aldı, parmaklarımız birbirine değiyordu.

"Beni götürmek zorundasın," dedim, çünkü her Şey kafamın içinde dönmeye başlamıştı bile.

"Araba kullanmak zorunda değilsin. Neden burada uyumuyorsun?" Val boks kulübünün hemen yanındaki daireyi işaret etti.

"Emin misin? İtiğim zaman gerçekten iğrenç olabiliyorum." Bu bir yalandı, ben tamamen sıkıcıydım, en azından Billy hep böyle söylerdi. Ama Valentin'e yapmak istemediği bir Şeyi yaptırmak istemiyordum.

"Sorun değil. Sen benim en iyi adamımsın ve istediğin her Şeyi hak ediyorsun. Başka bir Şey olursa bana haber ver."

Yine o göz kırpma. Bana bir Şey söylemeye çalıştığı hissinden kurtulamıyordum. Ama ona sormak ya da daha detaylı düşünmek yerine içmeye devam ettim.

Dördüncü biradan sonra artık doğru düzgün göremiyordum.

"Artık ben ," diye geveledim ve neredeyse bar taburesinden düşüyordum.

Valentin kolumu tuttu ve beni çarpıŐmadan kurtardı.

"Sakin ol, kaplan. Yatak arkada," dedi ve bir kolunu omuzlarıma doladı.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," diye mırıldandım ve iki kez bakmamaya çalıştım. Ne yazık ki boşuna.

"Beni rahatsız etmiyorsun. Bugün izinliyim. Venezia ve küçük kız anneleriyle birlikte. Yani kimseyi rahatsız etmiyorsun."

"Benimle mi kalıyorsun?" diye aptalca bir sırıtışla mırıldandım.

"Eğer istediğin buysa?" diye biraz fazla baştan çıkarıcı bir şekilde karşılık verdi.

Ancak artık hislerime güvenemiyordum. Domenico'yu hayal etmişim ve şimdi de muhtemelen Valentin'in bana karşı özellikle iyi olduğunu hayal ediyordum. Ne de olsa uzun zamandır ona aşkıttım.

Val beni kanepeye yatırmak yerine yatak odasına götürdü. Sadece küçük bir çift kişilik yataktı ama benim bakış açımdan iki kat daha büyük görünüyordu.

"İşemem lazım."

Valentin beni banyoya götürdü. O daha çıkmadan pantolonumun fermuarını açmışım. İşemek özgürleştiriciydi. O kadar sıkıydım ki ayakta zor duruyordum. Yine de bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Sikime mi bakıyorsun?" diye sordum kapı aralığında duran Val'e doğru sırtarak.

"Belki mi?"

Güldüm çünkü bugün gerçekten çok canlı bir hayal gücüm vardı.

"Hemen dışarı çık!" diye bağırdım ama kıpırdamadı.

Gözlerinin tam olarak nereye gittiğini göremeyecek kadar sarhoşum. Ama kesinlikle kasıklarımıdaydı.

İşemeyi bitirdiğimde sikimi tekrar paketledim ve ellerimi yıkadım. Sonra Valentin'i geçmeye çalıştım. Ama o bana izin vermedi. Orada kaya gibi duruyordu ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümseme vardı.

Bana ne olduğunu anlayamadan eli göğsümdeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum yarı açık gözlerle.

"Sana ödülünü veriyorum," diye fısıldadı ve beni öptü.

O kadar şaşırmışım ki sendeleyerek geri çekildim. Valentin bana sıkıca sarıldı, dudakları yumuşak ve sıcaktı. Tereddütle öpücükten hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. İlk şaşkınlıktan sonra karşılık verdim. Val'in tadı acı-tatlıydı. Bunca zaman yakınlaşmamızı istemiştik ve şimdi nihayet gerçekleşiyordu.

Tamamen sarhoş olduğumu ve muhtemelen yarısını hayal ettiğimi biliyordum. Ama harika, sarhoş edici, heyecan verici bir histi.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdük. Ben zaten yatağın üzerinde yatıyordum, Valentin de üzerimdeydi. Hâlâ beni biraz tereddütlerle öpüyordu.

Elini nazıkçe sikimin üzerine koyarken "İstiyorum," dedim. "Beni sert becer."

"Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim, tatlım."

Valentin'i hissetmek tarif edilemezdi. Yarı rüya halimde, çok daha fazlasını hissediyordum. Aslında kendimi şanslı saymalıydım çünkü bunu en başından beri onunla birlikte olmak istiyordum.

Ama beynim - o çürümüş hain - kafamda hep başka görüntüler belirmesine neden oluyordu. Gözlerimi her açtığımda, bir an için Dom'un yüzü vardı. Valentin'inkine dönüşmeden önce.

Dudaklarını hissettiğimde, tüm zaman boyunca Domenico'nun küstah dilinin nefesimi kesmesini bekledim. Ama Valentin'in nazık öpücükleri kaldı.

Bana dokunduğunda, beni çok istediği için tenimi sertçe çimdiklemesini, yaralar ve çizikler bırakmasını bekledim. Ama nazık, okşayıcı hareketlerdi bunlar.

Val yavaşça içime girerken kulağıma "Bu biraz acıtabilir," diye fısıldadı.

"Daha hızlı," diye yalvardım ve o da gülümsedi.

"Bekle, bu kadar acele etme," diye cevap verdi ve ben ona alışana kadar içimde çok yavaş hareket etti.

Benim için yeterince hızlı değildi. Vahşi, ateşli, umutsuz olmalıydı. Kendini tutamamalıydı.

Ama Val onun boyuna alışmam için bana istediği kadar zaman verdi. Onu hissetmek güzeldi. Aleti tam olarak doğru boyutta ve genişlikteydi. İçimi doldurdu ve şehvetin içimde kaynamasına neden oldu. Ama o değildi.

"Geliyorum," dedi Valentin ve daha önce taktığı prezervatifin içine fişkırdı.

Birkaç son hamle ve ben de boşaldım. Tatmin olmuş ve terlemiş olan Valentin kendini çarşaflara bıraktı. Parmak uçlarıyla göğsümü okşadı. Şefkatli ve sevgi doluydu. Aslında, tam olarak

Tıpkı onu hep hayal ettiğim gibi. Bir karısı ve çocuğu olması dışında, tek kelimeyle mükemmeldi. Harika bir aşık, çekici ve komikti. Ama o, o değildi.

"Beğendin mi?" diye sordu Valentin ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Gerçekten beğendim."

"Ben de."

"Lütfen deli olduğumu düşünme ama başından beri bunu seninle yapmak istiyordum. Evet diyeceğini umuyordum."

Sırıttım. Bunlar tam da onun ağzından duymak istediğim sözlerdi. Görünüşe göre o da benim ona aşık olduğum kadar bana aşıktı. Aramızdaki bu kimyayı, bu titreşimi hayal bile edemezdim.

"Peki ya karın?"

"Onun bundan haberi var. Arada sırada, bilirsiniz işte, bir anlaşmamız var."

"Ve bu işe yarıyor mu?" Kulağa kesinlikle modern, açık bir ilişki konsepti gibi geliyordu ve bu da birçok insan için kesinlikle iyi bir çözümdü.

"Şimdiye kadar oldukça iyi. O da seni, aramızdaki kimyayı biliyor. Onunla tanıştığında bunu gördü."

"Yani bir evliliği mahvettiğim için kendimi kötü hissetmeme gerek yok mu?" Güldü, sesi kıyaslanamayacak kadar güzeldi. "Hayır, bu konuda endişelenme. Şu anda kavga ve seks yüzünden bulutların üzerinde olduğunu biliyorum. Çok fazla konuşmak istemiyorum. sana daha fazlasını hayal edebileceğimi söylemek istedim. Yani, daha sık." O oldu

Aslında burnunun etrafı biraz kırmızı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım ve kısa bir süre sonra dudaklarını tekrar ağzımda hissettim. İçinde o kadar çok duygu vardı ki tamamen bunalmıştım.

Bunca zamandır hoşlandığım adam benimle bir tür ilişki kurmak istiyordu. Beni gerçekten istiyordu. Beni saklamıyordu ve yanımda durmak istiyordu. Bize.

DOM

"Er... ne?" Kelimeleri anlamaya çalışırken başımdaki kan çekildi.

Sergio, babamın sağ kolu, bana sempatiyle baktı.

"Olamaz," diye fısıldadım, gözlerimi o kadar kısmıştım ki onu sadece odak dışında görebiliyordum.

"Özür dilerim, Domenico."

"Nerelerdeydin?" Sesim tuhaf geliyordu, nedense benimki gibi değildi.

"Kanadalılarla olan randevularla benim ilgilenmemi istedi. Aslında arabayı tek başına kullanmasına izin vermeyi hiç düşünmemiştim. Nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsiniz."

"olduğunda yanında kim vardı?"

"Riccardo ve Federico, sadece hafif ."

Nefes alamıyordum. Göğsümde öyle bir baskı vardı ki, sanki patlamak üzereydi. Bu kötü haberler ne zaman sona erecekti?

"O şimdi nerede?" Sergio'ya döndüm.

"Kings County Hastane Merkezi'nde."

Ayağa kalktım. Bacaklarım biraz güçsüz ve başım dönüyor olsa da ona gitmeliydim.

Yolculuk sırasında kendime neden daha önce tepki vermediğimi sorup durdum. Son haftalarda tedarikçilerle yaşanan onca sorundan sonra bunu bilmem gerekirdi.

Böyle bir şeyin gerçekleşmesi an meselesiydi. Tedarikçilerimize yapılan saldırılar bir uyarıydı. Sonrasında olacaklar için bir teaser. Ve artık çok geçti.

"Daha hızlı sür!" diye bağırdım gaza basan Vito'ya.

Hastaneye gitmem yarım saatten fazla sürdü. Polisle karşı karşıya gelmeyi bile kabul ettim. Eğer bizi hız yaparken yakalarlarsa, her saniye önemliydi.

Binanın önünde arabadan atladım ve merdivenlerden ön kapıya doğru koştum. Hastanenin tamamı neredeyse tamamen camdan oluşuyordu. Her şey ultra moderndi, açıktı ve ışıkla doluydu. Hiç de hasta insanların tedavi edildiği bir yer gibi görünmüyordu. Ama yıllardır düzenli olarak hastane vakfının hesabına aktarılan bağışlarımızın boşa gitmediğini biliyordum.

Babama evin en güvenli bölümündeki en iyi oda verilmişti. Bir düzine muhafız onu korumak için hazır bekliyordu. Yine de olay anında orada değillerdi.

"Nerede o?" diye sordum görebildiğim ilk adama. Bu Riccardo'ydu, onun kalkanı olması gereken adam. Kolunda sadece küçük bir alçıyla önümde duruyordu. Ve inanılmaz derecede suçlu görünüyordu.

"Ameliyat ediliyor patron," dedi uysalca, adamların gitmesini engelledikleri erkek hemşireyi göstererek.

Adama "Operasyon nedir?" diye sorduğumda gözle görülür bir şekilde endişeli görünüyordu.

"Üzgünüm ama size herhangi bir ayrıntı veremem. Adamlarınız beni esir tutuyor."

"Bırakın adam işini yapsın," diye emrettim ve kenara çekildiler. "Bir şey biliyorsanız hemen bana söyleyin."

Başını salladı, sonra aceleyle gitti.

Kendimi en yakın sandalyeye bıraktım ve başımı ellerimin üzerine koydum. Bir an için gözlerimi kapattım ve babamın olmadığı bir dünya hayal ettim. Bu dünyada ailenin reisi bendim. Ve yapayalnızdım. Kapana kısılmıştım.

"Domenico?"

Biri omzuma dokunduğunda sıçradım. Bana doğru eğilmiş olan Sergio'ydu.

"Neler oluyor? Yeni bir şey var mı?"

"Ameliyat tamamlandı. Şu anda indüklenmiş komada."

Birinin güçlü elleriyle boğazımı sıktığı hissine kapıldım.

"O ... Ne?"

"Doktorlar ellerinden geleni yaptılar. Üç kurşun yemiş. Biri sol omzundan, kalbinin hemen , biri karnından ve biri de kolundan. Organları yaralanmış ve çok kan kaybetmiş. Bu yüzden onu komaya soktular. İyileşmesi konusunda bir öngörude bulunamıyorlar. Üzgünüm." Elini koluma koymaya çalıştı ama ben tokatla uzaklaştırdım.

"Bu yeterli değil!" Ayağa fırladım, ancak başımın döndüğünü fark ettim. Görebildiğim en yakın mavi montlu kişiyi aradım.

"Efendim, bilgiye ihtiyacım var! Babama ne tür bir ameliyat yapıldı? Durumu nedir? Onu tekrar sağlığına kavuşturmak için başka ne yapabilirsiniz?"

Başhekime benzeyen adam bana acıyarak baktı. "Oğlu sen misin?"

Başımı salladım.

"Lütfen benimle ofisime gelin."

Bunun iyiye işaret olmadığını biliyordum ama yine de onunla gittim.

Başhekimin ofisi kömür kokuyordu. Demek bağışlarımızın çoğu oraya gitmişti. Onunla bu konuyu başka bir zaman konuşurum.

"Muhtemelen bildiğiniz gibi, babanız ağır darbe aldı. Kurşunları çıkarmayı başardık ama çok kan kaybetti. Sol böbreği de vuruldu ve onu da almak zorunda kaldık. Sağ böbreği zayıf ama ilaç tedavisinin işe yarayacağını umuyoruz."

"Bağışa ihtiyacın varsa, bir böbrek bulurum."

"En büyük sorun bu değil. Ona kan nakli yaptık ama hayati belirtileri hala zayıf. Kalbi saldırıdan zarar gördü. İlk iğnenin kalp krizini tetiklediğinden şüpheleniyoruz. Çok fazla şey oluyor, bu yüzden lütfen en kötü senaryoyu düşünün."

Oturuyor olmama rağmen, sanki uçup gidiyormuşum gibi hissediyordum. Küçüklüğümde beri hep babamı örnek almışım. O ailenin reisiydi, Civella'nın reisiydi. Onsuz bir dünya hayal edemezdim.

"İş o noktaya gelmeyecek," dedim ve tabancamı çektim. "Eğer yaşamak istiyorsan, babamın da yaşamasını sağlamalısın."

Doktor o kadar bembeyaz oldu ki gülümsemesini kaybetti.

"anlıyoruz," dedim ve kalkıp odadan çıktım.

Geceyi komşu odada geçirdim. Ama yeni bir haber yoktu. Babam onu her ziyaret ettiğimde hayalet gibi görünüyordu. Sanki düşmanlarımız onun hayatını emmişti.

Sergio bana kahve getirirken yüzüncü kez "Onu bulmalıyım," diye mırıldandım.

"Onları bulacağız."

"Sen mi?"

"Riccardo ve Federico'nun hızlarından anlayabildiği kadarıyla üç tetikçi varmış. Birini yakalamışlar ama diğerleri onu da yanlarına alıp siyah bir Ford'a binip gitmişler. Açık yoldaydı ve gazetelerde çoktan haberler çıkmaya başlamıştı. Ancak, en azından Tanrı'ya şükürler olsun ki hiçbir isimden bahsedilmedi ve hiçbir resim gösterilmedi."

"Saldırı neredeydi?"

"Yukarı Doğu Yakası'nda, İtalyan elçiliğinin hemen önünde."

"Godrano sınırında mı?"

"Geçerken söyledim ama bu bir şey ifade etmiyor. Godrano sadıktır. Lipari'den şüpheleniyorum. Don Carlo uzun zamandır babanızın peşindeydi. Hiçbir zaman iyi arkadaş olmadılar ama böyle bir şey yapabileceğine inanıyor musunuz?"

"Don Carlo korkak bir otuzbirci," diye belirttim. "Civella'nın intikamından korktuğu için böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemez. Hayır, babamla eşit düzeyde olan biri olmalı. Ve benim için söz konusu olan sadece iki kişi var."

Beş aileden üçü daha güçlü ve kuvvetliydi. Ve başka olasılıklar olsa bile, Cosa Nostra içinde bir savaşın en olası olduğunu düşündüm.

"Eve gitmelisin, Domenico. Ailenin sana ihtiyacı var. Her zamankinden daha fazla."

Yorgun bir halde Sergio'ya baktım. Sonra başımı salladım.

"Bir şey öğrenir öğrenmez arayacağım."

"Onunla mı kalıyorsun?"

"Onun yanından ayrılmayacağım. Söz veriyorum. Ve doktorların ellerinden geleni yapmasını sağlayacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Tekrar başımı salladım. Sergio'ya güvenebilirdim. O her zaman babamın sadık bir hizmetkârı olmuştu. Ve amcam gibi bir şeydi. Babam yapamadığında ve annem çocuklarına bakamayacak kadar üzgün olduğunda beni büyötmeye yardım etmişti.

"Ailemize olan sadakatiniz için teşekkür ederiz."

Elini omuzlarıma koydu ve gülümsedi. "Civella için hayatımı vereceğimi biliyorsun."

Elini tuttum ve sıktım. "Bir şey öğrenirsen beni hemen ara."

"Ben yaparım. Şimdi her şeyle sen ilgilen."

Babamın solgun yüzüne son bir kez baktıktan sonra hastane odasından çıktım.

Arabaya dönerken, babam uyanmazsa ne olacağını düşündüm. O zaman Civella'nın Don'u ben olacaktım. Bu da kanlı bir intikam demekti.

SAM

Gduruladıktan sonra Valentin'e bir mesaj yazdım. Zaferimden ve onunla geçirdiğim geceden beri sürekli iletişim halindeydik. Bana şöyle yazmıştı

Müstehcen mesajlar ve tüm zaman boyunca cep telefonuma yapışmıştım çünkü onları okumak için sabırsızlanıyordum.

Hayatımın bu kadar kısa bir sürede bu kadar hızlı değişmesi inanılmazdı. Kısa bir süre önce bekârdım, boks öğretmenime mutsuz bir şekilde aşık olmuşum ve sırf bir şeyler hissetmek için maskeli bir yabancıyla öpüşmüştüm.

Artık açık bir ilişkinin parçasıydım ve Valentin ve küçük ailesiyle ilk tatilimi planlamak için sabırsızlanıyordum. Hamptons'da hafta sonları gitmekten hoşlandıkları bir evleri vardı. Bir dahaki sefere beni de yanlarında götürmek istiyorlardı.

Genelde bütün gün beni mesaj bombardımanına tutan kişi ise sessizliğini korudu.

Jill Adriano'yla evlenip Avrupa'ya balayına gittiğinden beri ondan sadece üç mesaj almıştım. Birinde sağ salım vardıklarını, tatilin bir rüya gibi geçtiğini ve dönüş yolunda olduklarını söylüyordu.

Bu üç gün önceydi. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Hemen bana gelmesini ve her şeyi ayrıntılarıyla anlatmasını bekliyordum.

Endişelenmeli miyim?

Billy mafya numarasıyla ortaya çıktığından beri sürekli Jill için endişeleniyordum. Bu arada herhangi bir bilgi alıp almadığını ya da kendi kendine öğrenip öğrenmediğini bile bilmiyordum.

gelmişti. Belki de hala karanlıktaydı ve sadece yeni yaşam tarzından memnundu.

Her halükarda, telefonda ona bu konuda hiçbir şey söyleyemedim. Böyle şeyleri yüz yüze tartışırsınız. Ve ideal olarak yeni ailesinden uzakta.

Düğünü ve orada yaşananları hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Onunla işim bitmişti. Gerçekten bitirmiştım! Ama bazen hala Domenico'yu hayal ediyordum. Birlikte geçirdiğimiz geceleri, bana bu işin asla yürümeyeceğini söylediğinde yüzünde beliren ifadeyi. Ve sonra aynı anda hem üzülür hem de kızardım.

Kendimi yine Valentin'le yaptığım sohbete kaptırdım.

Tam komik bir mesaj yazmak üzereydim ki kapı çalındı.

Kafamı odamdan dışarı uzattım. Billy günlerdir şeker babasıyla seyahat ediyordu. Yani bu onun için olamazdı. Cep telefonunu kaldırdım ve ön kapıya gittim. Gözetleme deliğinden kimse görünmüyordu. Kapıyı açtığımda bir paketle karşılaştım. Boğazımda bir yumru hissettim çünkü üzerinde benim adım yazıyordu. Sadece küçük bir etiketti ama yazısını binlercesinden tanıyabilirdim.

İlk başta kutudaki her şeyi ezmeyi düşündüm. Ama yapmadım ve içeri götürdüm.

Kalbim daha hızlı atıyordu, atmaması gerektiği halde. Domenico ve ben birbirimizle hiç iletişim kurmadık. Neden bana bir paket gönderdi?

Öncekiyle aynı mat siyah kutuydu. Koyu kadife bir kurdele ile mühürlenmişti ve çekip ayırdım. İçinde oldukça havalı görünen bir denizci şapkası vardı. Yanında bir iniş pistinin adresini ve yarım saat içinde orada olmamı isteyen bir not vardı.

"Gerçekten inanılmaz biri," dedim başımı sallayarak ve her şeyi tekrar topladım.

Tabii ki oraya gitmezdim. Dom tam bir pislikti. Olanlardan sonra onunla tekrar bir yere gideceğime ve eğleneceğime gerçekten inanmıyordu herhalde.

Başımı sallamadan duramadım. Onun isteğini yerine getirmek için içindeki küçük dürtüyü başarıyla bastırdım. Hayır, onunla ilişkiye girmek büyük bir hataydı. Bunu ikinci kez yapmayacaktım ve üçüncü kez de yapmayacaktım.

Aslında yanlış bir şey yapmadı diye düşündüm.

"Her şeyi yanlış yaptı!" diye kendime hatırlattım ve paketi tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım. Yerde sekerek ilerledi ve kapıya çarptı.

Ona yavaşça yaklaştım. O kadar cesurdu ki bana böyle bir davetiye gönderdi. Sanki o kadar kolay elde edilebilirmişim gibi.

Kolinin üzerine tırmandım. Karton ayağımın altında çıtırdadı ve kırıldı. Bu his gerçekten çok güzeldi. Kutu o kadar dümdüz olana kadar üzerine bastım ki onu hiç tanıyamazdınız. Sonra odanın öbür ucuna fırlattım ve koltuğun önünde durdu.

Memnun bir şekilde cep telefonumu çıkardım ve Valentin'le konuşmaya devam ettim.

Bir saat geçmeden kapı bir kez daha çaldı. Cep telefonumu yere bıraktım ama koltukta oturmaya devam ettim.

Pock. Pock. Pock.

Ben burada değilim!" dedim kendi kendime ve yazmaya devam etmek için cep telefonunu yüzümün önüne çektim.

Kapının çalınması durmadı. Beş kez, on kez. Kapının arkasındaki her kimse içeri girmek üzereydi.

Komşuların bakışları altında, yine de ön tarafa gittim. Kapının önünde kimin durduğunu anlamak için gözetleme deliğinden bakmama gerek yoktu. Bu yüzden kapıyı açtım ve hızlıca hallettim.

Kolu aşağı ittiğim anda tahta parçalandı.

Bir yumruk içeri girdi ve ben irkilerek sendeledim.

Domenico önünde duruyordu, yüzü şeytanın kendisi kadar karanlıktı, yumruğu kanlıydı.

"Neden gelmedin?" diye homurdanarak yıkılmış kapıyı arkasından kapattı.

"Canım istemiyor," diye cevap verdim, kalbimin çılgınca atışını yavaşlatmaya çalışarak.

"Benimle gelmek zorundasın. Şimdi!"

"Neden yapayım ki?" diye bağırdım, ona karşı durduğum için kendimle gurur duyuyordum.

"Çünkü ben öyle !" Verdiği cevap beni alaycı bir şekilde güldürdü.

"Ben de hayır diyorum."

Dom'un kaşları derin bir şekilde birbirine yaklaştı. "Açıklayacak zamanım yok. Şimdi benimle gelmen gerekiyor."

"Yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum.

Direnişim ona uygun görünmüyordu. Zaten öfkeyle kapıyı kırıp içeri girmişti ama şimdi çıldırmış bir boğaya benziyordu.

"Sana benimle gel dediğimde, benimle geleceksin! Birkaç şey topla, sana üç dakika veriyorum."

Hareket etmedim.

"Devam et, Sam."

"Cidden her şeyden sonra hala seninle gideceğimi mi düşünüyorsun?"

Bir hırıltı çıkardı. "Neden? Yeni bıçaklayıcın yüzünden mi?"

Ağzım açık kaldı çünkü bu tepkiyi hiç beklemiyordum. "Lütfen ne?"

"Onu görmene izin vermeyeceğim. Benimle geliyorsun!"

"Hayır, Dom!" diye cevap verdim ve sabrı taşmış gibiydi.

Beni kolumdan tuttu ve odama sürükledi. Daha önce daireme hiç girmemişti. Yine de hangi odanın benim olduğunu çok iyi biliyordu, yatağın altından spor çantamı çıkardı, gardırobumu yırttı ve hiç düşünmeden eşyalarımı dışarı attı.

Orada öylece durdum ve ne ya da ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Ne...?"

"Banyoya git ve ihtiyacın olan her şeyi al," diye talimat verdi ve bir çift ayakkabı aldı.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Devam et!" diye emretti ama ben ısrar ettim ve hareket etmedim.

Beni hışımla kenara itti ve kendisi yaptı. Üzerinde büyük bir delik olan ön kapının önünde tekrar karşılaştık.

"Hasarın bedelini ödemek zorunda olduğunuzun farkındasınız."

"Lanet olası kapıdan bana ne?" diye bağırdı ve en sevdiğim ceketimi üzerime fırlattı. "Giy şunu, şimdi gidiyoruz."

"Unut . Seninle hiçbir yere ."

Elinde tuttuğu çantama uzandım. Parmaklarımız birbirine değdiğinde içimden bir elektrik çarpması geçti.

Domenico bırakmadı. Daha da kötüsü, beni kendine doğru çekti, elini enseme koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Şimdi benimle gelmelisin Sam."

Sözleri bir buzulun üzerindeki sıcak lav gibi akıyordu. Her şeyi eritip yok ediyorlardı.

"I ... Yapamam."

"Güven bana. Lütfen."

Ruh hali aniden değişmişti. Bana neredeyse yalvarırcasına baktı. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir hüznün vardı.

"Yolda size her şeyi açıklayacağım."

"Domenico," dedim ve beni arkasına çekmeye çalıştığında durdum.

"Ne?"

"Seninle gelmiyorum."

Öfkesi yüzüne geri dönmüştü ve beni kapıya doğru sertçe bastırdı.

Direndim ama o çok güçlüydü. Ben onu üzerimden itmeye çalıştıkça o daha da yaklaştı. Yüzü büyüdükçe ben daha çok . Ta ki başımı mengene gibi kavrayıp beni öpene kadar.

Bu kez beni iradesizleştiren dili değil, çaresizce dudaklarıma yerleşen dudakları oldu. Öpücük sert, sahipleniciydi ve karnımda vahşi havai fişekleri ateşledi.

"Ailem tehlikede," diye mırıldandı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim . Sıcak nefesini dudaklarımda hissettim ve kendimi gözlerinin derin mavisinde kaybettim. "Ve senin ailen de öyle."

"Yani... Jill mi?"

"Ve sen."

Yardım edemedim ama ona inandım.

"Lütfen, benimle gel Sam."

"Tamam," diye fısıldadım ve Dom rahatlayarak gözlerini kapadı. Sonra çantamı aldı ve beni dışarı çıkardı.

Gorillerinin merdiven boşluğunu doldurmasına şaşırmadım. Dom'a bu kadar çok korumanın eşlik etmesi için gerçekten kötü bir şey olmuş olmalıydı.

Sokakta daha da fazlasını gördüm. Camları karartılmış üç siyah arabaya yayılmışlardı. Ortadakine .

Yola çıktığımızda gerçekten midem bulanıyordu. Sanki bir daha asla evime dönemeyecekmişim gibi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ama adamlar sessiz kaldı.

Dom yanımda oturuyordu ama büyülenmiş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

Jill'i ve ne kadar korkmuş olabileceğini düşündüm ve onu aramaya karar verdim.

Domenico bana, "Cep telefonunu kapat," diye emretti ve telefonu elimden kaptı.

"Sadece kız kardeşimi aramak istiyorum."

Kapatma düğmesine bastı ve sonra cebine koydu. "Takip edilebilirsiniz. Cep telefonu yok."

"Ne... neler oluyor?" diye sordum biraz da korkuyla.

"Güvende olur olmaz sana her şeyi açıklayacağım." Dom bu sözlerle tekrar pencereden dışarı baktı.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Bir yandan, beni kurtarmanın onun için önemli olduğunu çok net bir şekilde hissediyordum - her neyse.

Sonra tekrar, benimle konuşmaması beni rahatsız etti. Ama aklında gerçekten sadece iyi şeyler olduğuna güveniyordum. Çünkü aramızda olan her şeye rağmen, onun kötü bir insan olmadığını her zaman biliyordum. Ve Jill'i görmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

Long Island'a onun malikanesine gitmedik. Bunun yerine Doğu Nehri'ndeki küçük bir limanda durduk. Gideceğimiz gemi, daha önce tanıştığımız gemiye benzeyen, birkaç katlı lüks bir yattı.

"Ne ? Nereye gidiyoruz?"

Domenico korumalarından birine "Hemen gidiyoruz," diye talimat verdi ve çantam güverteye taşındı.

Dom inanılmaz derecede ilgiliydi ve hatta gemiye adım atmam için bana elini uzattı. Beni güvertenin altında, bitişik bir barı olan bir oturma odasına benzeyen oldukça lüks bir odaya götürdü. Sonra kanepeye oturduk.

Yat yavaşça hareket ettikçe, gerginliği biraz azalır gibi oldu. Ama hâlâ oldukça endişeli görünüyordu. Çene kasları sürekli geriliyordu. Sanki söyleyeceği her kelimeyi önceden birkaç kez çiğniyormuş gibi görünüyordu. Açık denize çıktığımızda iç geçirerek gözlerini kapattı.

"Seni ya da kız kardeşini bu işe bulaştırmak gibi bir niyetim asla olmadı," dedi sessizce ve sözleri o kadar dürüst, o kadar içten geliyordu ki yutkunmak zorunda kaldım. "Kız kardeşinin nasıl bir aileye gelin gittiğini şimdiye kadar anlamışsındır."

Temkinli bir şekilde başımı salladım.

"Daha da kötüsü, size hiç iyi haberim yok. Bazı sorunlar var. İşlerimiz iyi gidiyor ama bundan hoşlanmayan insanlar, belki de başka aileler var."

"Anlamıyor muyum?"

"Başta yakın çevresi olmak üzere ailenin tüm üyeleri tehlike altında."

"*Tehlikede* derken ne demek istiyorsun? Ne olabilir?" diye temkinli bir şekilde sordum ama Domenico bana sert bir bakış attı ve ben de çenemi kapalı tuttum.

"Bu insanların ne planladığını bilmiyoruz. Ama ailemden daha fazla kişinin ölmesine seyirci kalmayacağım. Seni ve kız kardeşini güvenli bir yere götüreceğim ve sonra da bu meseleyi halledeceğim."

Parmakları bir an dizime dokundu, sonra ayağa kalktı ve talimat vermek üzere adamlarından birinin yanına gitti.

Onu böyle görmek çok garipti. Çok dürüst, çok cana yakındı. Aslında ilk kez yüzünde duyguları görüyordum. Üzgündü, incinmişti ve endişeliydi. Benim için mi?

Hâlâ orada emin istercesine bana bakmaya devam etti. Eğer söyledikleri doğruysa, o da büyük bir tehlike içindeydi.

Yine de beni alıp güvenli bir yere götürmek onun için çok önemliydi.

Bunu yaparken ailesinin tüm kurallarını çiğnemişti. Yoksa bu sadece Jill'le mi ilgiliydi?

Hiç önemi yoktu. Çünkü Dom'un haklı olduğunu biliyordum. Şu anda onun yanında en iyi yerdeydim. Muhtemelen çoktan paniklemişti. Adriano'nun bunu iyi idare edip edemeyeceği de şüpheliydi. Onu benim kadar uzun zamandır tanımıyordu.

Denize açılmaya devam ederken Valentin'i düşündüm. Ona bir mesaj bırakmayı çok istiyordum. İlk fırsatta Domenico'dan gizlice cep telefonumu kapacak ve ona yazacaktım. Beni kesinlikle durduramazdı.

DOM

Iacilen bir sigaraya ihtiyacım vardı. Otuz deniz mili hızla gitmemize ve rüzgârın saçlarımı karıştırmasına rağmen, yine de sigara içmeyi tercih ettim.

içinden. Sigara bir dakikadan kısa sürede bitti.

Üzerimde bir fırtına kopuyordu. Son birkaç gündür yaklaşıyordu ve artık zamanı gelmişti.

Kadere inanmazdım ama bugün bir şeyler olacağını hissediyordum. Sadece havadaydı.

Kulübeye döndüğümde Sam cep telefonu ile uğraşıyordu. Boğazımı temizledim ve neredeyse şok içinde telefonu düşürüyordu.

"Bunu da nereden çıkardın?" diye ciddi ciddi sordum.

"Ne?" Masum görünüyordu.

"Cep telefonu. Nereden aldın onu?"

"Ceketinin cebinden mi?" dedi uysalca, geride bıraktığım ceketi göstererek. Arsız herif.

"İtaat etmeye başlamalısın." Telefonu elinden aldım ve tekrar kapattım. "Ciddiyim Sam, cep telefonu kullanmana izin yok!"

"Sorun değil. Sadece Jill'e nasıl olduğunu sormak istemiştım."

Henüz anlayıp anlamadığından emin değildim. Başka bir dünyadan gelmişti ve şu anda ne kadar tehlikeli bir hayat yaşadığından haberi yoktu. Ve aslında onun için kendimi suçlu hissediyordum.

"Bunu ona şahsen sorabileceksiniz. On dakika içinde limana yanaşacağız."

Nerede?"

"Evde."

Tekrar dışarı çıktım ama bu sefer cep telefonumu yanıma aldım.

Sam'in varlığı daha iyi konsantre olmamı sağlamıyordu. Ama şu anda etrafımda olmasına ihtiyacım vardı. Onun orada olduğunu bilirim bir saniye bile başka bir şey düşünemezdim. *Onunla* birlikte.

Gözlerimi kapattım ve tırnaklarımın avuçlarıma batmasına izin verdim. İçimde, çoğunlukla kendime yöneltmiş çok fazla saldırganlık hissettim.

Malikâne nihayet görünmüştü, tıpkı iniş sahnesi gibi. Sam adamlarla birlikte dışarı çıktı ve yanıma dizildi. Korktuğunu biliyordum. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da. Benim dünyama küçük bir bakış atan herkes için aynı şey geçerliydi. Acımasız, tehlikeli ve garip bir şekilde özgürleştiriciydi.

İskelede yanaştığımızda başımızın üstünde gürlemeye başlamıştı bile. Adamlara hızlıca ayrılmamız gerekmesi ihtimaline karşı yakınlarda demirlemelerini söyledim. Acil bir durumda suya açılabilceğimiz birkaç motorlu tekne saklanmıştı. Kaçış arabaları da hazır. Herkesin pozisyonunu aldığından ve her küçük ayrıntının derhal dikkatime sunulduğundan emin olmuştum. Kötü haber bile olsa her şeyden haberdar edilmem gerekiyordu.

"İçeride mi?" diye sordu Sam, artık onun yüzündeki korkuyu görebiliyordu. Eve girmek için biraz daha hızlı koştu.

Daha kapıyı geçmeden kız kardeşinin çığlıklarını duydum.

"Sammy! Tanrı'ya şükür onu buldun!" Kendini önce Sam'e sonra da bana attı. "Teşekkür ederim, Domenico. Artık güvendesiniz, değil mi?" Adriano'nun elini aradı.

"Durum nedir? Adamlar henüz bir şey bulamadı mı?" diye sordu ve ben sessiz kaldım çünkü ikisinin de her ayrıntıyı bilmesine gerek yoktu.

Onu bir kenara çektim. "Sadece söylentiler," dedim, gerçeği itiraf etmekten nefret ederek. Sadece bir önsezim vardı ama suçlunun kim olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Hâlâ karanlıktaydık.

"Şimdi ne yapacaksınız? Onu sorgulayacak mısınız?" Adriano başıyla Sam'in bulunduğu yönü işaret etti.

"Buna gerek yok."

"Onun bir casus olabileceğini hiç düşündün mü?" Adriano tısladı ve ben başımı salladım.

"Bu tamamen saçmalık."

"Nasıl bu kadar emin ?"

"Eminim," diye açıkladım, ama bu onun için yeterli görünmüyordu.

"Sam'i severim, bunu biliyorsun. Yani, o benim karımın kardeşi. Elbette bu ailede bir yeri var. Ama gerçekleri masaya yatırmalıyız, Dom. Bunu daha fazla uzatmanın bir anlamı yok. Babam gittikçe kötüleşiyor."

"Biliyorum," diye homurdandım. Bana sürekli hatırlatması beni kızdırıyordu. "Ve ne yapmam gerektiğini de biliyorum."

"Emin misin? Konu ona biraz garip davranıyorsun."

"Bu senin endişen ."

"Ama öyle. Lanet olası ailemin başı büyük belada ve ben istemesem bile, inanın bana, Sam'in başına gelmesini gerçekten istemiyorum."

Gözlerimi kapattım çünkü ne yazık ki Adriano haklıydı.

"Yani onunla ilgileniyor musun?"

Başımı salladım. "Karına iyi bak. Ben kardeşiyle ilgilenirim."

Buna inanmasam bile Sam'in bir casus olma ihtimali hâlâ vardı. Ve şimdi her ipucunu takip etmek için doğru zamandı.

Onu diğerlerinden uzaklaştırırken Sam "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Bir elimi omzuna koydum ve onu zemin katın koridorlarında . O kadar uzağa yürüdük ki diğerleri onu duyamadı. Bağırıldığında bile.

"Burası neresi?" Sam sorgu odamızın etrafına dikkatle baktı.

Pek öyle görünmüyordu, biraz daha medeni olması için ısrar etmiştim. Ancak acil bir durumda ihtiyaç duyacağınız tüm kaynaklar da bu salon benzeri odada mevcuttu.

Odanın ortasındaki sandalyeyi göstererek, "Şuraya otur," diye emrettim.

"Neden?"

"Sadece yap."

Sam omuzlarını silkti, sonra da yere yığıldı. Kocaman koltukta kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Yanlış bir şey yapmamış küçük bir çocuk gibiydi. Ama hepsinin bir paravan olabileceğini biliyordum. Erkekleri parmağında oynatmak için kullandığı bir dümen.

"yoksa doğrudan konuya gireceğim." Tekrar omuzlarını silkti.

"Kimin için çalışıyorsun?"

Sam sıkıntıyla inledi. "Yine mi başlıyorsun? Sana kimse için çalışmadığımı söyledim."

"Peki bundan emin misin?" diye sordum, kapıyı arkamdan yavaşça kapatırken.

"Evet, elbette eminim. Neden bana böyle garip sorular soruyorsunuz?"

"Adriano senden şüpheleniyor," dedim ve bu hiç hoşuna gitmemiş gibi göründü.

"Benim hakkımda tam olarak ne düşünüyor?"

"Düşmanlarımızla bir anlaşma yaptığınızı."

"Ne düşmanı? Ne tür bir anlaşma?"

"Bilmiyorum. Sen söyle." Cep telefonunu elime aldım. Hâlâ açıktı ve sohbet programı da açıktı.

Onu yakaladığımı anladığında Sam'in yüzündeki renk soldu. "Sadece bir mesaj yazıyordum."

"Kime? V. kim?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Cep telefonunu küçümseyici bir homurtuyla yere bıraktım. "Yanlış cevap."

Tabancamı çıkardım ve ekrana ateş ederek onu binlerce parçaya .

Sam hiç ses çıkarmadı, sadece bana baktı.

Silahı kemerimin arkasına geri koydum ve geri kalanını cep telefonundan uzaklaştırdım.

"Domenico ... Ne?"

"Godrano ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Godrano... . mümkün. Neden?" diye sordu bariz bir korkuyla.

"Valentin Godrano'yu iyi tanıyor gibisiniz."

"Val'i mi kastediyorsunuz? Evet, adı bu olabilir. Ama ne...?"

Ona bir lakap takmış olmasını görmezden geldim ve konuya girdim. "Bildiğim kadarıyla, sık sık antrenman yaptığınız boks kulübünün sahibi. Senin antrenörün olduğunu söylüyorlar. Belki de bundan çok daha fazlasıdır?"

Sam sessiz kaldı ama suçlu yüzü ona ihanet etti.

"Yani Adriano haklı. Seni bizden bilgi toplaman için tutmuş. Oldukça kurnazca."

"Hayır! Hiç de öyle değil. Senin hakkında hiç konuşmadık. Düğüne geleceğini bile bilmiyordum. Tamamen şaşırdım. Bana inanmak zorundasın!"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim." Mantıklı bir resim oluşturmak için gerçekleri kafamda bir araya getirmeye çalıştım. Ama hâlâ eksik olan çok fazla parça vardı.

"Birbirinize çok aşına görünüyorsunuz. Ona bu kadar çok mesaj göndermenizin sebebi ne?"

"Bu özel bir konu."

"Sen de artık bu ailenin bir parçasısın Sam. Ve artık hiçbir şey özel değil."

"Sorun değil."

"Sadece söyle, bitsin bu iş." Bana söylemediğine inanamıyordum. Bu sorgulamayı onu kızdırmak için yapmıyordum. Bu gerçekten bir ölüm kalım meselesiydi.

"Dediğin gibi, o benim antrenörüm. Her şey boksla ilgili."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, ama dediğim gibi bu özel bir durum."

"Benim hakkımda hiç konuştunuz mu?"

Sam kaşlarını çatı. "Hayır. Neden bahsedeyim ki?"

"Çünkü babası bizimle iş ."

Sam sanki arkadan saldırıya uğramak üzereymiş gibi görünüyordu. Yüzünün rengi pembeden sarıya döndü.

"Nasıl oldu bu?"

"Godrano'lar çok nüfuzlu bir aile. *Val*'in bunu sana söylemedi, değil mi?"

"Neden söyledin? Kışkandın mı?"

Küçümseyici bir homurtu duydum. "Bunun kıskançlıkla ya da herhangi bir eğilimle ilgisi yok."

Henüz saçının bir teline bile zarar vermediğim için şanslıydı.

"Peki ya sonra?"

"Her şey hakkında. Şimdi soruma cevap ver Sam. Hiç benim hakkımda konuştun mu?"

Düşünceli görünüyordu. Neyse ki işbirliği yapmaya istekli görünüyordu. Güzel parmaklarını kırmak gerçekten utanç verici olurdu.

"Bilmiyorum, bu mümkün. Düğünde tanışmamızın büyük bir tesadüf olduğuna güldük."

"Bu kesinlikle tesadüf değildi."

"Ne çalışıyorsun?"

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "İkinizin bu kadar iyi anlaşması tesadüf değil."

"Bu saçmalık. Birbirimizi senden ve benden daha uzun süredir tanıyoruz."

"Peki daha önce de sana bu kadar iyi davranıyor muydu?"

Sam kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Demek her şeye rağmen kıskanıyorsun."

"Dikkatli düşünmeni istiyorum. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlamaya çalış."

"Bana hiçbir şey söylemezsen bunu nasıl yapabilirim?"

Ne yazık ki haklıydı. Neyle başa çıkıp çıkamayacağını tartarak bir ileri bir geri yürüdüm. Bir karara vardığımda ona geri döndüm.

"Savaştayız. Henüz kiminle olduğunu bilmiyoruz ama birileri Civella ailesini tehdit ediyor. Herkesin hayatını. Şimdi bunun neden artık eğlenceli olmadığını anlıyor musunuz?"

"Ama neden? Sen ne yaptın?"

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Valentin Godrano'ya daha fazla bir şey söylememen. Ne kısa mesaj, ne de gizli telefon görüşmesi. Onun ya da babasının bu işte parmağı olduğundan emin olana kadar."

Sam başını salladı ve suçlu görünüyordu. "Bunun için özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu..."

"Biliyorum. Sen başka bir dünyadan geliyorsun." Kapıyı açtım ve gitmesi için işaret ettim.

Sam doğrudan dışarı çıkmadı, yavaşça bana ilerledi. Yüzünde yine o ifade vardı.

Sanki bir sarılma her şeyi telafi edecekmiş gibi. Herhangi bir fikre kapılmadan önce başımı sallayarak onu durdurdum.

"Jill'in yanına dön. Sana şimdi ihtiyacı olacak."

Başını salladı ve dikkatle bana baktı. "Bize bu kadar iyi için teşekkür ederim."

Kafamı dışarıya uzattım ve onu uzaktan takip ettim. Ancak dönüş yolunda Vito'ya rastladım. İyi haberleri yokmuş gibi görünüyordu.

SAM

"Sammy? Ne dedi?" Jill beni heyecanla . Korktuğu için onu suçlayamazdım.

Bu yüzden onu kollarıma aldım ve sakinleşmesi için başını nazıkçe okşadım.

Adriano odada bir aşağı bir yukarı yürürken diğer iki koruma da kapıları kuşattı. Korunuyor olmamız çok garip görünüyordu. Ama gerçekten ciddi bir durum varmış gibi görünüyordu. Aksi takdirde Domenico beni asla alıp buraya getirmezdı.

Mafya terimi ve onunla birlikte Billy'nin bana söylemediği her şey aklıma geldi. Civella'lar tehlikeli bir aileydi. Ve diğer tehlikeli insanlarla temas halindeydiler.

Beni korumak istiyor. Ben gerçekten o kadar önemli miyim? Yoksa sadece Jill'le mi ilgili?

Kız kardeşimin titrediğini gördüm ve kolumu ona daha da sıkı doladım.

"Kocanız bir şey söyledi mi?"

Kadın başını salladı.

"Domenico'nun beni neden aldığı hakkında bir fikrin var mı? Gerçekten başka seçeneğim yoktu."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Yani onu sen mi?" Kadın yine başını salladı.

Bu da beni gerçekten önemsemiği anlamına geliyor.

Bu düşünce kalbimi ısıttı ve kendimi onunla Valentin arasında kalmış buldum. Dom'un niyetini henüz değerlendirememiş olsam da, sözlerine şüpheyile yaklaşılmaya başlamıştım

Valentin hakkında. Beni bir şekilde kullanmış olabilir miydi? Eğer öyleyse, o zaman rolünü gerçekten çok inandırıcı bir şekilde oynamıştı.

Hızlı ayak sesleri duyuluyordu. Domenico hışımla odaya girdi, neredeyse kapıyı menteşelerinden söküyordu. Saçları dağılmıştı. Bir çarşaf kadar solgundu ve gözle görülür şekilde terliyordu. Etrafına bakındı ve sonra kendine bir içki doldurmak için bara gitti. Bardağı normalden çok daha fazla doldurdu.

Bize doğru baktığında "Ne oldu?" diye sordum. Yüzü o kadar beyazdı ki düşmek üzere olduğunu sandım. "Domenico?"

"Kardeşim?" diye sordu Adriano ve aramızda durdu.

Dom onu takip için başıyla işaret etti.

Yan odada kayboldular.

Muhtemelen fazla zamanım olmadığını biliyordum. Ama ona söylemek zorundaydım.

"Jill, bunun gerçekten berbat bir zaman olduğunu biliyorum ama sana söylemem gereken bir şey var."

"?" Bana endişeyle baktı.

"Adriano hakkında. Orada anlamadığım bir şey gördüm."

"Ne gördün?"

Gerçeği bilmek istediğini söyleyebilirdim. Ama bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

"Düğününüzün olduğu gün. Gün batımında parkta yürüyordum ve... Çitlerden oluşan bir labirent vardı. Orada kimse yok sandım ama sonra vardı. Adriano'yu bir kadınla gördüm. Domenico onu benden önce yakaladı."

"Ne demek istiyorsun, *bir kadınla* mı?"

"Şey, bilmiyorum. Ama öyle görünüyordu-"

Daha fazla konuşmadım çünkü bir saniye sonra kapı kırılarak açıldı. Adriano ve Domenico hışımla odaya girdiler.

"Onu aşağıya götürün!" diye bağırdı Dom, kardeşine hitaben. "Tüm kapıları kapatın, kimse girip çıkmasın!"

"Sorun ne?" diye ciyaktı Jill, onun sözlerindeki tehlikeyi en az benim kadar hissetmiş gibiydi. Bana sarıldı ve bu durumla nasıl başa çıkacağı konusunda endişelendim. Strese karşı pek dayanıklı değildi ve çabucak korkmaya başladı.

Ve Domenico şu anda beni bile korkutuyordu. Birinin boğazına yapışacakmış gibi .

Adriano pek iyi görünmüyordu. Yaşadıkları her neyse korkunç olmalı.

"Aşağıya inmeliyiz. Hadi tatlım," dedi ve Jill'in kollarını tutmaya çalıştı. Ama Jill onu itti.

"Dokunmayın bana! Labirentteki kadına ne oldu?"

Adriano sanki bundan başka bir şey bekliyormuş gibi baktı. "Artık bir önemi yok."

"Demek doğruymuş - beni aldattın!" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki sesi kulaklarımda çınladı.

Onun mu yoksa burnunun etrafı hâlâ korkunç derecede solgun olan Domenico'nun mu yanında duracağıma karar veremedim. Adamlara talimatlar verdi, sonra tekrar bize döndü.

"Aşağıda da tartışabilirsiniz. Acele edin!" Bununla birlikte, gitmişti.

"Alt katta mı?" diye sordum ama Adriano, Jill'in gözlerini oymasını engellemeye çalışmakla meşguldü. Bunu kesinlikle hak etmişti.

Ancak şu an tartışmak için doğru zaman olmadığını da fark ettim. Ve şimdi bunu ona söylediğim için pişmanlık duyuyordum.

"Dediğini yapsak iyi olur," diye araya girdim ve Jill'in yakındaki bir vazoyu fırlatmasını güçlkle engelledim.

Adriano ve diğer üç adam bizi dışarı çıkarırken ağladı ve çığlık attı. Koridorlar boyunca aceleyle yürüdük ve geniş bir oturma odasındaki duvar halısının arkasında gizli bir kapının önünden geçtik.

"Vay canına," dedim derinliklere doğru oldukça karanlık bir merdiveni takip ederken.

Adamlar sadece meşale kullanıyordu ve silahlarını çekmişlerdi.

Kendimi şiddetli bir çatışmanın başlamak üzere olduğu bir filmin gibi hissettim. Domenico'nun yukarıda bir yerlerde olduğu düşüncesi başımı döndürüyordu.

Şaşırtıcı derecede şık döşenmiş bir bodrum kat koridoruna vardık. Görülebilecek hiçbir örümcek ağı yoktu ve tamamen nötr kokuyordu. Duvarlar çelik ya da betondan yapılmış gibi görünüyordu, her halükarda oldukça sağlamdılar.

Evin yukarısında bir yerde boğuk sesler duydum.

"O da neydi?" diye sordum Adriano'ya ama cevap vermedi ve bizi doğruca koridorun sonundaki bir odaya götürdü, bu oda bir kapıyla - bir kasayla - emniyete alınmıştı. Kapı arkamızdan kapanırken bir dizi sürgü ve mekanizma ses çıkararak kasayı kilitledi.

Etrafıma dikkatlice baktım. Bir tür panik odasıındaydık. Yataklar, bir kanepe, bir televizyon, bir bar, bir mutfak köşesi ve kitap rafları vardı. Bu oda acil bir durumda bir süre hayatta kalabilmeniz için tasarlanmıştı. Hatta banyoya açılan bir kapı bile keşfettim. Kıyafetlerin, oyuncakların olduğu bir gardırop ve yemek yiyebileceğiniz bir masa vardı.

"Bana gerçeği söyle. Beni aldattın mı?" diye bağırdı Jill içeri girdiğimizde.

Hâlâ kafesin içinde bir kaplan gibi bir ileri bir geri volta atan Adriano, "Bunu gerçekten şimdi mi konuşmak istiyorsun, sevgilim?" diye sordu.

Jill'in nefret dolu bakışlarıyla karşılaşmış olsam da, "Bunun yerine yukarıda neler olup bittiğini konuşalım," diye araya girdim. "Kimden ya da neyden saklanıyoruz?"

Adriano kindar bir kahkaha atarak, "Bunu herkesten *çok sen* soruyorsun," diye alay etti. "Ailem sırf *senin* yüzünden tehlikede. Kardeşim kör diye senin oyunlarına kanacağımı sanma."

Sözleri beni o kadar etkiledi ki bir an için nutkum tutuldu.

"Nasıl.. ne sun?"

"Onu buraya sen getirdin Sam. Domenico senin yüzünden ölebilir."

Başımdaki tüm kan çekildi. Baş dönmesi o kadar ani oldu ki sendeledim.

"Sammy?" Yere düşmeden önce uzaklarda bir yerde Jill'in sesini duydum.

Yanağıma vurulan okşama beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Sammy, beni duyabiliyor musun?" Jill'in melek gibi yüzü üzerimde yükseliyordu.

"Bu doğru mu?" diye sordum Adriano'ya, onun başında durmuş bana şüpheyile bakıyordu. "Onun ölecek olması benim suçum mu?"

"Bu mümkün. Dom sert bir köpek olabilir ama sayıca azlar. Ve verdiğin ipucu sayesinde hepimizin burada olduğunu biliyorlar."

"Bu... Öyle yapmak istememiştim," dedim Jill yavaşça kalkmama yardım ederken.

Her şey dönüyordu.

"Bunu bilerek yapmadı," diye savundu küçük kız kardeşim beni.

"Bunun bir önemi yok. Yakında burada olacaklar. Ve ailemdeki herkes ölene kadar da gitmeyecekler. Artık babam için endişelenmelerine gerek yok..." Hüzünle yere baktı.

"Ne? Baban... öldü mü?"

"Bu doğru mu tatlım?" diye sordu Jill, kıskançlığı ve diğerkadını çevreleyen dram unutulmuş gibiydi.

Adriano gerçekten derinden etkilenmiş görünüyordu. Domenico'nun şu anda nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirdim. Babasının yaralandığını ve hastanede olduğunu söylemişti. Ama işler onun için o kadar da kötü değildi.

"Domenico artık ailenin Don'u. Bu yüzden de ilk hedef o," diye açıkladı Adriano ve kendine bir içki yapmak için bara gitti.

Jill de bir tane aldı ama ben almadım. şu anda tüm aklıma ve gücüme ihtiyacım vardı.

"Yani Domenico artık lider mi?" diye sordum.

"Lider değil. O ailenin tüm üyelerinden sorumludur. Onları korumaktan. Ve tabii ki ailenin devamını sağlamaktan da. Ama şu anda bunun bir önemi yok. Çünkü rekabet oldukça şiddetli. Ve arkadaşım Sam sayesinde, kendileri için iyi olandan daha fazlasını bildiklerinden eminim."

"Hiçbir şeyi ele vermedim," diye açıklık getirdim.

"Belki bilerek değil."

"Gerçekten hayır! Valentin ya da karısıyla senin hakkında hiç konuşmadım. Kız kardeşimin seninle evli olması dışında hiçbir şey bilmiyorlar. Birbirimizi düğünde gördük."

"Biliyorum. Oldukça tanıdık geliyordun."

"Aynı şeyi sen ve labirentteki o sarışın kadın için de söyleyebilirim," diye karşılık verdim ve Adriano hemen çenesini kapattı.

"Mükemmel bir koca olmayabilirim ama en azından davranışlarım karımın hayatını tehdit etmiyor."

Sözleri beni kalbime saplanan binlerce bıçak yarası gibi etkiledi.

"şimdi nerede?" diye sordum sessizce ve Adriano omuzlarını silkti.

Sığınakta hiçbir şey duyamazdınız. O kadar izole edilmiştik ki yukarıda bir savaş olup olmadığını ya da herkesin çoktan ölüp ölmediğini bile anlayamıyordunuz.

Domenico'yu bir daha canlı görememe fikri kalbimde kocaman delikler açtı. Hayır, benim aptallığım yüzünden ölürse kendimi asla affedemezdim.

"Buradan çıkmam lazım!" diye bağırdım ve tabureden aşağı atlamadan önce ellerimi tezgâha vurdum.

Kapının önünde iki koruma duruyordu.

"Bana bir silah verin. Şimdi yukarı çıkıyorum!"

Adriano'nun arkamdan güldüğünü duydum. "Nasıl ateş edileceğini bile bilmiyorsun. İlk fırsatta düşüp öleceksin. Seni kesinlikle bırakmayacağım."

Her zamanki gibi benim için endişelenen Jill, "Bunu yapamazsın Sammy!" diye araya girdi.

"Bu benim ne yapıp yapamayacağımla ilgili değil. Şu anda bana ihtiyacı var."

"Bırak da seni tependen vurayım, umurumda değil."

"Delirdin mi sen? Oraya gidemezsin!" diye bağırdı Jill. Ama ben korumalardan birinin elinden silahı almıştım. Direnmeden.

"Bırak gitsin. Ama kapıyı arkasından kapatın," diye emretti Adriano ve Jill'in çılgınlıkları kulaklarımda, panik odasından çıktım.

Önümdeki koridor dört koruma tarafından daha emniyete alınmıştı. Elimde makineli tüfekle yanlarından geçerken bana şüpheyile baktılar.

Bu silahı nasıl kullanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kesinlikle boş boş oturup Valentin ve adamlarının Domenico'yu öldürmesini beklemeyecektim.

SAM

MSilah seslerini duyduğumda kalbim göğsümde gümbürdedi. Yukarı daha da yükseliyordu. Sanki bir Ölüm fırtınası.

Gizli kapıya ulaştığımda kığım yanıyordu. Şimdi oraya gitmek tamamen delilikti. Ve yine de... yapılacak en doğru şeydi.

Unutma Sam, o dışarıda.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça kapıyı açtım. Elimdeki silahla küçük aralıktan baktım. Oda boştu. Silah sesleri duyuluyordu ama yakınlarda değillerdi.

Siperimin güvenliğınden ayrılmaya cesaret etmeden önce biraz zamana ihtiyacım vardı. Tüfeğim hazır, duvar boyunca yan kapıya doğru süründüm. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki diğerlerinin de duyabileceğinden emindim. Ama arka plandaki gürültü bunun için çok fazlaydı.

Makineli tüfeklerin çekiç sesleri çok acımasızdı. Ama hepsinden önemlisi, her seferinde nefesimi tutmama neden olan aradaki duraksamalardı. Bir noktada bir tarafın son adamını da kaybedeceğini biliyordum. Ve sonra sessizlik olacaktı.

Acele etmeliyim!

Toplayabildiğim tüm cesaretle koridora girdim. Birkaç adım attım ve bir sonraki odada siper aldım. Çatışmaya yaklaştığımdan emin olana kadar bunu yaptım. Silahların tıkırtısı dayanılmaz hale gelmişti. Ellerim titriyordu ama silahımı daha da sıkı kavradım.

Neredeyse büyük merdivenli salona ulaşmıştım. Ve orada büyük bir kavga olduğunu fark etmek için fazla uzağa bakmama gerek kalmadı.

Uzaktan ilk cansız bedenleri görebiliyordum. Kanı fark ettiğimde boğazımda bir yumru oluştu.

Onlar ... öldüler mi?

İçimde beni koşturan gücün ne olduğunu bilmiyordum. Ama kavgaya yaklaştım. Domenico burada bir yerde olmalıydı ve ona bir şey olmasına izin vermeyecektim. Benim yüzümden değil!

Bir adam beni fark etti, korumalarından biriydi ve birbirimizin gözlerinin içine bakarken paniklemiş görünüyordu. Ateş etmeye odaklandı ve ben de o anı kullanarak ondan balkona doğru uzaklaştım.

Bir sütunun arkasında tüfeği göğsüme bastırdım ve nefes almaya çalıştım. Sesler o kadar yüksekti ki her an aklımı kaybedeceğimden korkuyordum. Pes edemezdim, Dom'u bulmalıydım! Ama tehlike o kadar yakındı ki neredeyse altıma işeyecektim.

Dayan, istediğin bu! Şimdi bize neyden yapıldığını göster!

Valentin'le boks antrenmanları beni daha sert . Ama belki de beni buna iten şey çaresizlikti.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra çömeldim ve savaşa geri döndüm.

Makineli tüfeklerin aralıksız gürlemesi aniden kesildi.

Nefesimi tuttum ve bir köşeden baktım. Her yerde cesetler vardı.

Az önce beni gören adam şimdi yerde yatıyordu. Ve altından koyu bir sıvı akıyordu.

Kahretsin, bir şeyler yapmalıydım.

Panik içinde, cesetlerin arasında bir yerde yatan Dom'u görmeye çalıştım.

Aniden bir kişi yaklaştı. Boyunu uzaktan bile tanıyabildiğim bir adam siperden çıktı.

Hayır, bu olmamalı!

Valentin'in etrafı on adam tarafından sarılmıştı. Makineli tüfeği muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. Yüzündeki çirkin sırıtış

iğrençti.

"Domenico!" diye seslendi ve bu ses salonun yüksek duvarları tarafından birkaç kez yankılandı.

Parmağımı tetikte tuttum ve mesafeyi tahmin etmeye çalıştım. Domenico ve Adriano haklıydı. Valentin düşmandı. Başka bir mafya ailesine mensuptu. Ve beni kullanmıştı!

"Valentin!" diye o kadar yüksek sesle bağırdım ki tüm evin duyabileceğinden emindim.

Bana doğru bir mermi yağmuru başladı ve de geniş bir sütunun arkasına saklandım.

"Kesin şunu, sizi aptallar!" Valentin'in emir verdiğini duydum ve hemen ardından sessizlik çöktü.

"Sen misin Sam?" diye sordu, sesi her zamanki gibi çok dostça geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye bağırdım ve neredeyse omzumu yerinden çıkaracak bir atış yaptım. Bu silah o kadar ölümcüldü ki kendimden korkuyordum.

"Neden benden saklanıyorsun?" Valentin daha yakından seslendi. Ama adamları bana ateş etmedi.

"Sadece beni kullanıyordun!" diye bağırdım, gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Saf olma." Bir kahkaha yükseldi. "Cidden seninle ilgilendiğimi düşünmedin, değil mi?"

"Seni lanet olası pislik!" diye bağırdım ve dışarı fırladım. Makineli tüfeği karnıma dayamış, parmağımı tetiğe koymuştum. Öfke midemde mayalanıyordu, ateş etmek üzereydim.

Valentin'in adamları bana doğru nişan alırken o da bana sırttı.

"Selam Sammy. Seni sevindim."

"Orada kal!" diye emrettim ama o daha da yaklaştı.

Burada ne yaptığımı bilmiyordum. Sadece ona karşı inanılmaz bir öfke hissettim ve bu beni kör etti.

"Hepsi öldü!" diye bağırdı Valentin hararetle ve bu fikir bile başımı .
"Silahı atarsan yaşarsın."

Hiç düşünmedim ve tam göğsüne nişan aldım. "Dur orada!"

Valentin tekrar güldü ve adamları tetiği çekmeye hazır bir şekilde silahlarını kaldırdılar.

"Seni kimse kalmadı Sam. Ne için savaşmak istiyorsun?"

"Domenico için!" Sadece bu düşüncenin bile bana güç verdiğini hissettim.

"Domenico mu? O çoktan öldü."

"O değil!" duydum arkamdan ve kalbim sevinçten yerinden fırladı.

"Demek orada saklanıyordun," diye bağırdı Valentin ve silahını yere bıraktı

için.

I gördüm içinde Gözümün ucuyla, nasıl Domenico
ve uzunKORİDOR

adamları eşliğinde yürüdü.

Hayatta olduğu için sonsuz derecede mutluydum. Ama gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedim. Onlarda ne göreceğimi bilmiyordum.

Valentin, "Çocuğa nişan al!" diye emretti ve vizörlerden gelen kırmızı ışık noktaları göğsüme odaklandı.

"Onu bu işe karıştırma!" diye gürledi Domenico. Muhtemelen hâlâ benden on adım uzaktaydı.

"Teslim olursan yaşayacak. Sana söz veriyorum!" Valentin bağırdı ve ben bunun benimle ilgili olduğunu fark ettim. Hayatım hakkında.

"Eğer o ölürse, tüm ailen yok olacak!" diye bağırdı Domenico ve ciddi olduğunu anladım. Sesi şüpheyi yer bırakmıyordu.

"Önce ben seninkini yok edeceğim!" Valentin işaret etti ve sonra hepsi Dom'a nişan aldı.

"Git buradan," dediğini duydum. Mavi gözleri bana yalvardı. "Saklan."

Bunu yapmak istedim. Ama onu kaybetme düşüncesi çok acımasızcaydı. Onu hedef alan kırmızı noktaları görmek içimde bir dizi duyguyu tetikledi.

Başımı çevirdiğimde ağır çekimde kalmış gibi hissediyordum. Her şey yavaş hareket ediyordu, tıpkı bedenim ve düşüncelerim gibi.

Tetiği gülümseyerek çeken Valentin'di. Kurşun Domenico'ya doğru uçtu.

Silahımı bıraktım ve sıçradım. Acı göğsümü kemirdi.

Bir iniltiyle kurşun vücudumu delip geçti.
Ben ... onu kurtardım ...
Gülümseyerek dizlerimin üzerine
çöktüm. Arkamda bir kükreme duydum.
Ateş edildi.
Gürültülü kesik sesler her taraftan üzerime geliyordu. Yere
düşüm ve hareketsiz kaldım.
Sesler bulanıklaşarak donuk bir uğultuya dönüştü. Bilincim kayboldu.
Bir güç beni harekete geçirdi.
Gözlerimi açık çalıştım ama sürekli kapanmak istiyorlardı.
"Benimle kal," dedi uzaklardan gelen hoş bir ses.
Sesler gitmişti. Sadece pıtır pıtır yağan, yüzüme soğuk damlayan
yağmur vardı. Ve tepemde, gözleri gökyüzü renginde karanlık bir figür.
Ne de olsa o bir melek...
Bu düşünce beni gülümsetti. Dudaklarımı kıpırdatmak bir güç
gösterisi olsa bile.
"Uykuya dalmamalısın," dedi Dom, başımı nazikçe ellerinin arasına
alarak. "Uyanık kal."
Ona gülümsedim. "Geleceğini biliyordum."
"Siz aptallar neden sığınaktan çıktınız? Sana orada kalmanı
söylemiştim. Ben her şeyi halledeceğim."
"Seni kurtarmak zorundaydım," diye mırıldandım, ancak sesim
zayıflıyordu.
"Neden?"
Dudaklarım gözle görülür bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu bilmiyor
musun?"
Yüzünden su damlıyordu. Yine de gözlerinin sadece bu yüzden
ıslanmadığını .
"Ölemezsin," diye mırıldandı, yüzü yaklaşıyordu.
"Sana hâlâ ihtiyacım var."
"I ... seni seviyorum..." Her şey kararmadan önce nefes aldım.

Dünyada yaşayanlar ve ölümler arasında ne kadar süredir geçiş yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bir noktada bilincimi yeniden kazandım. Vücudumdaki her şey ağrıyordu ama kendimi inanılmaz derecede özgür hissediyordum.

Uyandığım her saniye kendimi daha da boktan hissediyordum. Daha önce gördüğüm bir odada, yumuşak bir yatakta yatıyordum. Ama daha önemli olan kiminle olduğumdu.

Kapıları ve pencereleri çevreleyen koyu renk takım elbiseli birkaç figür gördüm. Ama her şeyden önce *onu* gördüm.

Domenico yatağa dikkatle yaklaştı. Yüzünde muazzam bir rahatlama ve aynı zamanda ... gibi bir şey vardı. sevgi.

"Bir an için düşündüm ki..."

"Seni çılgın kız kardeşimle yalnız bıraktığımı mı?" diye mırıldandım. Sesim henüz tam olarak katılmak istemiyordu.

Dom yatağın önünde çömeldi ve bana sevgiyle baktı.

Odayı tanıdığımda, "Sen bir aptalsın," diye mırıldandı. Hayalindeki şatonun misafir odasındaki yatağında uzanıyordum.

"Seni hayal kırıklığına uğratamadığım için mi?" diye sordum kısık sesle ve Dom başını salladı.

Parmakları elime değdi ama adamların görmesinden korktuğu için parmaklarını geri çekti. Kimin ne görüp görmeyeceği umurumda değildi. Onu gördüğüme sevinmişim. Zarar görmemişti. Doğru olanı yapmışım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve o sadece başını salladı.

"Özür dilerim," dedi ve şimdi elime dokundu. Beni öpmek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"Sen de bir aptalsın," dedim öksürerek. Göğsümdeki ağrı güçlüydü ama kalbimdeki sıcak duyguya karşı hiçbir şey yapamıyordu.

", " diye itiraf etti ve yüzünde gülümsemeye benzer bir şey belirdi.

Tamamen yorgundum ve gözlerimi zorlukla açık tutabiliyordum.

"Gerçekten onu önemsemişimi mi düşündün?" Bu soru gülünçtü.

Bilmem gerekirdi. Valentin bana hiç ilgi göstermemişti. Antrenman yaptığımız süre boyunca bana yakınlaşmak için hiçbir çaba göstermemişti. Sadece düğünden sonra aniden

evli olmasına rağmen bana aşık olduğunu ve benimle bir ilişki yaşamak istediğini söyledi. Bu saçmalığa inanacak kadar aklım başımda değildi.

Domenico sessizdi ama gözleri o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki her bir düşünceyi duyabiliyordum.

"Ben de seni kaybetmeye dayanamam," dedi o kadar sessiz bir şekilde ki onu sadece ben anlayabildim.

"Baban mı?" diye sordum fısıltıyla.

Başını salladı ve kısa bir süre yere baktı, gözlerindeki hüznü görebiliyordunuz.

"Aldığı yaralar sonucu iki gün önce öldü."

"Bunun için özür dilerim."

"Onun izinden gideceğim."

"Artık yeni lider sen misin?" diye sordum, başından beri biliyor olmama rağmen.

Domenico başkalarına liderlik etmek için gereken her şeye sahipti. Güç ve hakimiyet aurasına sahipti ve aynı zamanda inanılmaz derecede adildi. Ailesi ona sahip olduğu için şanslıydı.

"Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak," diye itiraf etti ve endişelendiğini görebiliyordum.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Eğlenerek homurdandı. "Önce iyileş. Sonra Civella'nın böyle cesur bir adamı ne için kullanabileceğini göreceğiz."

"Ben o kadar cesur değilim."

Domenico ciddileşti. "Daha cesur bir adam görmedim."

Gözlerimi Domenico ortadan kaybolmuştu.

"Sammy. Uyanmışsın!" Jill'in tiz sesi tizleşti ve gerçekten yaşayanların tarafına geçtiğimi anladım.

"Hey abla..."

"Seni hastaneye götürmemiz gerekebilir diye düşündüm."

"Hastane mi? Neden ... *argh*." Sol omzumdan bir sancı geçti. Zonkluyor, bastırıyor ve yakıyordu. Kendime baktım ve

bir bandaj keşfetti.

"Vurulduñ, Sammy. Bir kurşun sol omzundan girmiş. Neyse ki kalbini ve ciğerlerini ıskalamış. Domenico seni iyileştirmek için hastaneden koca bir doktor ekibi bile getirdi. Ama burada, bize yakın kalman konusunda ısrar etti. Godrano'nun seni öldürme ihtimaline karşı. Hayır, hiçbir şey olamaz, biz kazandık, anlıyor musun?"

Kafam tamamen karışmış olsa da başımı salladım.

"Neyse ki sakatlığın o kadar da kötü değil. Kesinlikle hâla profesyonel bir boksör olabilirsin. Ama şimdi dinlenmeli ve ilaçlarını almalısın. Ayağa kalkabilmen için birkaç gün geçmesi gerekebilir."

"Ne kadar zamandır... uyudum?"

"Otuz saat. Doktorlar bunun normal olduğunu söyledi. Ama ben yine de senin için çok endişelendim." Elimi sıktı.

"Ne oldu... oldu?"

"Sen vurulduktan sonra her şey çok çabuk olmuş olmalı. Domenico ve adamları tüm saldırganlardan kurtuldu. onları ortadan kaldırdı. Artık güvendedeyiz ve... İyi olduğun için inanılmaz rahatladım."

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordum sessizce, çünkü dūęünlerinden beri hiç konuřmamıřtık.

"Ben... Çok safmışım Sammy. Çok fazla işaret vardı ve kendimi o rüyada kaybettim ve bu süreçte neredeyse seni de kaybediyordum." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "ok özür dilerim."

"Ben de üzgünüm," dedim öksürerek ve omzuma bir ağrı saplanırken yüzümü buruşturarak. "Sana birçok kez söylemek istedim ama bir şekilde..."

"Özür dilemene gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın. Kördüm ve çok aşıktım ve şimdi ... Bir mafya babasının karısıyım." Acı acı güldü.

"Seninle işler nasıl gidiyor... Yani, hala birlikte misiniz?"

Başını salladı. "Saldırı bittikten sonra uzun süre konuştuk. Ben ağladım ve çığlık attım, o da önümde diz çöktü çünkü yaptıklarından utanıyordu ve ... Bunu özdük. Eğer bir daha başka bir kadına elini sürerse, sikini kırarım."

Gözlerimi açtım.

Jill güldü. Kulağa şaka gibi geliyordu ama bir şekilde öyle değildi. Kesinlikle daha da güçlenmişti. Adriano'nun yaptıklarına göz yumamasam da kız kardeşimle arasında gerçekten derin bir bağ vardı. Onun için sorun yoksa benim için de yoktu.

"Onu seviyorum... ve onunla denemek istiyorum. Kolay olmasa bile."

Bu sefer elini sıktım. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Bunu biliyorum. Umarım şu anki durumumuzla .

... aileye mi ait?"

Başımı salladım çünkü tam olarak bunu kastetmiştim. Mafya meselesi beni hâlâ korkutuyor olsa da umudum da vardı. Domenico benim için çok şey yapmıştı. Ve artık onsuz bir hayat düşünemiyordum.

DOM

2 hafta sonra

DGüneş enseme yakıyordu. Zeytin ağaçlarının arasından hafif bir esinti esiyordu. İlk kez tam çiçek açmışlardı. Sanki babam tam burada olurdu - şu anda.

Ben tabutun üzerinde toplu halde duran çiçekleri koklarken Peder Latince ayetler okudu.

Sicilya'ya daha önce sadece bir kez, onun memleketine gitmiştim. Ama bugün yine oradaydım ve babamın yavaş yavaş toprağa gömülüşünü izledim. Mezarı, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar toz ve çiçeklerle kaplandı.

Artık bitti.

Bütün erkeklerin gözlerini üzerimde hissettim. Sanki ağladığımı görmek için bekliyorlardı. Ama bu olmayacaktı. Bugün olmayacaktı. Herkesin önünde olmaz. Artık Civella'nın Don'u bendim ve herkesten daha güçlü olmam gerektiğini biliyordum.

Başparmağıma dokunduğunda koluma doğru yayılan bir karıncalanma hissettim. Gözlerini kısarak bana bakarken güneş altın sarısı saçlarıyla oynuyordu.

Sam buradaydı. Ve onun varlığının bana tek başına güç verdiğini kesinlikle bilmiyordu. Düşündüğümde çok daha fazla.

Yaraları iyice iyileşmişti, sanki bu günü için yaralarının hızla kapanmasına yardım etmişti. Benimle birlikte olduğu için mutluydum.

Garipti ama bedeni kollarımda yaralı yatarken bir şeyler değişmişti. İçimde...

Cenaze töreninden ve cenaze arabasının arkasındaki yürüyüşten sonra sıra günün daha kolay olan kısmına gelmişti. En azından çoğu için. Cenaze ziyafeti önemli bir aile geleneğiydi ve babam güzel yemekleri sevdiği için onun şerefine bol bol yemek vardı.

Yas tutanların çoğu hala kutlama yapmaktan geri duruyordu. Bunun temel nedeninin durumun tırmanması olduğunu tahmin ettim. Ve hiç kimse beş aile için işlerin bu kadar kötüye gideceğini beklemiyordu.

Don Giovanni ailesinin kaderini öğrendikten sonra kendini yargılamıştı. Godrano'lar yok edildi ve yeni bir aile başa geçebildi.

Beş Cosa Nostra ailesi kısa sürede yeniden dengeye kavuşmuştu. Diğer birlikte önümüzdeki haftalarda güvenli ve istikrarlı bir ateşkes sağlayabileceğime emindim.

Babamın intikamını almıştım ve şimdi toprağın altındaydı, son uykusuna hazırdı.

Annem onun ölümünden beri eskisi gibi değil ama Jill'in onun yanında olmasından ve ona çok iyi bakmasından memnundum. Ne yazık ki bunun için fazla zamanım olmadı. Ailenin iş meseleleri beni bütün gün meşgul ediyordu. Ve geceleri... Şu anda bana sıcak kahverengi gözlerle bakan bir rüyanın peşindeydim.

"İyi misin?" diye sordu Sam ve ben sadece başımı salladım.

Çoktan hazırlanmış olan uzun masaya oturduk. Canım pek bir şey yemek istemiyordu ama babamın şerefine hayır diyemezdim.

Jill ona yiyecekleri gösterirken annem gülümsedi.

Adriano beni çok şaşırttı. Son birkaç hafta içinde gerçekten iyi bir gelişim gösterdi. Sanki babasının ölümü onu nihayet büyümeye teşvik etmiş gibi, kendisi ve ailesi için sorumluluk aldı.

Hatta benden şirkette bir yer edinmemi istemişti ve ben de onu geri çevirmeyecektim. Tabii ki dikkatli olacak ve ona çok fazla yük yüklemeyecektim. Ama bir şansı olmalı.

Yemek akşama kadar devam etti. Saat dokuz sularında, vakit gelmişti. Babam artık resmen Civella'nın Dons'u değildi. Artık onun yerini ben almıştım.

Ritüel küçük bir daire içinde gerçekleşti. Jill ve Sam'in bile katılmasına izin verilmedi. Yine de kapının dışında oturup dinlediklerinden emindim.

Sam'i düşünmek yüzüme bir gülümseme getirdi. Sık sık olduğu gibi, hayatıma ve bugün geçmişten gelen her şeye odaklanmış olan karanlık düşüncelerime ışık getirdi. Sam, mümkün olabileceğini bile fark etmediğim bir şeyi başarmıştı.

Beni karanlığımdan çıkarmıştı. Ve beni sadece daha iyi bir insan yapmakla kalmadığını, aynı zamanda kaderimi kabul etme zamanının geldiğini de biliyordum.

İşaret parmağımdan kadehin içine kan damladı. Sergio aldı.

"Kanım ailem için," dedim ve yakın çemberdeki adamlar bana baktı. "Şu andan itibaren ölene kadar ailemi onurlandıracağım, koruyacağım ve onun için öleceğim. *Famiglia significa tutto.*"

"*Famiglia significa tutto,*" diye yankılandı erkekler.

Artık kendi hayatımın sorumluluğunu almam gerektiğini biliyordum. Babamın ölümü bir trajediydi ama aynı zamanda benim için bir fırsattı. Bunca yıl kendimin bir parçasını görmezden gelmiş ve hor görmüştüm. İstedğim gibi yaşamamanın bir yolu olup olmadığını bilmiyordum. Ama ailenin yeni reisi olarak artık kararları ben veriyordum. Ve ilk kararımı aylar önce vermiştim bile.

Boğazımı temizlediğimde masadaki adamlar şaşkınlıkla bana baktılar. Kahramanca bir konuşma biliyordum. Ben olsam

Bunu onlara vermeleri gerekiyordu ama önce nerede durduklarını bilmeleri gerekiyordu.

Her birine benimle gelmek isteyip istemediklerine karar vermeleri için fırsat tanınacaktı. Bu alışılmadık bir durumdu, çünkü çoktan yemin etmişlerdi ve ölene kadar aileye bağlıydılar. Ancak bu bir istisnaydı.

Sergio kaşlarını kaldırdı çünkü bir dakika gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylememiştim. Diğer adamlar da gibiydi.

Onu ne kadar takdir ettiğinizi biliyorum. Babam eylem adamıydı. Ailemizi büyük bir aile yaptı ve ben de onu örnek almak istiyorum." Derin bir iç çektim. "Ama size söylemem gereken bir şey var, kardeşlerim."

Havada bir gerginlik vardı ve ne söyleyeceğimden emin olmama rağmen kelimeleri çıkarmakta çok zorlandım.

"Ailemiz için her zaman geçerli olan gelenekler var. Ancak bunlar artık güncel değil" diye açıklamaya çalıştım ama kimse ne demek istediğimi anlamamış gibiydi.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Bir zamanlar, Don'un genlerinin bir sonraki nesle aktarılması önemliydi."

Gözlerim, sanki başka bir şey bekliyormuş gibi bana bakan Adriano'nun gözleriyle buluştu.

"Böyle bir şey olmayacak. Aile kalacak. Ama hiç çocuğum olmayacak. Bir kadınla da evlenmeyeceğim."

Nefesimi tuttum ve etrafıma bakındım. Adamlar sanki sonunda cevabı duymayı bekliyorlarmış gibi hâlâ dikkatle bana bakıyorlardı.

Neden bu kadar zordu?

Muhtemelen hayatım boyunca bu yalanı yaşadığım ve bundan kurtulmayı hiç beklemediğim için. Artık o an gelmişti ve heyecanın damarlarımda dolaştığını hissediyordum.

Sesim biraz zayıf çıksa da, "Sana söylemek istediğim bir şey var," dedim.

"Bazıları için şok edici olabilir ama bunu daha fazla gizli tutmak istemiyorum. Bu yüzden size söyleyeceğim."

Herkesin gözü üzerimdeydi.

"I ... erkekleri arzuluyorum," diye bastırdım ve gülmelerini . Ama aslında sessizce başlarını salladılar. "Şaşırmış görünmüyorsunuz değil mi?"

"Bunu uzun zamandır biliyoruz patron," dedi Vito her zamanki naif sadakatiyle.

"Ne yani, bunu uzun zamandır biliyor muydun?"

"Sorun değil." Omuzlarını silktilti.

Diğer adamlar da pek şaşırmış görünmüyorlardı. Ancak kızgın ya da iğrenmiş de değillerdi. Bu benim için çok fazlaydı.

"Arkanı kolluyoruz, Don'um," dedi Sergio ve hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"Demek sonunda itiraf ediyorsun, öyle mi?" Adriano sırtıttı.

Önce nereye bakacağımı bilemedim. Kimse gülmedi, kimse agresif tepki vermedi. Bir çeşit anlayışa sahip görünüyorlardı. Bu, tüm beklentilerimin iskambil kâğıtlarından bir ev gibi çökmesine neden oldu.

"Kiminle olduğun önemli değil patron," dedi Alessandro omuzlarını silkerek.

"Ruh halinize katlanabilecek ve birlikte eğlenebileceğiniz en azından bir kişi varsa ne mutlu bana."

Adriano'ya kaşlarımı çattım çünkü çok fazla ayrıntıya girmesini istemiyordum. Ama bunun onun beni iyi hissettirme yöntemi olduğunu biliyordum. Ve işe yaradı.

Adamlar açık fikirli görünüyor ve içlerinden bir ya da ikisi emin olmasa bile bunu belli etmiyorlardı.

Onca yıl korktuğum şey şimdi tamamen doğal geliyordu. Daha iyi olamazdı.

Sergio ile birkaç formaliteyi netleştirdikten sonra akşam geç saatlerde yatak odama döndüm. Gün inanılmaz derecede yorucu geçmişti ve kaslarımdaki gerginliği hâlâ hissedebiliyordum. Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarırken enseme okşadım ve gömleğimi açtım.

Oda karanlığa gömülmüştü. Havada bir miktar sandal ağacı asılı duruyordu.

"Uzun zamandır mı bekliyorsun?" Cevap yok.

Hafif bir sırtışıla gömleğimi çıkardım. Gözlerim yatağın yanındaki gölgeli figüre takıldı. Sam orada , kolları kelepçeli, gözlerini indirmişti. Güzel bir heykele benziyordu. Giysilerimin geri kalanından kurtuldum ve ona doğru gittim.

Hareket etmiyor ya da ses çıkarmıyordu. Vücudu tamamen çıplaktı ve boynunda halkalı bir tasma vardı.

Parmaklarımı çenesinin altına koydum ve onu bana bakmaya zorladım.

"Gizlice dinliyor muydun?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra masumca başını salladı.

"Söylediğin her yalanı biliyorsun." Sadece göz kırptı.

"Kalk," diye emrettim ve zarif bir şekilde ayağa kalktı.

Başını eğerek sırtını okşamama izin verdi. Parmaklarım kalçalarının arasında kayboldu ve tıraş edilmiş ve nemlendirilmiş olmasına şaşırmadım. Bütün gün buna hazırlanıyor gibiydi.

"Bana bak," diye fısıldadım ve güzel gözleri benimkilerle buluştu.

Dudaklarıma baktı ve dili bir an için göründü. Bu adam baştan çıkarmanın ta kendisiydi.

Daha fazla uzatmadan saçlarına uzandım, başını geriye çektim ve nefesini kesen bir öpücük kondurdum.

Sam nefes nefese kalmıştı ama hiç şansı yoktu. Çoktan yatağa uzanmıştı ve ben de bağlı ellerini yatak başlığına sabitledim. Bugün uzun bir ön sevişme yapmak istemiyordum. Sonunda özgürdüm ve artık rol yapmak zorunda değildim.

"Ne kadar şanslı olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye fısıldadım ve beni öpmek için durakladığında gülümsedi, nefes nefese kalmıştı.

"Beni için mi?"

"Çünkü sonunda birlikte olabiliriz." Göğsümdeki bu sıcak hissin tek bir anlama gelebileceğini biliyordum.

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı Sam ve o anda inanılmaz derecede kırılgan görünüyordu. Çok güzeldi ve tamamen benimdi.

"Evet. Artık hepiniz biliyorsunuz. Evlenmemeye karar verdim. Bir ailem olmayacak. Şu andan itibaren, tam olarak olduğum kişi olmak istiyorum."

Sam mutlulukla gülümsedi. "Sen benim için hep öyle oldun."

"Biliyorum. Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için de özür dilerim."

"Benden özür dilemenize gerek yok. Ben de pişman olduğum hatalar yaptım."

Başımı salladım. "Bunu senin için kolaylaştırmak zorunda değildim."

"Belki değil, ama aramızda özel bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Bunca yıldır o tek adamı arıyordum..."

"Peki onu buldun mu?" diye sordum ve gülümsemesi o kadar genişledi ki cevap vermesine gerek kalmadı.

"Bundan daha fazlası," diye fısıldadı ve beni öptü.

Bu kez öpücük hassas ve nazikti; bu bir sözdü.

"Beni daha iyi bir insan yaptın Sam," diye homurdandım gözlerinin içine bakarak.

"O hep senin içindeydi. Sadece görmedin."

"Hayır. Senin sayende kim olduğumu ve ne istediğimi biliyorum."

"Neymiş o?"

"Sen."

Sözlerimi bir öpücükle mühürledim.

Bu sadece başlangıçtı. Şu andan itibaren, onu bir daha asla bırakmayacaktım. Sam artık bana aitti.

Bizi ayırmaya çalışan her kim olursa olsun hayatını riske atıyordu. Onun için ölürdüm. Çünkü onu seviyordum.

Bitiş

RAY HAKKINDA

Ray van Black olarak, benzersiz kahramanlar, beklenmedik kıvrımlar, bolca duygu ve iyi bir tutam erotizm içeren heyecan verici eşcinsel romantizm yazıyorum.

Çocukluğumdan beri kafamda hep hikayeler vardı ve bunlarla hemcinslerimi kızdırdım. Gey romanlarına olan tutkum, fanfiction dünyasındaki ilk yazma denemelerimle gelişti. O zamandan beri bazen komik, bazen dramatik, bazen ateşli ve sonra yine hafif ve kolay eşcinsel romantizm ve eşcinsel fantezi yazıyorum. Kitaplarımı bilen herkes her zaman yeni bir şeyler denediğimi bilir.

Lütfen kitabı nasıl beğendiğinizi bana bildirin. Facebook'ta (<https://www.facebook.com/ray.van.black.info>) ve Instagram'dayım (<https://www.instagram.com/ray.van.black.author/>). Elbette bana e-posta da gönderebilirsiniz (ray.van.black@gmx.de).

Tüm kitaplarım hakkında geri bildirim almaktan çok mutluyum ve Amazon'da bir inceleme yazmak için zaman ayırırsanız gerçekten minnettar olurum (bir yıldız derecelendirmesi de yeterlidir).

Gelecekteki yeni yayınları kaçırmak istemiyorsanız, haber bültenime abone olabilirsiniz:

<http://bit.ly/RayvanBlackNewsletter>.

Şimdiye kadar yayınlanmış kitaplar:

- Elf Prensi - Baştan Çıkarma
- Elf Prensi - İhanet
- Elf Prensi - Lanetleme
- Elfenprinz - antoloji (1-3)
- Elf Avcısı - Karşılaşma
- Peri Prens 1 - İki Dünya
- Peri Prens 2 - Kanatlar ve sihir
- Peri Prens 3 - Gölge ve ışık
- Peri Prensi 4 - Karanlığa Doğru
- Peri Prensi - antoloji (1-4)
- Norseman - Don ve alevler
- Kraliyet İlişkisi 1 - Bir prens nasıl baştan çıkarılır
- Royal Affair 2 - Arzu ve görev arasında
- Kraliyet Meselesi 3 - Aşk ve diğer entrikalar
- Bana açlığı öğretin, Bay King
- Bana zevki öğretin, Bay Archer.
- Bana düzeni öğretin, Prof Lawrence.
- Bana tutkuyu öğretin, Bay Price.
- Bana özlemi öğret, baba
- Bana karanlığı öğret, Bay Maske.
- Beni daha sert al.
- Beni daha derine götür
- Beni biraz daha götür.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>